DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

TUHAF RESİMLER

変な絵

2. BASKI

雨穴

UKETSU

3 MİLYONDAN FAZLA OKUR
30'DAN FAZLA DİL

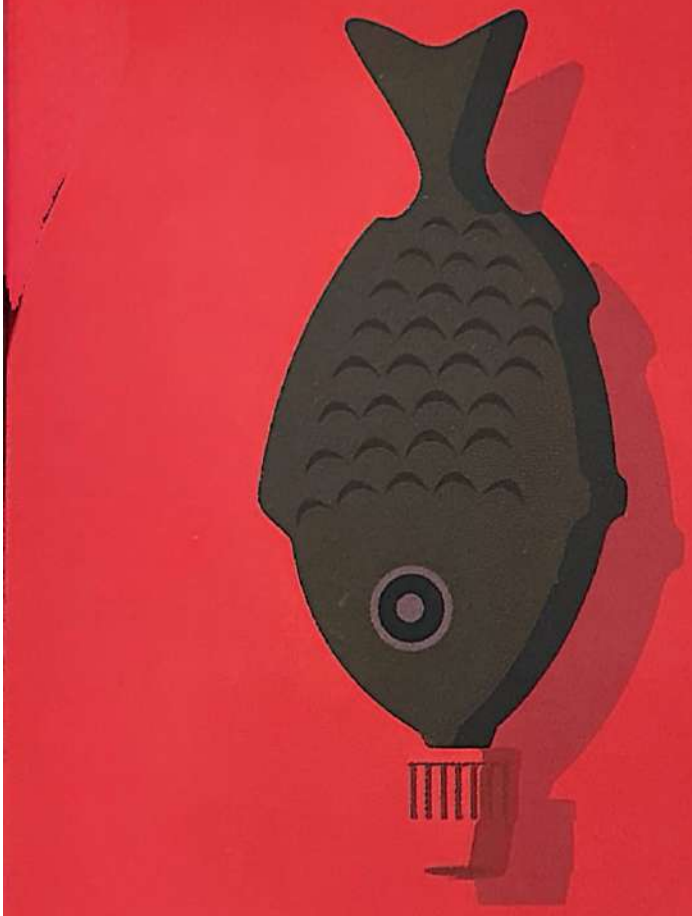
domingo

Her çizim ürpertici bir uyarı.
Her biri burnunuzun dibindeki
korkunç bir sırrı ortaya çıkarıyor.

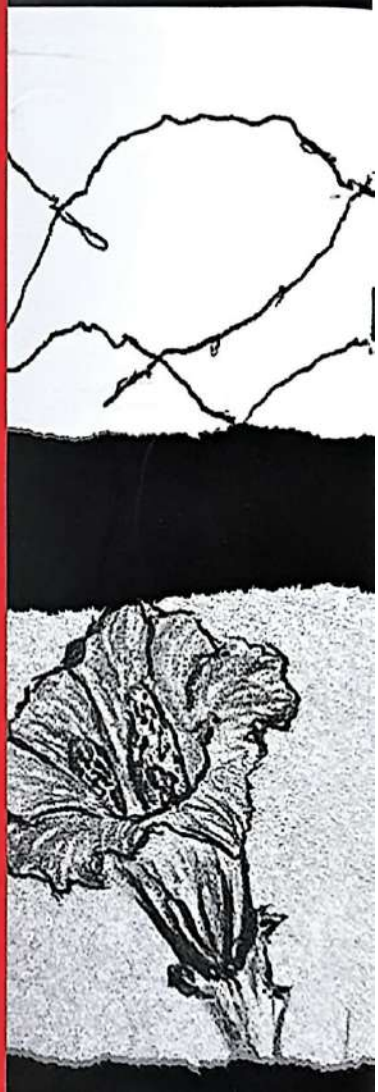
Uketsu'nun tekinsiz gizemleri
milyonlarca okuru büyüledi.
Peki ya *siz*, bu tuhaf resimlerdeki
ipuçlarını bulup hepsini birbirine
bağlayan karanlık gerçeği ortaya
çıkarabilecek misiniz?

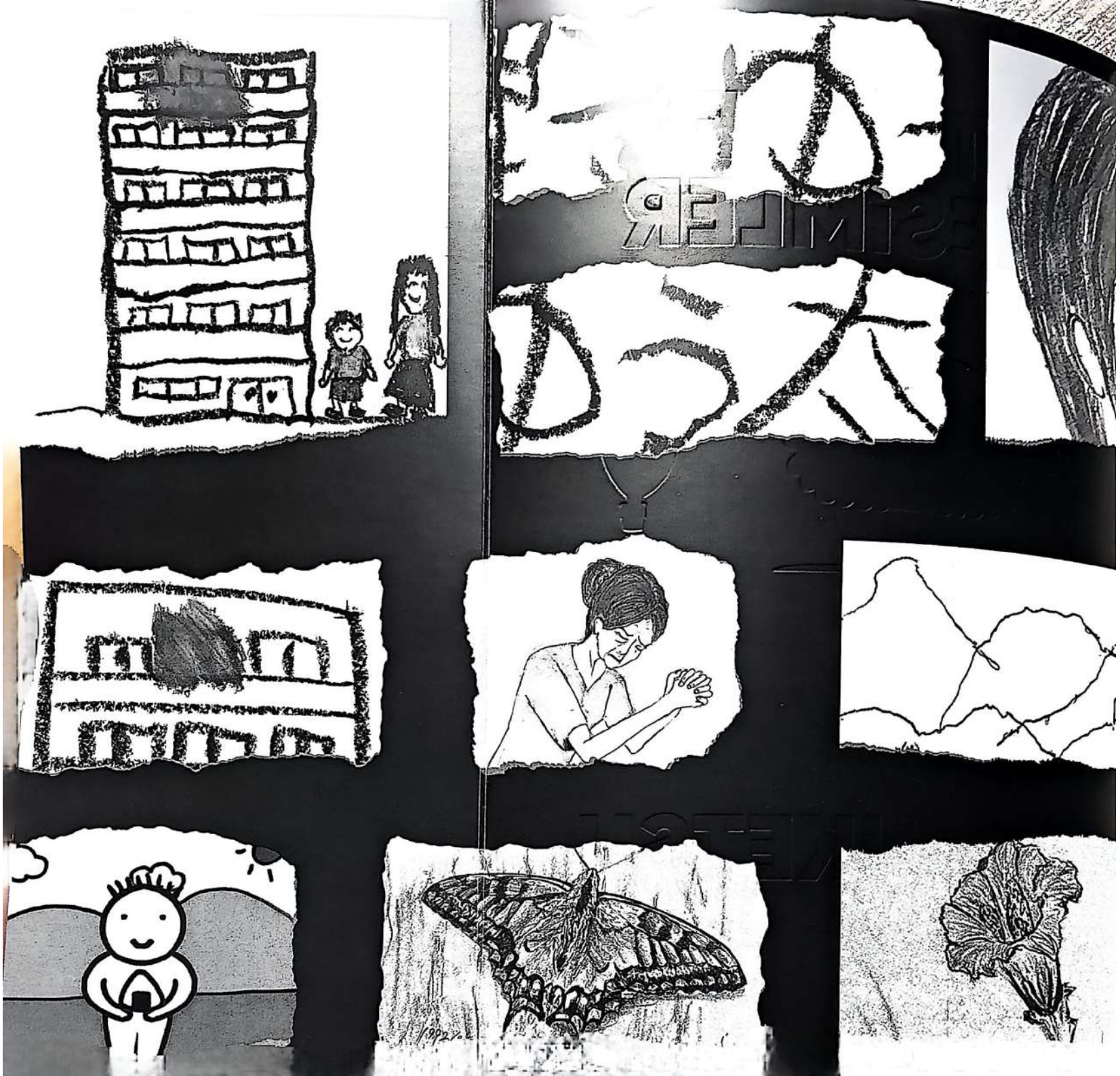
"Ustaca örülmüş, hayranlık
uyandıracak kadar karmaşık bir
hikâye... Uketsu, okuru son âna
dek tahmin yürütmeye zorluyor."

New York Times Book Review

TUHAF RESİMLER

domingo

TUHAF RESİMLER
UKETSU

Özgün ismi: Hennae
© 2022 Uketsu
All rights reserved.

First published in Japan in 2022 by Futabasha Publishers Ltd., Tokyo.
Turkish translation rights arranged with Futabasha Publishers Ltd.
through EMILY BOOKS AGENCY LTD., Taiwan and Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri A.Ş.

© 2025 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Japonca aslından çeviren: İrem Akçay
Editör: Alican Saygı Ortanca
Son okuma: Tuğçe Nida Gökırmak
Kapak ve sayfa uyarlama: Özkan Köse

ISBN: 978 605 198 415 5

I. Baskı: Kasım 2025
II.Baskı: Şubat 2026
Çınar Matbaacılık ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han
No: 34 Kat: 4-5 Bağcılar, İstanbul
Tel: (212) 628 96 00 • Sertifika No: 45103

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zekâ teknolojileri ya da sistemlerinin geliştirilmesi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul – Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

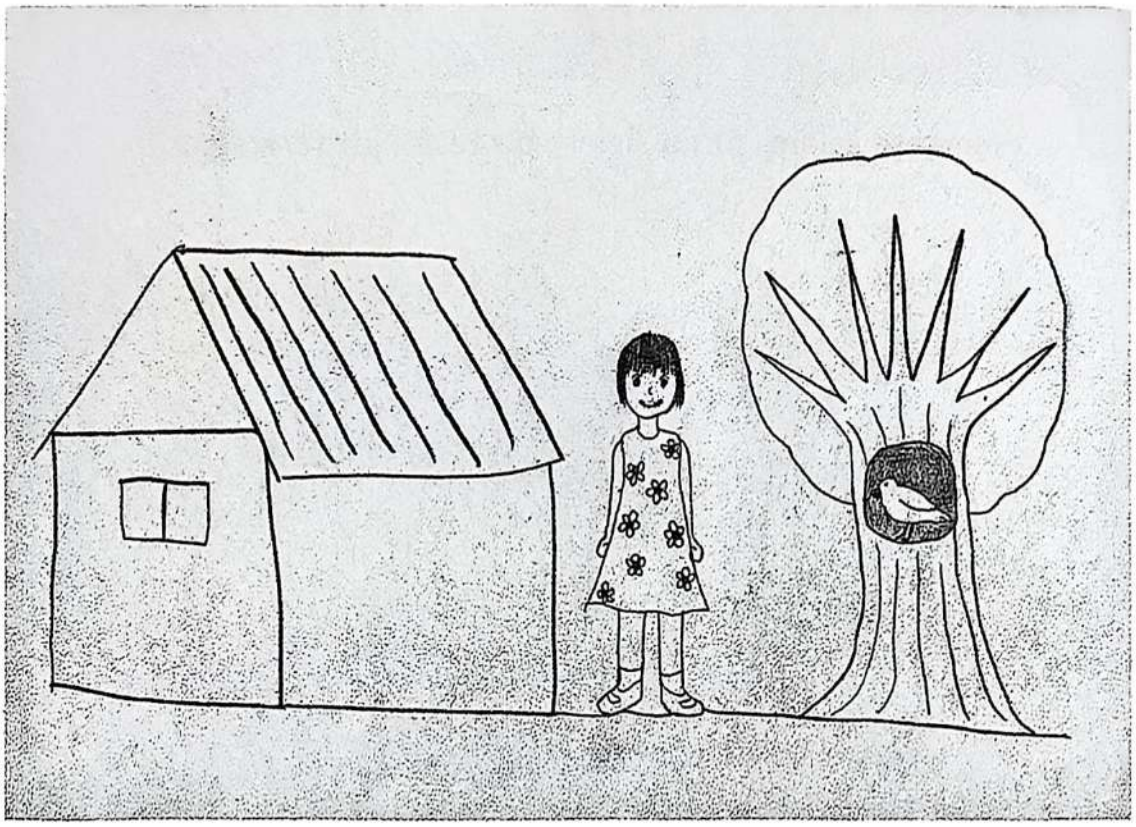
TUHAF RESİMLER

UKETSU

Japonca aslından çeviren:
İrem Akçay

domingo

"Herkese selam, şimdi sizlere bir resim göstereceğim."

Sınıfın tahtasına bir resim asılmıştı.

Psikolog Tomiko Hagio, resmi işaret ederek anlatmaya başladı.

"Her ne kadar şimdi siz öğrencilere ders vererek hayatımı sürdürüyor olsam da eskiden psikolojik danışman olarak kariyerim boyunca pek çok danışana terapi hizmeti verdim. Tahtada gördüğünüz, terapistliğe başladığım ilk zamanlarda tedavi ettiğim bir kız çocuğunun yaptığı resmin bir kopyası. Bu çocuğun ismine 'Küçük A' diyelim. Küçük A, 11 yaşındayken annesini öldürdüğü gerekçesiyle tutuklandı."

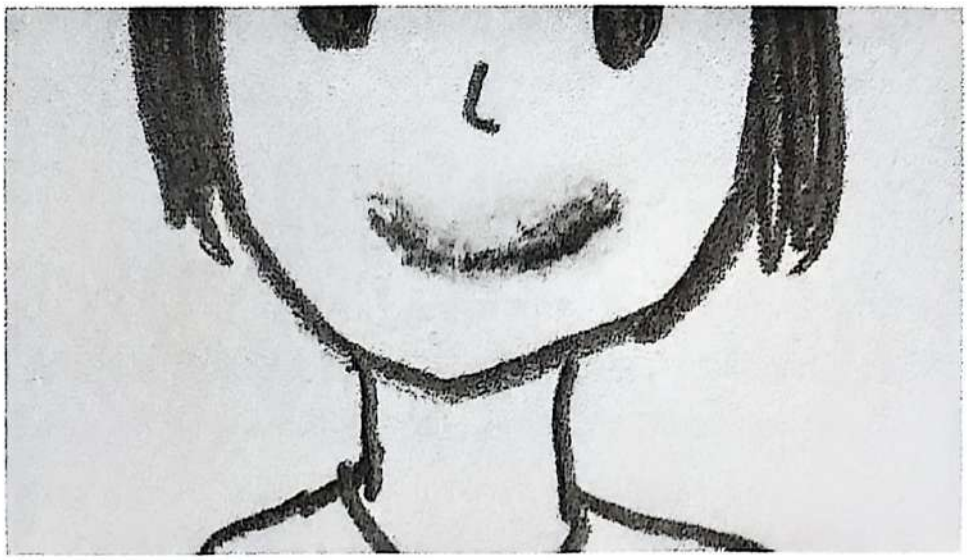
"Annesini öldürdü" şeklindeki şok yaratan sözler karşısında öğrenciler dehşete kapıldı.

"Kızın psikolojik analizini yaparken çizim testi adı verilen bir yöntemi uygulamaya karar verdim. Çizim testi, hastanın yaptığı bir resim üzerinden, hastanın psikolojik durumunun yorumlandığı bir tür analiz yöntemidir. Aynı 'Resim, ruhun aynasıdır' deyişinde anlattığı gibi, bir resim onu yapan kişinin iç dünyasını yansıtır. Özellikle insanların, evlerin, ağaçların olduğu çizimler bunu açığa çıkarmaktadır. Peki, sizler bu resme baktığınızda herhangi bir tuhaflık olduğunu düşünüyor musunuz?"

Psikolog Hagio, sınıfa şöyle bir göz gezdirdi.

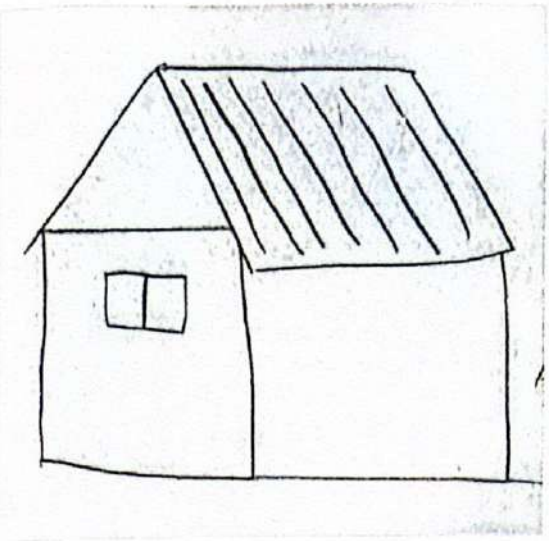
Öğrenciler tahtaya asılmış resme dikkatle bakarken, yüzlerinde şaşkın bir ifade vardı.

"Hiçbir şey bulamadınız mı? Evet, belki ilk bakışta oldukça sıradan, şirin bir resim gibi görünüyor. Ancak resmin her yerinde çok enteresan detaylar var. Öncelikle, resmin ortasındaki kızın ağzına dikkatle bakın."

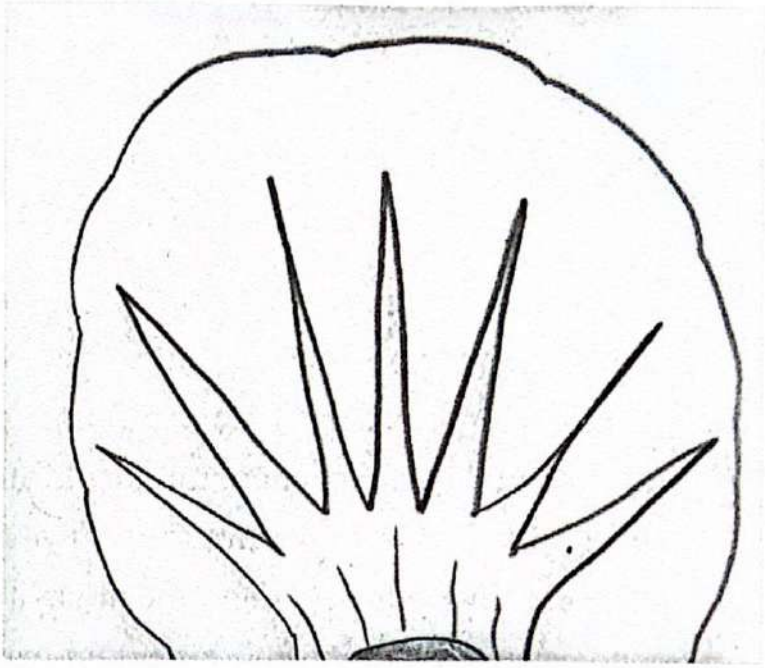
Psikolog Hagio eliyle işaret etti. "Biraz dağınık ve kirli duruyor, değil mi? Küçük A, ağız kısmını bir türlü çizemediği için defalarca kez çizgiyi silgiyle silip düzeltmeye çalışmıştı. Diğer kısımları tek seferde güzelce çizebiliyorken, neden ağız kısmını o kadar uğraşmasına rağmen yapamamıştı? İşte bu noktadan ilerleyerek kızın ruh halini yorumlamamız mümkün.

"Küçük A, annesi tarafından istismara uğramıştı," diye devam etti Hagio. "Bu yüzden muhtemelen evdeyken annesini kızdırmamak için onu hoş tutmaya çalışıp kendini gülümsemeye zorlamıştı. Yani başka bir deyişle içten içe hep korksa da sahte bir gülümseme takınmıştı. Resmi çizerken de 'Düzgünce gülümsemezsem, annem beni döver,' şeklindeki hislerini hatırlayıp gerilmiş ve elleri titreyerek ağız kısmını çizememişti. Kızın acı içindeki ruh hali, yan taraftaki ev çizimine de yansımış." Tekrar işaret etti.

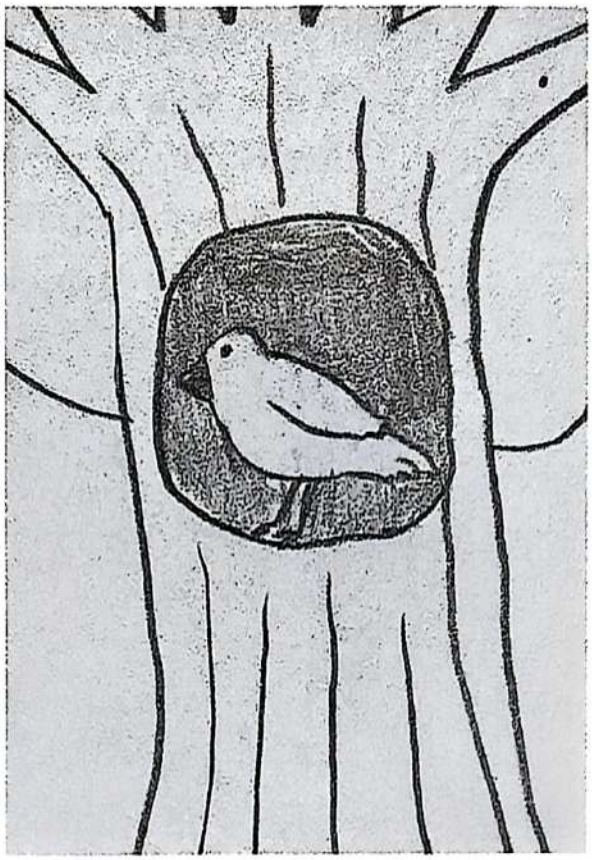
"Gördüğünüz üzere evin bir kapısı yok. Kapı yoksa içeriye giremezsiniz, değil mi? İşte bu ev de kızın iç dünyasını, yani yüreğini temsil ediyor. 'Kalbime kimsenin girmesini istemiyorum,' ya da 'Burada yalnız kalmak istiyorum,' gibi duyguları ifade eden bir tür dış dünyadan kaçma arzusunu görüyoruz.

"Şimdi de son olarak, ağaç çizimine dikkatlice bakın.

"Fark edeceğiniz üzere, dalların uçları diken gibi keskin ve sivri. Bu tip dallara suçluların resimlerinde sıklıkla rastlanır. Buradaki diken şeklindeki dalların, 'Sana zarar vereceğim,' veya 'Seni deşeceğim,' demek isteyen tehditkâr ve saldırgan bir ruhun ifadesi olduğu söylenebilir. Terapistin tüm bu bilgileri ele alarak danışana uygun tanıyı koyması gerekir."

Doktor Hagio, öğrencilerin gözlerine bakarak yavaşça ve dikkatle konuştu.

"Ben bu resmi çizen Küçük A'nın, rehabilite edilme ihtimalinin yüksek olduğuna karar verdim. Nedenini biliyor musunuz? Ağaç çizimine bir kez daha bakın. Bu sefer dallara değil de gövdeye odaklanın. Ağacın kovuğunda küçük bir kuş yaşıyor. Bu tür resimler çizen kişilerin, koruma arzusu ve annelik içgüdüsü oldukça güçlüdür. Bu resimler, 'Kendimden zayıf olanları korumak istiyorum,' veya 'Onlara güvenli bir ortam yaratmak istiyorum,' şeklindeki duyguların ifadesidir.

"Bu durumda, Küçük A'nın dikenli, saldırgan ruh halinin derinliklerinde çok nazik bir yüreğin saklı olduğunu söyleyebiliriz. O dönemde danışana hayvanlarla veya küçük çocuklarla etkileşim kurma şansı vererek saklı kalan şefkat duygusunu besleyebileceğimizi ve muhtemelen saldırgan ruh halini yatıştırabileceğimizi düşünmüştüm. Şu anda bile o zamanlar yaptığım teşhisin doğru olduğuna dair güvenim tam. Zaten sanıyorum ki şimdilerde, Küçük A da mutlu bir anne olarak sürdürüyor hayatını."

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM
Rüzgâra Karşı Duran Kadının Resmi 1

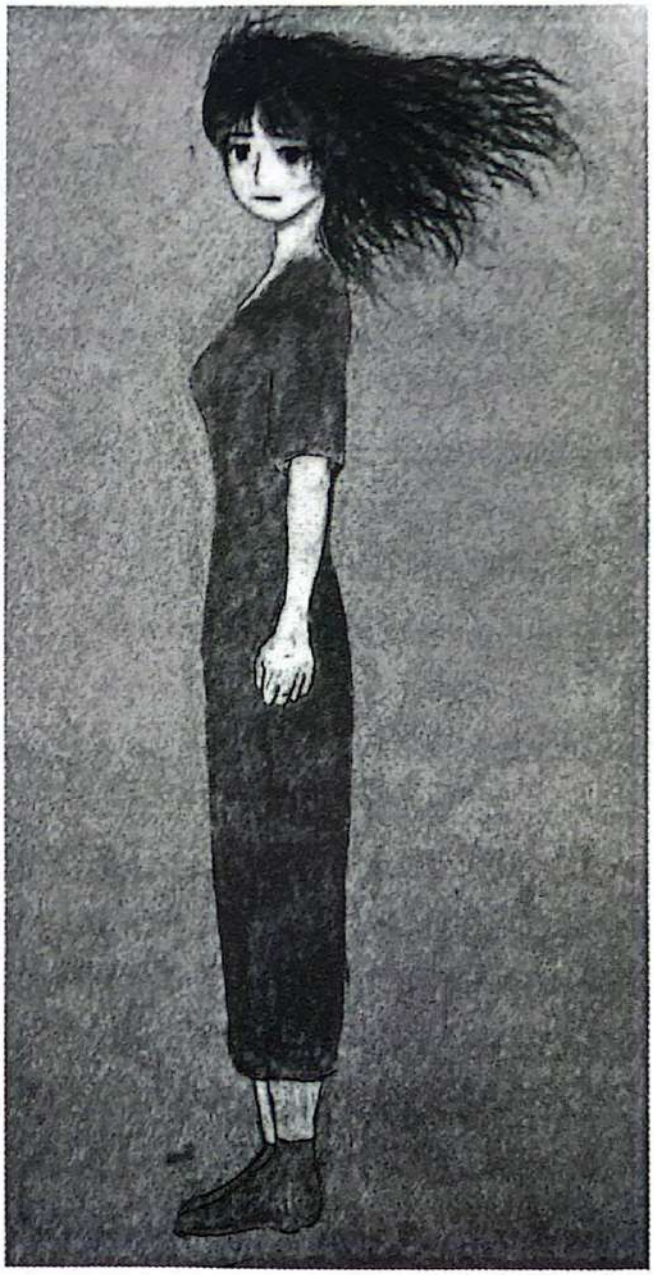
İKİNCİ BÖLÜM
Karalanmış Ev Resmi 45

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Resim Öğretmeninin Son Resmi 95

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
Cava İspinozunu Koruyan Ağaç Resmi 165

BİRİNCİ BÖLÜM

Rüzgâra Karşı Duran Kadının Resmi

Şuhei Sasaki, 19 Mayıs 2014

Tokyo şehir merkezinde yer alan eski bir apartmandaki dairenin ışıkları, saat oldukça geç olmasına rağmen parlakça yanıyordu.

Dairenin tek sakini, 21 yaşındaki üniversite öğrencisi Şuhei Sasaki'ydi. Normalde bu saatlerde yaklaşan iş arama dönemi için yazılı sınavlara çalışıp, özgeçmişini hazırlamakla meşgul olması gerekirdi delikanlının ancak bu gece beklenmedik bir sebeple gözlerini bilgisayar ekranına kilitlemişti.

"Kurihara'nın bahsettiği blog bu galiba," diye kendi kendine mırıldandı.

Kurihara, Sasaki'nin üyesi olduğu Okült Kulübü'nden tanıdığı alt dönem öğrencilerinden biriydi. Sasaki, bugün öğleden sonra üniversitenin yemekhanesinde onunla karşılaşmış ve birlikte öğle yemeği yemişlerdi. Son zamanlarda iş arama dönemi yüzünden meşgul olan ve kulüp toplantılarına katılamayan Sasaki, uzun bir aradan sonra kulüp arkadaşıyla yaptığı sohbetten çok keyif almıştı.

Birbirlerini hayatlarındaki son gelişmeler hakkında bilgilendirdikten ve kulüple yapılacak kamp planlarını konuştuktan sonra

sohbetin konusu ortak ilgileri olan tuhaf ve gizemli şeylere kaymıştı ister istemez.

"Sasaki, son zamanlarda herhangi bir *bilgi topladın* mı?" diye sordu tuhaf bir tavırla Kurihara.

Kulüplerinde, "bilgi toplamak" gizemli şeylerle ilgili herhangi bir şeyi izlemek veya okumak anlamına geliyordu.

"Hayır, maalesef. Ne film ne kitap ne de internet. Hiçbir şeye bakacak zamanım olmadı."

"O zaman, sana çok enteresan bir şey anlatacağım. Geçenlerde garip bir blog buldum."

"Blog mu? Ne hakkında?"

"Adı *İşte Okano'nun Günlüğü*. İlk bakışta, tamamen normal bir blog gibi görünüyor ancak içinde insana *garip hissettiren* bir şeyler var. Ürpertici olduğunu garanti ediyorum, o yüzden mutlaka bir göz at."

"Peki..."

Sasaki'nin gözlemlerine göre Kurihara oldukça rahat biriydi. Hep bir adım geride durmayı ve işlerin dışında kalmayı tercih ederdi. Bu yüzden onun gibi birinin bir şey hakkında böylesine coşkuyla bahsettiğini gören Sasaki, kendini göz ardı edemeyeceği bir şeyin beklediğini hissetti.

Gece yarısı, saat 00.00. Odanın içerisinde çıkan tek ses saatinin tik taklarıydı. Sasaki yutkunarak Kurihara'nın kendisine bahsettiği blogu açtı.

Korkutucu olmaktan ziyade içini nostaljik bir his kapladı. Eskiden bunun gibi birçok blog vardı.

Bloglar, herkesin kolayca internet üzerinden metin ve fotoğraf paylaşmasına olanak sağlayan bir hizmetti. Bloga ne yazılacağı sahibine bağlıydı. Bloglar, günlükten hobiye, siyasi şikâyetlere kadar her şey hakkında olabilirdi. O zamanlarda bu mecraların sağladığı özgürlük sayesinde kediler, hatta pirinç kaşıkların ağzından "yazılmış" bloglar bile mevcuttu. Ancak son yıllarda bu yükseliş hızını yitirmiş ve eski popülerliğini kaybetmişti.

Sadece başlığa bakarak yazarın adının Okano olduğu düşünülebilirdi ama öyle tuhaf, öyle imalı bir isimdi ki... Takma ad mıydı? Muhtemelen öyleydi.

Bir de o abartılı, "Ayy, hayırl" ifadesi... Ne cılız bir mizah denemesiydi. Tam da sıradan bir günlüğün alametifarikası olan, ilhamsız ve sönük saçmalıklardan.

Başlığın altında, en son yayınlanan gönderi görüntüleniyordu. 28 Kasım 2012 tarihliydi. Yani yaklaşık bir buçuk yıl önce yazılmıştı. Blog, o zamandan beri güncellenmemişti.

Şöyle yazıyordu:

"En sevdiğim kişiye" 28.11.2012

Bugün, bu blogu güncellemeyi bırakıyorum.
Çünkü o üç resmin sırrını artık biliyorum.
Nasıl bir acı çektiğini hayal bile edemiyorum.
İşlediğin suçun nerelere kadar uzandığını da bilmiyorum.
Seni affedemem. Ama yine de seni her zaman seveceğim.

Okano

Sasaki bu kısa ve rahatsız edici yazıyı tekrar tekrar okudu. Okudukça yazıdaki gizem daha da derinleşti.

"En sevdiğim kişiye", *"üç resmin sırrı"* ve "işlediğin suç" ifadelerinin ardında ne tür bir anlam yattığını defalarca kez okusa da bulamadı.

Sasaki, bu gizemi çözmek için geçmiş günlükleri okumaya karar verdi. İlk günlük girişi 13 Ekim 2008 tarihliydi.

İçeriği ise şu şöyleydi:

"Merhaba!" 13.10.2008

Bugünden itibaren bir blog tutmaya karar verdim. Öncelikle kendimi tanıtacağım. Benim adım Okano.

Aslında kendi fotoğrafımı paylaşmak istiyordum ancak bana internette kişisel bilgileri paylaşmanın tehlikeli olduğu söylendiği için fotoğraf yerine bir resim paylaşıyorum.

Aslında bu resmi karım yaptı.

Karımın adı Yuki. Benden 6 yaş büyük.

Ona, "Blog açmaya karar verdim, portremi çizer misin?" diye rica ettiğimde bunu 5 dakikadan kısa bir sürede çizi-verdi. Tam da eski bir illüstratörden beklenildiği gibi! Ne kadar yeteneklil!

Ama beni biraz fazla yakışıklı çizmiş sanki...

Her neyse, yaşadıklarımızı günlük şeklinde buraya yazmayı düşünüyorum.

Her gün güncelleme yapmayı planlıyorum, bu yüzden okumaya devam etmenizi umarım!

Okano

"Yıldönümü" 15.10.2008

Merhaba, ben Okano!

Her gün güncelleme yapacağıma söz verdiğimi biliyorum ama dün o kadar bitkindim ki hiçbir şey yazamadan uyuyakalmışım. Kusura bakmayın! Bugünden itibaren elimden geleni yapacağım!

Bugün 15 Ekim, bizim için çok önemli bir gün.

Yuki'yle 1. evlilik yıldönümümüz!

Kutlamak için kocaman bir pasta aldım. Pahalı olduğu için biraz tuzlu kaçtı ama tadı harikaydı! O kadar lezzetliydi ki iki dilim yedim. Yuki beni, "Çok yiyorsun! Kilo alacaksın!" diyerek azarladı. :'(

Kalan dört dilimi buzdolabına kaldırdık, yarın onları yiyeceğim. Bir an önce yarın olmasını istiyorum!

Okano

Bu tarz günlükler haftada 4-5 kez paylaşılmıştı. İçerikleri "Şunu yedim" veya "Şunu yapmaya gittik" gibi sıradan, önemsiz şeylerdi.

Sasaki son gönderide bahsedilen "suç" veya "acı"yla ilgili olabilecek hiçbir ipucu bulamamıştı.

Ancak çiftin olağan akışında ilerleyen hayatlarında bir değişiklik meydana gelmişti.

"Duyuru" 25.12.2008

Merhaba, ben Okano!

Yuki, sabah kalktığında kötü hissettiği için hastaneye gitmiş.

Ve tahmin edin ne olmuş... Yuki hamileymiş!

Yuki hamile olduğunu söylediğinde o kadar mutlu oldum ki sevinçten resmen havalara uçtum!

Bu aldığım en muhteşem yılbaşı hediyesi!

Tekrar sizi bilgilendireceğim. Anne-baba olacağız!

Okano

O günden sonra blogun içeriği tamamen doğacak çocukla alakalıydı. Yuki'nin sağlığı konusunda endişelenen ve çocuğunu düşünen Okano'nun ruh hali gözler önüne seriliyordu.

"Sabah bulantıları gerçekten çok zormuş" 03.01.2009

Yuki bugün yine sabah bulantılarından dolayı rahatsız.

Yılbaşı için hazırladığımız yiyeceklerden neredeyse hiç yiyemedi.

Elimden gelen tek şey sırtını sıvazlamak. Kendimi güçsüz ve çaresiz hissediyorum.

Sabah bulantısı olan kadınların canının genelde ekşi yiyecekler çektiğini duydum ama bu kişiden kişiye değişiyor galiba.

Yuki, "Sadece yoğurdu midem bulanmadan yiyebiliyorum," dedi.

O yüzden şu an buzdolabımız yoğurtla tıka basa dolu.

Daha fazla yoğurt almaya markete gideceğim.

Okano

"Yuki'nin karnı büyüyor" 08.02.2009

Bugün hamileliğin 13. haftasına girdik.

Sabah bulantıları henüz tam olarak bitmemiş gibi duruyor.

Bugün daha fazla yoğurt aldım. Yuki birçok farklı yoğurt çeşidini denedikten sonra midesine en iyi gelenin aloe veralı olduğunu söyledi.

Yuki'nin karnı da giderek şişmeye başladı.

Bebeğin büyüdüğünü artık somut olarak görebiliyorum! Çok mutluyum!

Okano

"Kiraz çiçekleri" 16.03.2009

Yuki'nin sağlığı büyük ölçüde düzeldiği için uzun zaman sonra ilk kez birlikte dışarı çıktık.

Yakındaki bir parka gittik. Kiraz çiçekleri henüz tam açmamış olsa da çok güzel görünüyorlardı.

Bir banka oturup bebekten ve diğer şeylerden konuştuk.

Hangi kurslara yazdırsak? İlk önce hangi animeyi izletsek? gibi şeyleri düşündük.

Biraz aceleci davranıyoruz ama bebeğin hayatının nasıl olacağını hayal etmek gerçekten çok eğlenceli.

İsim bulmak istiyorum ama henüz bebek erkek mi, kız mı bilmediğimiz için bu işi cinsiyeti öğrendikten sonraki zamana bırakacağım. Ama yine de Yuki'yle kiraz çiçeklerinin altında otururken kız için "Sakura" ismi çok güzel olur diye konuştuk.

Okano

Bu noktaya kadar çiftin iç ısıtan günlük hayatı sorunsuzca devam etmişti.

Ancak hamileliği yarılayıp, mayıs ayına girdiklerinde çiftin üzerinde kara bulutlar toplanmaya başlıyordu.

"Ultrason" 18.05.2009

Bugün izinli olduğum için Yuki'yle birlikte kontrole gittik!

Bebeğimi ilk kez ultrasonda göreceğim için çok heyecanlıydım.

Ancak bebek ters duruyormuş.

Bebeğin doğumda ters gelmesinin çok sıkıntılı bir şey olduğunu öğrenince endişelendim. Ancak bebeğin şu an hâlâ küçük olduğu için anne karnında dönüp durduğu ve en sonunda normal pozisyonuna geleceği söylendiğinde içime su serpildi. Çok şükür!

Ama sonra bir şok daha yaşadık.

Bebek ters durduğunda bebeğin cinsel organları ultrasonda görünmüyormuş. Bu yüzden cinsiyetini öğrenemedik.

İsim bulmak yine başka bir zamana kaldı!

Okano

Ters doğum, anne karnında baş aşağı olması gereken fetüsün ters dönerek ayakları aşağıda olacak şekilde durduğu pozisyondur.

Bu durum, daha sonra çift için de büyük bir sorun olmuştu.

"Elimizden gelenin en iyisi!" 20.07.2009

Rutin kontrole gittik.

Bebek hâlâ ters duruyormuş.

Hamileliğin bu döneminde bebeğin kendi kendine dönmesi artık pek mümkün olmadığı için bizim bir şeyler yapmamız gerekiyor.

Bebeğin ters pozisyonunu düzeltmeye yardımcı bazı egzersizler öğrendik. Bundan sonra evde her gün bu egzersizleri yapacağız.

Ben de yapabileceğim her türlü desteği vereceğim eşime!

Birlikte elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz!

Okano

"Sıcak!" 18.08.2009

Bugün yine doktor kontrolüne gittik.

Son bir aydır birlikte sıkı bir şekilde egzersiz yapsak da bebeğin duruşu hâlâ düzelmemiş.

Yuki, bunu duyunca şoke oldu.

Ama sonra bize, "Gerekli hazırlıkları yaparsanız, bebeğiniz ters gelse bile normal bir doğum yapabilirsiniz," diye söylenince biraz rahatladık. Gerçekten de deneyimli ebeler insana güven veriyor.

Yani anlaşılan, bebeğin kız mı, erkek mi olduğunu öğrenmek için doğumu beklememiz gerekiyor! :D

Eve dönerken bir kafede durup meyve suyu içtik.

Yuki iki kere içeceğini tazeledi. Havalar çok sıcak olduğu için sürekli susuyor.

Bebek için de sıvı alması gerektiğinden bu havalar onun için çok zor olmalı!

Okano

Doğum yaklaşırken 3 Eylül'de Yuki'ye bir haller olmuştu sanki.

"Annelik hüznü" 03.09.2009

Bugün Yuki aniden ağlamaya başladı.

Nedenini sorduğumda cevap vermediği için ne yapacağımı bilemedim.

Büyük ihtimalle annelik hüznü denilen şeyden kaynaklandığını düşündüm.

Sakinleşinceye kadar yanında durup sırtını ovaladım.

Doğum yaklaştığı için pek çok şeyden kaygı duyuyor.

Ona destek vermek için güçlü durmak zorundayım.

Okano

"Bebek resmi" 04.09.2009

Yuki bugün, dünden tamamen farklı olarak çok iyi ve neşeli görünüyor!

Üstelik uzun zaman sonra ilk kez yeni bir çizim yaptı!

Resim çok tatlı! Doğacak bebeğimizin nasıl görüneceğini hayal etmiş.

Yuki'ye bebeğin neden Noel Baba gibi giyindiğini sorduğumda bana, "Çünkü o bizim Noel Babamız!" diye cevap verdi.

Biraz üzerine düşününce sonunda neyi kastettiğini anladım.

Hamile olduğunu Noel zamanı öğrenmiştik! Dokuz ay nasıl da geçti... Bana hem çok uzun hem de çok kısa bir zaman önceymiş gibi geliyor...

Okano

"Gelecek öngörüsü" 05.09.2009

Dünün devamı niteliğinde, bugün de Yuki'nin çizimlerini tanıtacağım!

Bu resmi bebeğin büyüdüğünde nasıl görüneceğini hayal ederek çizmiş.

Yuki, bu çizimlere "gelecek öngörüsü" diyor.

Bebek ters durduğundan cinsiyetini henüz öğrenemediğimiz için Yuki her iki cinsiyete uyacak bir çizim yapmış.

Tam da tecrübeli bir illüstratörden beklenecek, diğer insanların aklına gelmeyecek bir fikir!

Yuki'ye, "Altta yazan sayılar ne anlama geliyor? Dünkü resimde de vardı," diye sorduğumda, "Bu bir sır!" dedi.

... Ne olduğunu düşünüp durdum ama bir türlü çözemedim!

Okano

"Tıpatıp aynısı" 06.09.2009

Bugün akşam yemeği için dışarıdan soba eriştesi sipariş ettik.

Benim yediğim tempura karidesli soba eriştesi çok lezzetliydi!

Yuki, bugün de bir gelecek öngörüsü çizdi.

Bugünkü resimde bebeğin yetişkin hali var!

Saçları rüzgârda uçuşuyor, çok havalı!

Yuki, bu resmi bebek kız olursa büyüdüğünde böyle görüneceğini umarak çizmiş.

Yuki'nin tıpatıp aynısı! Yuki'ye benzerse gerçekten güzel bir kadın olur!

Bu arada yarın erkek versiyonunu da çizecekmiş. Görmek için sabırsızlanıyorum!

Okano

"Tıpatıp aynısı?" 07.09.2009

Doğuma sadece üç gün kaldı!

Doğum konusunda endişeli olsam da bir an önce bebeğimize kavuşmak istiyorum!

Pekâlâ, bugünün gelecek öngörüsü, bebeğin büyüdüğünde (erkek versiyonunun) nasıl görüneceği hakkında.

Yuki, "Babasına benzeyecek şekilde çizdim," dedi.

Ama ben bu kadar yakışıklı değilim kil (Yine de böyle düşünmesine mutlu oldum.)

Okano

"Dua" 08.09.2009

Doğuma son iki günl

Sancılar başlarsa sıkıntı yaşamamak için tüm hazırlıklarımızı tamamladık.

Yuki, biraz gergin. Ama yine de bir resim çizdi.

Bir şeylerle uğraşmak, stresinin azalmasına yardımcı oluyormuş.

Bugünkü resim, oldukça uzak bir geleceğin öngörüsü. Bebeğin yaşlı teyze halini çizmiş.

Resimdeki kadın üzerinde beyaz bir kıyafetle, bir şey için dua ediyor galiba?

Büyük ihtimalle bebeğimiz bu yaşa geldiğinde biz hayatta olmayacağız...

Ama yine de enseyi çok karartmamak lazım. :D

Yarın da bebeğin yaşlı amca halini yapar artıkl Sabırsızlıkla bekliyorum.

Okano

"Yarın büyük gün!" 09.09.2009

Sonunda yarın bebek gelecek!

Akşamdan beri gerginlikten yerimde duramadığım için Yuki bana gülerek sakin olmamı söyledi.

Gerçekten de kadınlar böyle durumlarda daha güçlü oluyor.

Yuki, kendini zihinsel olarak tamamen hazırlamışa benziyor.

Bugün pek resim çizme havasında olmadığı için dün tahmin ettiğim şekilde bebeğin yaşlı amca halini çizmedi. Bebeğin yaşlı amca halini bekleyenlerden özür dilerim.

Önümüzdeki birkaç gün oldukça yoğun olacağımızı düşündüğüm için bir süreliğine bloga ara vereceğim.

Sanırım bir sonraki günlük girdisi, doğum duyurusu olacak!

Kendinize iyi bakın!

Okano

Bir sonraki günlük gönderisi, yaklaşık bir ay sonra yazılmıştı.

"Duyuru" 11.10.2009

Uzun zaman sonra merhaba. Ben Okano.

Sonunda biraz kendime gelebildiğim için sizlere bir duyuru yapacağım.

Yuki'yi kaybettik.

Bebek sağ salim dünyaya geldi.

Sancılar başlayınca hemen hastaneye gittik.

İlk başta her şey yolunda gitse de Yuki saatlerce ıkınmasına rağmen bebek bir türlü doğmadı. Bu sırada Yuki'nin durumu aniden kötüleşti ve acil ameliyata alındı.

Bebek kurtarılmasına kurtarıldı ancak Yuki operasyon sırasında hayatını kaybetti.

O günden bu yana zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Yuki'nin cenaze töreni ve bebeğin bakımıyla ilgilenmekle o kadar meşguldüm ki yas tutmaya zamanım bile olmadı.

Ama şimdi bunu tek başıma yazarken gözlerimden yaşlar akıyor.

Çok zor ama bebeğim için güçlü olmaktan başka çarem yok.

Çocuğumuzu en iyi şekilde yetiştirmek için elimden geleni yapacağım.

Okano

Sasaki bir süre şaşkınlıkla ekrana bakakaldı. Tarifi olmayan bir duygu içini kapladı. En nihayetinde, Yuki ve Okano tanımadığı iki yabacıydı. İlk başta blogu sadece meraktan okumaya başlamıştı.

Ancak günlüğü okudukça, nasıl olduysa ikisine de duygusal olarak bağlanmıştı. Şimdi karşı karşıya kaldığı daha önce hiç yaşamadığı bir kayıp duygusuydu.

Geride kalan baba ve çocuğu nasıl bir hayat bekliyordu acaba...

Sasaki, ikisinin geleceği konusunda endişeli ve meraklıydı. Yuki'nin ölümünün üstesinden gelmelerini ve Okano'nun çocuğuyla mutlu mutlu yaşadığını görmek istiyordu.

İçinden dua ederek "Bir sonraki günlük yazısını oku" butonuna tıkladı.

Yeni bir sayfa açıldı.

Makalenin başlığını gören Sasaki, gözlerine inanamadı. Şöyle yazıyordu:

"En sevdiğim kişiye" 28.11.2012

Bugün, bu blogu güncellemeyi bırakıyorum.

Çünkü o üç resmin sırrını artık biliyorum.
Nasıl bir acı çektiğini hayal bile edemiyorum.
İşlediğin suçun nerelere kadar uzandığını da bilmiyorum.
Seni affedemem. Ama yine de seni her zaman seveceğim.
Okano

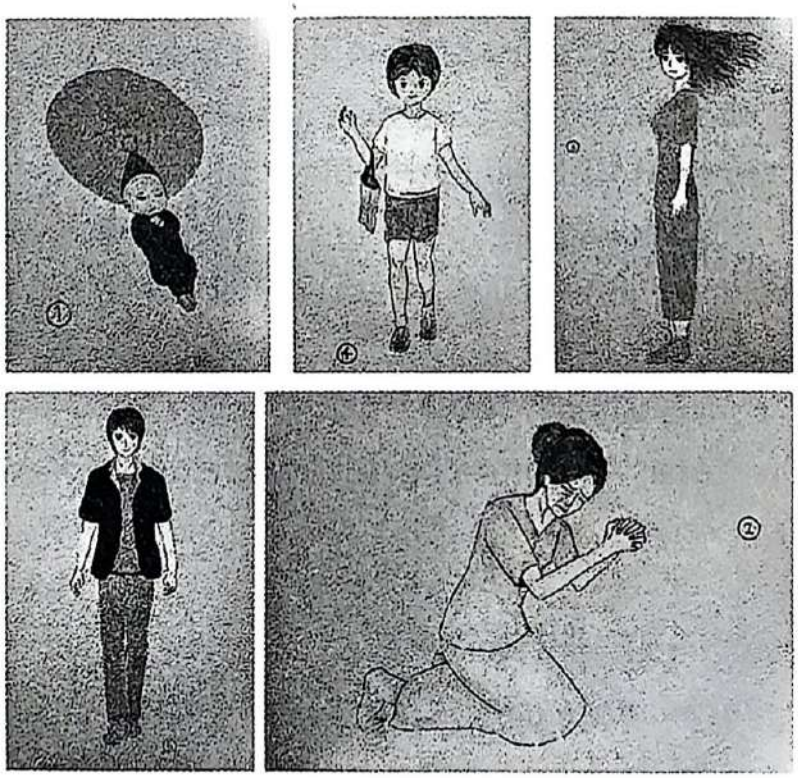
Bu, ilk okuduğu günlük girdisiydi.

Başka bir deyişle, Okano, 2009'da karısının ölümünü bildirdikten sonra günlüğünü hiç güncellememiş ve birkaç yıl sonra aniden bu yazıyı yayınlamıştı. Sasaki yazıyı tekrar okudu. En sevdiği kişi olarak bahsettiği büyük ihtimalle Yuki'ydi. Bu yazıyı ölen eşi Yuki'ye yazdığını düşünmek normaldi.

"İşlediğin suç..." Blogdan okuduğu kadarıyla Yuki'nin herhangi bir suç işlediğine dair bir ipucu yoktu.

"Seni affedemem..." Çok sevdiği eşi affedememek, ne anlama geliyordu?

"O üç resmin sırrı..." Resim denilince aklına, Yuki'nin doğum yaklaşırken çizmeye başladığı gelecek öngörüleri gelmişti.

Çizim konusunda yetenekli bir kadının, doğmamış çocuğunun geleceğini hayal ederek çizdiği resimler... Çok sık rastlanan bir şey olmasa da çok garip de sayılmazdı. Sasaki, Yuki'nin bebeğinin uzun ve sağlıklı bir yaşam sürmesini dileyerek bunları çizdiğini düşünüyordu.

Ancak Okano, beş resmin üçünde saklı olan bir sırrı keşfetmişti. Bu nasıl bir sırdı acaba? Sasaki kendini zor bir bulmacayla karşı karşıya kalmış gibi hissediyordu.

Yine de bazı ipuçları yok değildi. Mesela resimlerin kenarına yazılmış sayılar vardı. Beş resmin her birine bir sayı iliştirilmişti. Yuki bunun ne anlama geldiği sorulduğunda, "Bu bir sır!" diyerek soruyu geçiştirmişti. Bu sayılar, gizemi çözmenin anahtarı olabilirdi.

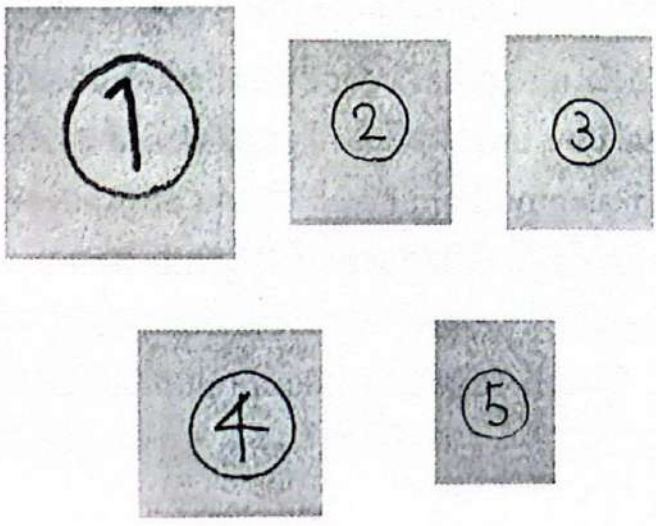
Sasaki yazıcıyı açıp, beş resmin çıktısını aldı ve sayılarına göre sıraladı. Buna göre resimler (1) bebek, (2) yaşlı kadın, (3) yetişkin kadın, (4) çocuk, (5) yetişkin erkek şeklinde dizilmiş oldu. Ancak bu durumda sıralama kronolojik olarak gitmiyordu.

"Bebek olarak başlayıp önce yaşlandı... Sonra çocuk haline dönüp yine yetişkin oldu... Öff, hiçbir şey anlamadım."

Sasaki iç çekip yere uzandı. Pencereden dışarı baktığında, gökyüzünün aydınlandığını gördü. Neredeyse sabah olmuştu.

"Biraz uyumam lazım..."

Saat 10.30'da başlayacak olan derse kadar, kısa bir şekerleme yapmaya karar verdi.

*

Öğle vaktinde yemekhane hemen hızla doluyordu. Yer bulmak için zamanı düzgün ayarlamak gerekiyordu. Sabahki dersinden biraz erken çıkan Sasaki, yemekhaneye koşuşturdu.

Amacı öğle yemeği yemek değildi, Kurihara'yla buluşmaktı.

Yemekhaneye geldiğinde masalar hâlâ boştu, dersten çıkıp koşuşturmasına değmişti. Kurihara'yı aradı ancak bulamadı. Belki de henüz gelmemişti.

Neyse önce bir yemek fişi alayım, diye düşünürken arkasından biri omzuna dokundu.

"Sasaki! Tekrar karşılaştık. Az önce oradan oraya koşuştururken gördüm seni, çok acıktın herhalde."

Omzuna dokunan kişi Kurihara'ydı.

Japon usulü köri-pilav tabaklarıyla birlikte bir masaya geçip karşılıklı oturdular.

"Kurihara bak ne diyeceğim. Bahsettiğin blogu okudum."

"Çok gizemli, değil mi?"

"Öyle. Sayesinde uykusuz kaldım. Üzerine bir sürü şey düşündüm ama yine de hiçbir şeyi çözemedim. Gerçekten garip bir blog."

"Evet."

"Son yazı olmasa, sıradan mutlu bir çiftin günlüğü olduğunu düşünürdüm."

"Gerçekte öyle mi acaba?" dedi Kurihara, birden bakışları keskinleşerek. Sasaki bu tavır karşısında irkilmeden edemedi. "Sasaki... Ben de son makalenin ürkütücü olduğunu düşünüyorum. Ama garip olan tek şey o değil. O blogun her şeyinde bir tuhaflık var."

"Nasıl mesela?"

"Örneğin... Çocuk doğduktan sonra günlük kayıtlarının silinmiş olması."

"Silinmiş mi?"

"Son yazıyı okuyunca anlaşılıyor. Bir dakika bekle."

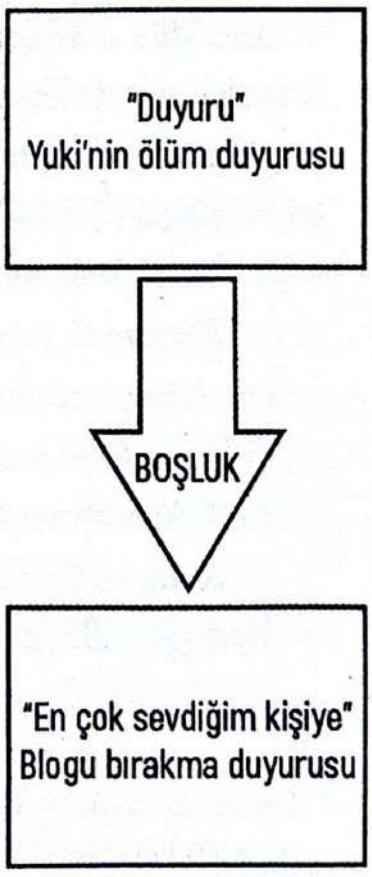
Kurihara çantasının içinden, zımbalanmış bir A4 destesi çıkarıp masanın üzerine koydu. Blogun çıktısını almıştı.

"Kurihara... Bütün blogun çıktısını mı aldın?"

"Evet. Gizemini çözmek istediğim için okula gelip giderken yolda tekrar tekrar okuyorum."

"En sevdiğim kişiye" 28.11.2012
Bugün, bu blogu güncellemeyi bırakıyorum.
Çünkü o üç resmin sırrını artık biliyorum.
Nasıl bir acı çektiğini hayal bile edemiyorum.
İşlediğin suçun nerelere kadar uzandığını da bilmiyorum.
Seni affedemem. Ama yine de seni her zaman seveceğim.
Okano

"Burada önemli kısım 'Bugün, bu blogu güncellemeyi bırakıyorum' cümlesi. Normalde 'Bugün şunu... bırakıyorum' cümlesini, uzun zamandır bir şeyi yapmaya devam eden birini kurar. Mesela biri 'Bugün sigarayı bırakıyorum' dediğinde herkes bunu 'o kişinin düne kadar sigara içtiği' şeklinde anlar. Aynı şekilde 'Bugün blogumu güncellemeyi bırakıyorum' cümlesinde 'Şimdiye kadar düzenli bir şekilde blogu güncellemeye devam ettim' nüansı bulunur.

"Ancak bir önceki, yani Yuki'nin ölümünü bildiren bu gönderiyle, diğer gönderinin yayınlanması arasında birkaç yıllık bir boşluk var. Ben de buna bakarak Okano

günlük yazmaya devam edip sonrasında bir nedenden ötürü her şeyi silmiş olabilir mi, diye düşündüm."

"Hımm..."

"İnsanların yazdıkları blogları silmeleri sıradışı bir durum değil. Ben de lisedeyken yazdığım Evangelion* blogunu silmiştim. Ancak Okano'nun gönderilerini silme şekli biraz garip. Sadece karısı hayattayken yazdığı günlük gönderilerini bırakıp çocuğu doğduktan sonra yazdıklarını silmesi çok tuhaf. Neden böyle bir yol izlediğini anlamıyorum."

"Söylediklerin kulağa mantıklı geliyor. Ben fark etmemiştim."

"Ayrıca başka garip kısımlar da var. Lütfen 15 Ekim tarihli girdiyi oku."

"Yıldönümü" 15.10.2008

Merhaba, ben Okano!

Her gün güncelleme yapacağıma söz verdiğimi biliyorum ama dün o kadar bitkindim ki hiçbir şey yazamadan uyuyakalmışım. Kusura bakmayın! Bugünden itibaren elimden geleni yapacağım!

Bugün 15 Ekim, bizim için çok önemli bir gün.

Yuki'yle 1. evlilik yıldönümümüz!

Kutlamak için kocaman bir pasta aldım. Pahalı olduğu için biraz tuzlu kaçtı ama tadı harikaydı! O kadar lezzetliydi ki iki dilim yedim. Yuki beni, "Çok yiyorsun! Kilo alacaksın!" diyerek azarladı. :'(

Kalan dört dilimi buzdolabına kaldırdık, yarın onları yiyeceğim. Bir an önce yarını olmasını istiyorum!

Okano

---

* Postapokaliptik bir dünyada geçen ve içerisinde psikolojik, felsefi ve dini temaları barından bir anime serisi. Animesinin yanı sıra manga ve filmleri de bulunur. (*ç.n.*)

"Sasaki sana bir soru. Sence o gün Yuki kaç dilim pasta yedi?"

"Hmm... İki dilim yiyen Okano'yu 'Çok yiyorsun' diye azarladığına göre kendisi bir dilim yemiş?"

"Evet. Kendisi de iki dilim yemiş olsa böyle bir şeyi başkasına söylemez çünkü. Yani, bu durumda o gün Yuki'nin bir dilim, Okano'nun ise iki dilim pasta yediği çıkarımını yapabiliriz. Geriye de dört dilim kaldığına göre pasta toplamda yedi dilim. Başka bir deyişle, pastanın tamamını yedi eşit parçaya bölmüşler. Sence de bu garip değil mi?"

"Haklısın, normalde sekiz eşit parçaya bölersin..."

"Aynen öyle. O gün de büyük ihtimalle pasta sekiz eşit parçaya bölünmüştü. Yuki bir dilim, Okano iki dilim yemiş, dört dilim de kalmıştı. Toplamda yedi dilim... Geriye kalan dilime ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Hmm..."

"8. dilimi yiyen biri olmalı. Bu, o evde ikisinden başka birinin daha yaşadığı anlamına gelmez mi?"

"Ne?! Bu biraz fazla zorlama değil mi? Okano sayıları karıştırmış da olabilir."

"Tabii ki ama sadece pasta dilimlerine dayanarak bunu söylemiyorum. Görünmeyen 3. kişinin izlerine başka yazılarda da rastlanıyor. İlk gönderiye bir bak.

"Merhaba!" 13.10.2008

Bugünden itibaren bir blog tutmaya karar verdim. Öncelikle kendimi tanıtacağım. Benim adım Okano.

Aslında kendi fotoğrafımı paylaşmak istiyordum ancak bana internette kişisel bilgileri paylaşmanın tehlikeli olduğu söylendiği için fotoğraf yerine bir resim paylaşıyorum.

Aslında bu resmi karım yaptı.

Karımın adı Yuki. Benden 6 yaş büyük.

Ona, "Blog açmaya karar verdim, portremi çizer misin?" diye rica ettiğimde bunu 5 dakikadan kısa bir sürede çiziverdi. Tam da eski bir illüstratörden beklenildiği gibi! Ne kadar yeteneklil

Ama beni biraz fazla yakışıklı çizmiş sanki...

Her neyse, yaşadıklarımızı günlük şeklinde buraya yazmayı düşünüyorum.

Her gün güncelleme yapmayı planlıyorum, bu yüzden okumaya devam etmenizi umuyorum!

Okano

"Yazının başında 'Bana internette kişisel bilgileri paylaşmanın tehlikeli olduğu söylendi' diyor. Okano'ya kişisel bilgileri paylaşmanın tehlikeli olduğunu söyleyenin kim olduğunu düşünüyorsun?"

"Yuki değil mi?"

"Öyle mi dersin? Sonra gelen cümleye dikkat et. *Ona, 'Blog açmaya karar verdim, portremi çizer misin?' diye rica ettiğimde bu resmi 5 dakikadan kısa bir sürede çiziverdi.*

"Blog açmaya karar verdim diye özellikle açıklama yapmasından, Yuki'nin o âna kadar Okano'nun blog açacağını bilmediğini söyleyebiliriz.

"Peki bu durumda Okano'yu kişisel bilgileri paylaşmanın tehlikeli olduğu konusunda uyaran kimdi? Çiftin evinde başka biri daha yaşıyor olabilir. Ama kimdi bu kişi? Çiftin anne babaları, kardeşleri ya da arkadaşlarından biri miydi? Bunu bilmesek de kesin olan bir şey var: Okano, o kişinin varlığını saklıyordu. Blogun içerisinde bu kişinin ismi bir kere bile geçmiyordu. Fakat yine de bu kişinin varlığına işaret eden bazı ifadeler vardı... Acaba neden böyle bir şey yapmıştı?"

Sasaki tarif edilemez bir korku hissetti. Kurihara ise hiç durakşamadan, tutuşturduğu ateşi körüklemeye devam etti.

"Ama bunlar sadece başlangıç."

"Başka şeyler de mi var?"

"Evet. Beni en çok korkutan şey bebeğin ters durması.

Ama sonra bize, "Gerekli hazırlıkları yaparsanız, bebeğiniz ters gelse bile normal bir doğum yapabilirsiniz," diye söylenince biraz rahatladık. Gerçekten de deneyimli ebeler insana güven veriyor.

"Bunu okuduğumda tüylerim diken diken oldu. Kız kardeşim ters doğduğu için bebeğin makat gelişli olduğu doğumların zor geçtiğini çok iyi biliyorum. Bu durumun bilinmediği dönemlerde, doğum sırasında çok sayıda anne ve bebek ölüyordu. Bu yüzden artık günümüzde bebeğin ters durduğu tespit edilince hastaneler sezaryen doğum yapma kararı alıyorlar. Elbette bazı istisnalar olabilir ancak hiçbir düzgün hastane, 'Gerekli hazırlıkları yaparsanız, bebeğiniz ters gelse bile normal bir doğum yapabilirsiniz,' şeklinde mantıksız bir açıklama yapmaz. Yani Yuki gerçekten de doğum sırasında hayatını kaybetmiş."

"O halde sahte doktora falan mı gitmişler?"

"Evet. Evde yaşayan gizemli kişiden, bu kişiyi saklamaya çalışan Okano'nun anlaşılmaz hareketlerine ve kontrole gittiği hastanenin güvenirliğine kadar Yuki'nin etrafında olan biten her şeyde bir gariplik var."

"Bu arada, Kurihara. Resimler hakkında ne düşünüyorsun?"

"'Üç resmin sırrını' mı diyorsun?"

"Evet. Bunun üzerine çok düşündüm ama bir türlü çözemedim..."

"Resimlere iliştirilmiş sayıları gördün mü?"

"Tabii ki."

"O sayılar gizemin merkezi."

"Olabilir. Ancak resimler, sayısal olarak sıraya dizilince kronolojik olarak karman çorman bir şeye dönüşüyor ve ortaya hiçbir ipucu çıkmıyor."

"Sasaki, sayıları sıralamanın birçok yöntemi vardır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kronolojik sıralama, sayıları sıralamak için tek yöntem değildir."

"Kurihara... Yoksa resmin anlamını çözdün?"

"Yani, sayılır."

"Gerçekten mi! Bana da anlat lütfen!"

"Tamam. Ama burada açıklamak biraz zor. Alet kullanman gerekiyor çünkü."

"Alet mi?"

"Evet. Bugün kulübe gelsene. Orada sana nasıl olduğunu anlatırım."

"Kulüp mü... Ama... Son zamanlarda hiç kulüp çalışmalarına katılmadım, doğru olur mu bilmem ki..."

"Ne saçmalıyorsun! Kulüp üyesi olduğun için istediğin zaman gelebilirsin!"

"Öyle mi diyorsun?"

"Elbette."

"Tamam öyleyse. Bugün iş arama karmaşasına küçük bir mola verip kulübe uğrayacağım."

Bunu duyan Kurihara gülümsedi. "Yaşasın! Son zamanlarda kulübe gelmediğin için kendimi yalnız hissediyordum."

"Sen pek öyle şeyleri takacak biri değilsin ama... Her neyse bir dersim daha var, saat dört gibi kulübe geçerim herhalde."

"Tamamdır. Ah, unutmadan bunu sana vereyim." Kurihara, blog yazılarının basılı olduğu A4 destesini uzattı.

"Emin misin? Yolda giderken gizemini çözmüyor muydun?"

"Sorun değil. Yedekte birkaç tane daha var."

"Gözü kararttın yani... O zaman alıyorum. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. O zaman seni kulüp odasında bekleyeceğim. Bu arada sayıların, gizemin merkezinde olduğunu unutma."

Üçüncü dersi boyunca Sasaki, Kurihara'nın kendisine verdiği kitapçığa bakmaya devam etti. Bu dersin hocası bitmek bilmeyen muhabbetleriyle ünlüydü. Bu yüzden sadece Sasaki değil, diğer öğrenciler de bu dersi çalışmak ya da uyuklamak için boş bir zaman gibi değerlendiriyordu. Ama yine de kulak tıkacı takmadığınız sürece profesörün söyledikleri duyuluyordu.

Sasaki de kâğıtlara bakarken bir yandan da arka planda dönen bir ses gibi profesörün konuşmasını dinliyordu.

"... bu tür örneklere başvurmadan bile sanat ve mimari arasında yakın bir ilişki olduğu aşikârdır. Bu durum resim için de geçerlidir. Optik illüzyonlarıyla ünlü sanatçı Maurits Escher, Haarlem Okulu'nda mimarlık okudu..."

Optik illüzyon...

Bu sözler Sasaki'nin aklına bir fikir getirdi.

Acaba Yuki'nin çizdiği gelecek öngörüleri, bir çeşit optik illüzyon olabilir miydi?

Sasaki resim konusunda pek bir bilgiye sahip olmasa da "hem tavşana hem ördeğe benzeyen resim" ya da "uzaktan bakıldığında kafatası, yakından bakıldığında ikiz çocuklara benzeyen resim" gibi optik illüzyonların kullanıldığı garip resimlerle birçok kez karşılaşmıştı. Bu resimlerin ortak özelliği, bakış açısına göre farklı bir görüntüye dönüşmeleriydi.

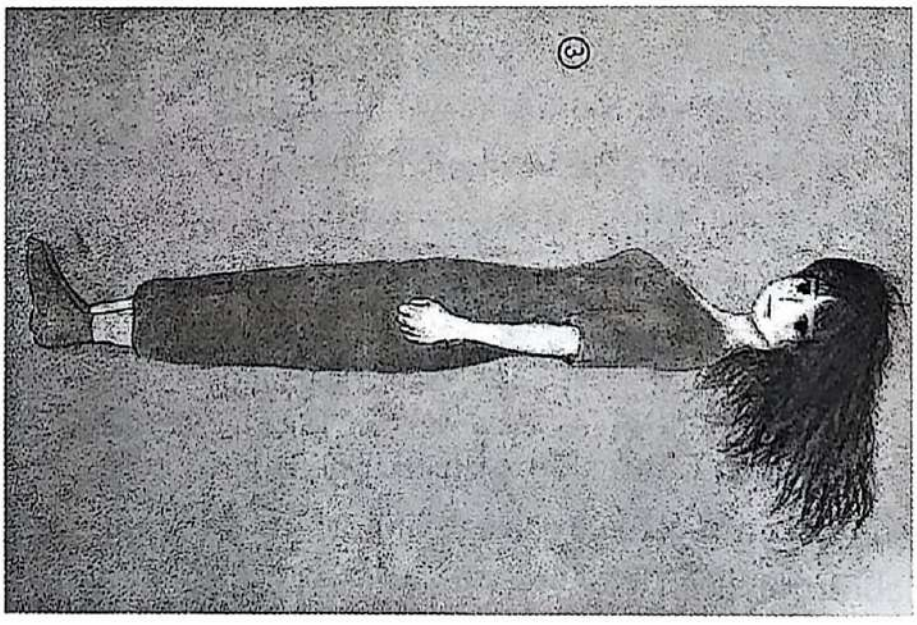
Çünkü o üç resmin sırrını artık biliyorum.

Acaba Okano bu sırrı karısının ölümünden birkaç yıl sonra Yuki'nin resimlerine farklı bir açıdan bakarak keşfetmiş olabilir miydi?

Sasaki sayfaları karıştırıp gelecek öngörülerini buldu. Her bir resme farklı bir açıdan bakmayı denedi.

O anda bir şeyin farkına vardı.

Yetişkin kadın resmini sağa doğru çevirince kadın ayakta değil de sırtüstü uzanmış gibi duruyor, rüzgârda uçuşan saçları ise yer çekiminin etkisiyle aşağıya sarkmış gibi görünüyordu. Bir anlığına bir şeyler yakaladığını hissetse de heyecanı yerini hayal kırıklığına bıraktı. Kadının ayakta durması veya uzanıyor gibi görünmesi neyi değiştirirdi ki? Zaten sırtüstü uzanan bir insan için kollarının açısı doğal durmuyordu.

Tam o sırada sınıftan bir gürültü yükseldi. Öğrenciler dersten çıkmak için hareketlenmişlerdi. Sasaki farkına varmadan ders bitmişti. Bir öğrenci sınıfın kapısını açtı. Koridordan esen kuvvetli rüzgâr, elindeki kitapçığın sayfalarını savurdu. Bu görüntüyü izleyen Sasaki bir aydınlanma yaşadı.

1. sayfa, 2. sayfa, 3. sayfa...

"Sasaki, sayıları sıralamanın birçok yöntemi vardır."

Acaba resimlerin üzerindeki sayılar, sayfa sayıları gibi gibi üst üste dizilerek sıralanmış olabilir miydi?

Resimler üst üste yerleştirildiğinde birleşerek, aynı optik bir illüzyonda olduğu gibi, farklı bir resim ortaya çıkarabilir miydi?

Sasaki, zımbalanmış desteden resimlerin olduğu sayfaları çıkarıp, bunları test etmek için "(1) bebek, (2) yaşlı kadın, (3) yetişkin kadın" olmak üzere üst üste dizdi.

Birleştiği bu resimleri floresan lambasına doğru tuttuğunda üç resmin birbirine karıştığını gördü. Ancak bu birleşim hiçbir şeye benzemiyordu.

Daha sonra resmi, açıyı, konumları değiştirip çeşitli varyasyonlar denese de yarı yolda pes etti. Ortaya çıkabilecek kombinasyonlar sonu yokmuş gibi görünüyordu.

"Kahretsin... Bir ipucum olsaydı..."

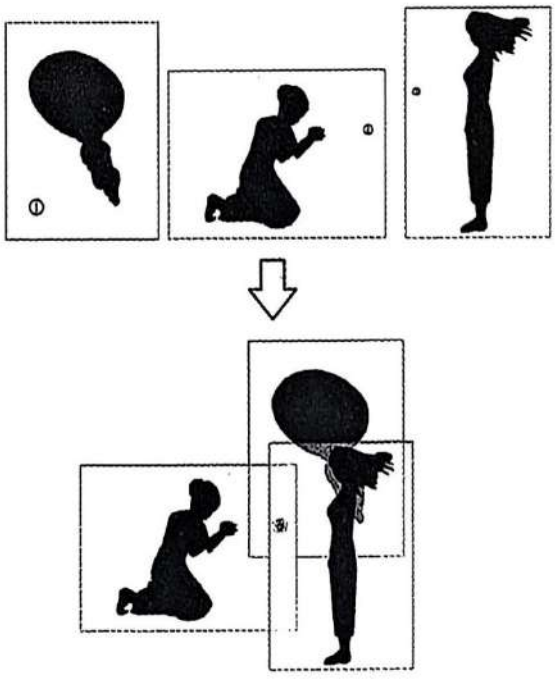
O anda aniden Kurihara'nın sözleri zihninde yankılandı.

"Bu arada sayıların gizemin merkezinde olduğunu unutma."

Sayıların gizemi çözmenin anahtarı olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Peki ama neden böylesine apaçık ortada olan bir gerçeği iki kez tekrarlama gereği duymuştu?

"Dur bir dakika... Merkez derken yoksa... Onu mu kastediyordu?"

Sasaki durup bunun üzerine düşündü. Merkez derken fiziksel anlamdaki merkezden bahsediyordu. Yani bir şeyin odak noktasını, çekirdeğini ya da birkaç şeyi birbirine bağlayan ortak noktayı anlatmak istiyordu. Aynı kâğıtları bir arada tutan zımba telleri gibi...

Sasaki, resimleri 1, 2 ve 3 sayıları aynı konumda olacak şekilde üst üste koyup, daha sonra üç resmi bu merkez etrafında hafifçe döndürdü. Üç resmin bir yerde mükemmel bir şekilde üst üste geleceğini umuyordu.

Ancak çabaları yine başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Sasaki öğleden sonra saat dörtte kampüsün uzak bir köşesinde bulunan kulüp binasına adımını attı.

Bina, çeşitli kültür kulüplerinin odalarıyla doluydu. Sasaki'nin Okült Kulübü'nün kapısından son geçişinden beri yaklaşık altı ay geçmişti. İçeri girdiğinde, kitaplar ve dergilerle dolu yaklaşık on metrekarelik odada Kurihara tek başına kitap okuyordu.

"Beklettiğim için özür dilerim. Diğerleri nerede?"

"Bu sıralar kulüpte bir ben oluyorum."

Normalde de çok kalabalık bir kulüp sayılmazlardı ama şimdi bir de Sasaki'nin dönemindeki öğrenciler iş arama faaliyetleri başlayınca kulüp tamamen ıssızlığa gömülmüştü. Sasaki kulüpte tek kalan Kurihara'ya biraz acıdı.

"O zaman Sasaki, resmin sırrını anlatıyorum."

"Bir saniye bekle. Aslında ben de kendimce bir şeyler bulmaya çalıştım."

Sasaki, Kurihara'ya ders sırasında düşündüğü "optik illüzyon" ve "merkez" kavramlarını anlattı.

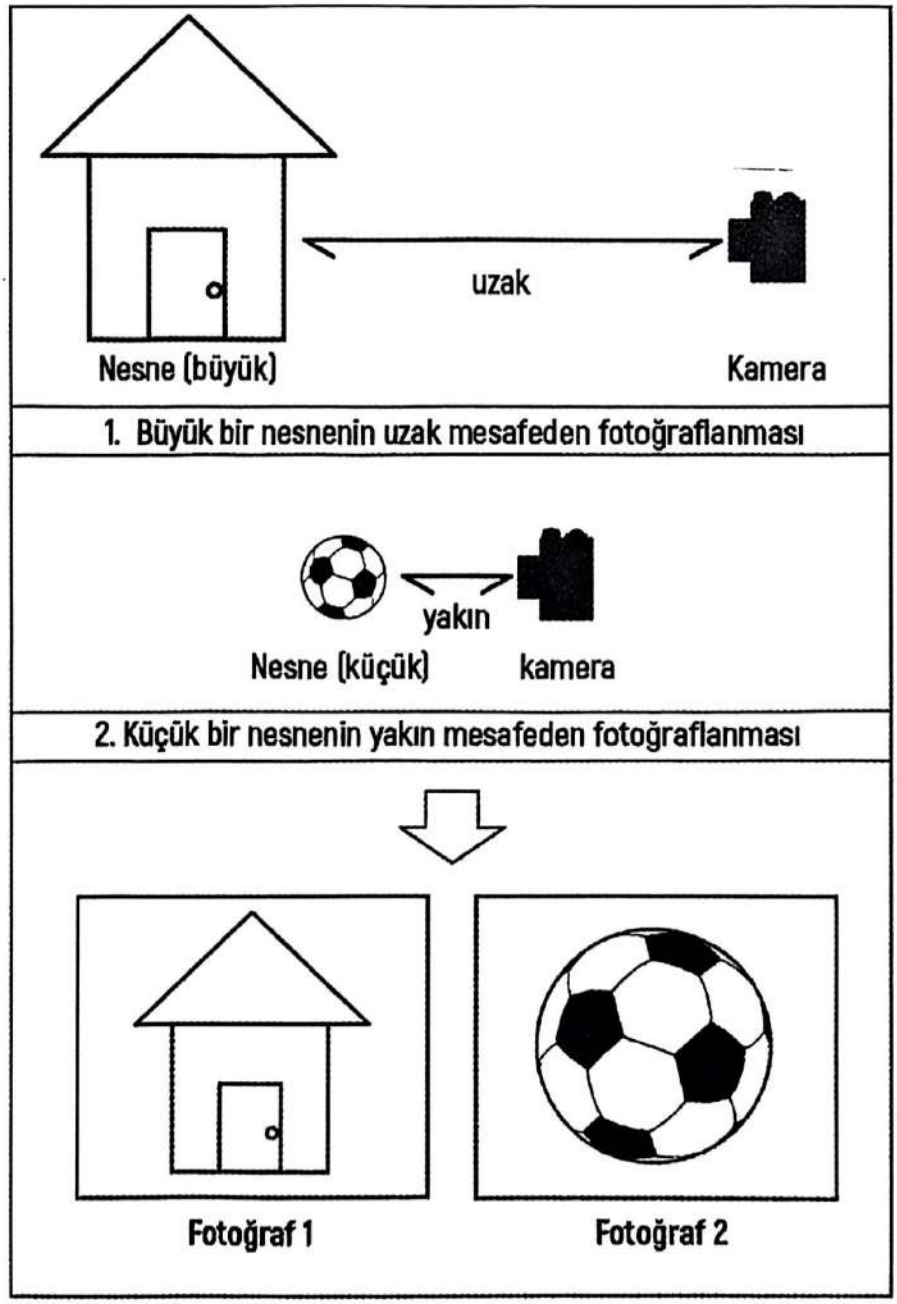
"Anlıyorum. Güzel bir yoldan ilerlemişsin. Hatta doğru tahmin ettiğin bile söylenebilir."

"Doğru mu? Ama asıl gizemi çözemedim ki?"

"Düşünce şeklin doğru ama bir adım daha ileri gitmen gerekiyor. Bak Sasaki, bu bir bulmaca. O beş resim de bulmacayı oluşturan parçalar. Şimdi şöyle bir hayal edelim. Bir yapbozun parçaları farklı boyutlarda olursa, parçaları birbirleriyle eşleştiremeyiz, değil mi?"

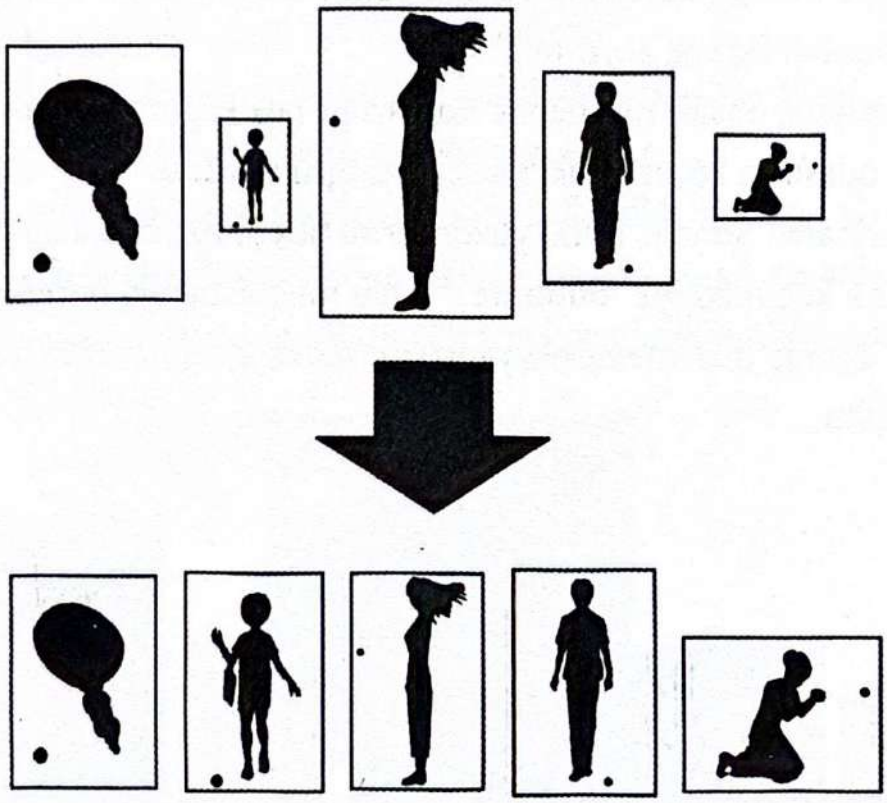
"Yani aslında..."

"Beş resmin hepsi de aynı eskiz kâğıdına çizildi. Okano ise onların fotoğraflarını çekip bloguna yükledi. Burada dikkat edilmesi gereken, sadece fotoğraflara bakarak resimlerin gerçek boyutunu anlamanın mümkün olmadığıdır."

"Örneğin büyük bir şeyin fotoğrafını çekerken kamerayı fotoğraf nesnesinden uzaklaştırırız. Daha küçük bir şey fotoğrafını çekerken ise kamerayı yaklaştırırız. Böylelikle her iki nesne de fotoğrafa aynı boyutta yansır.

"Yani eğer çizim kâğıtlarının boyutları farklı olsaydı, fotoğraflanan resimlerin boyutları değişkenlik gösterebilirdi. Yani, bu durumda yapbozun parçaları farklı büyüklüklerde olurdu. Ve bunları ne şekilde birleştirmeye çalışırsan çalış, optik illüzyon konusunda başarısız olursun."

"Yani, hepsini orijinal oranına döndürmek mi gerekiyor? Ama bunu bizzat görmeden yapamayız ki, değil mi?"

"Evet ama tahmin edebiliriz. Beş resimde de standart olarak kullanılabilecek bir merkez noktası var çünkü."

"Merkez noktası... sayılar mı?"

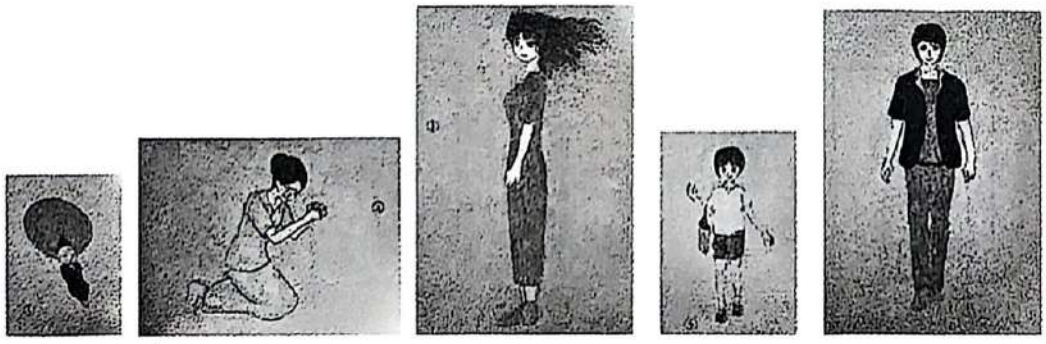
"Evet. Senin de dediğin gibi resimleri sayılar aynı konumda olacak şekilde üst üste koyarsak, resim tamamlanır. Ancak odaklanılması gereken şey sayılar değil, onları çevreleyen daireler. İşte, bak. Dairelerin hepsi farklı boyutlarda, değil mi? Eğer teorimiz doğruysa... Yani, sayılar resimleri birbirine bağlayan merkez noktalarıysa, sayıların etrafındaki dairelerin yaklaşık olarak aynı boyutlarda çizildiğini düşünmek mümkün."

"Yani resimleri, sayıların etrafındaki daireler aynı boyutta olacak şekilde büyütüp küçültünce, resimler orijinal hallerine geri mi dönmüş olacak?"

"Evet, bunu gösterebilmek için seni buraya bunun için çağırdım. Bunları ödünç alıyorum."

Kurihara, Sasaki'nin derste kopardığı beş kâğıt parçasını alıp, kulüp odasının köşesindeki yazıcıya doğru yürüdü.

Kurihara, "Şimdi... Bunu yüzde yirmi büyütüp... Bunu da yüzde on daha küçülteceğiz. Bunu da..." diye mırıldanarak, becerikli elleriyle özenle düzenlemeleri yaptı. En sonunda yazıcıdan 5 sayfa kâğıt çıktı.

"Bitti. Muhtemelen orijinal oranlar bu şekilde."

"Ne kadar farklılar. Hadi, bunları üst üste koyup bir bakalım."

"Bekle. Yine çok büyük bir hata yaptın."

"Nasıl bir hata?"

"Üst üste duran resimlere floresan ışığında baktığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Şimdi şöyle. Resimler 1'den 5'e kadar numaralandırılmış. Bu numaralar resimlerin hangi sırayla yerleştirileceğini gösteriyor. Yani sıralama yanlışsa optik illüzyon çalışmaz."

"Evet, doğru."

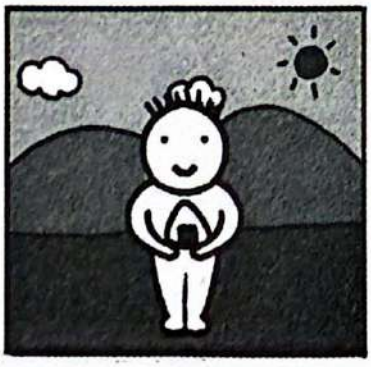
"Bunları floresan ışığına tuttuğunuzda, hangi sırada olduklarını bilemezsiniz. İster 123, ister 231 isterse de 321 şeklinde olsun, görülecek birleşim hemen hemen aynı olacaktır. Çünkü ışığa tutunca hepsi birbirine karışır."

"Peki o zaman, nasıl bir yol izlemeliyiz?"

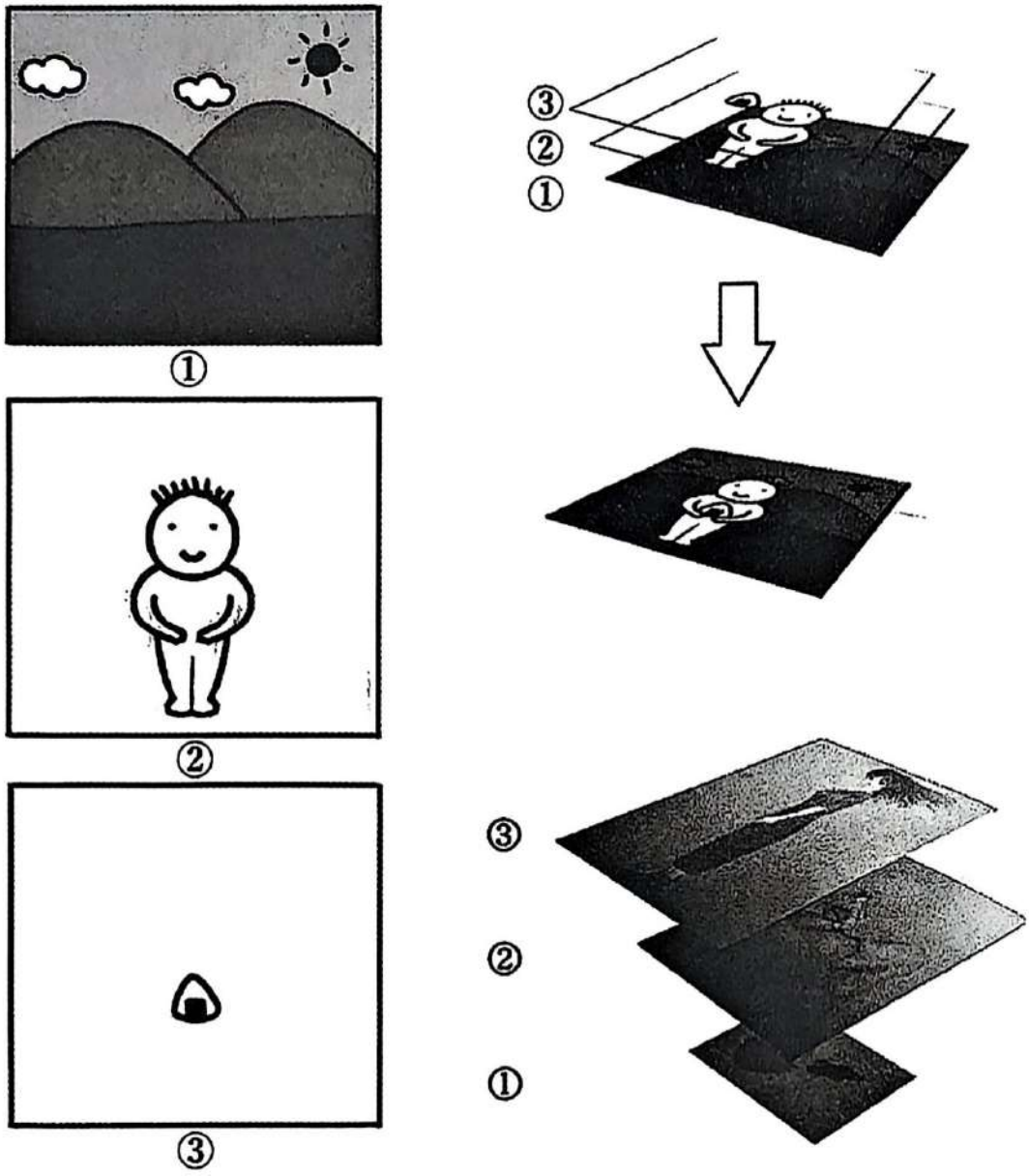
"Sasaki. Katman yapısının ne olduğunu biliyor musun?"

"Katman yapısı mı? Hayır, bilmiyorum."

"Katman, illüstratörlerin sıklıkla kullandığı bir şey. Örneğin profesyonel bir illüstratörden, elinde onigiri tutan ve arkasında dağ manzarası olan bir oğlanı çizmesi istenildiğini düşünelim.

"Resmi tamamladıktan sonra müşterisi 'Onigiri yerine sandviç olsun', 'Oğlanı kıza çevir' veya 'Doğa manzarası yerine şehir manzarası yap' gibi çeşitli revizeler verebilir. İllüstratör her seferinde tüm resmi baştan düzeltmek zorunda kalsa, iş yapamaz hale gelir. Bu yüzden önceden resmi katmanlara ayırarak çizerler.

"Öncelikle dağ manzarası (1), sonra oğlan (2), en son olarak da onigiri (3) şeklinde üç ayrı katmanda çizim yapılır.

"Her bir resimdeki boşluklar çıkarılıp, katmanlar alttan 1, 2, 3 şeklinde üst üste yerleştirildiğinde resim tamamlanır. Böylece onigiri kısmına bir revize gelirse, sadece üçüncü resmi yeniden çizmek yeterli olacaktır. Ancak burada dikkat edilmesi gereken şey, katmanların sıralamasıdır. Örneğin, 2 ve 3'ün katmanını tam tersi şekilde yerleştirseniz, onigiri çocuğun arkasında kalacaktır. İşte bu

nedenle katman kompozisyonunda sıralama çok önemlidir. Bloga göre Yuki eskiden profesyonel illüstratörlük yapmış, bu yüzden katman yapısı âdeta kendinden bir parçaya dönüşmüş olmalı. O halde...

"1 numara ile işaretlenmiş bebek resmi, en alta zemin olarak konulup, üzerine 2 numaralı yaşlı kadının resmi, son olarak 3 numaralı yetişkin kadının resmi yerleştirilmeli. Şimdi buna göre bir deneme yapalım."

Kurihara, 1, 2, 3 numaraları tam aynı hizaya gelecek şekilde resimleri üst üste koydu. Ardından numaraları merkez noktası alarak, kâğıdı yavaş yavaş hareket ettirmeye başladı.

"İşte böyle... Sanırım."

"Oldu mu?"

"Evet. Şimdi, boşluk olan yerleri çıkaracağım."

Kurihara makası eline alıp, kâğıtları kesmeye başladı.

O esnada Sasaki'nin gözüne bir şey çarptı. Üç kâğıdın arasından, silikçe beliren korkunç bir resim...

Sasaki, kendi kendine şarkı mırıldanarak kâğıtları kesen Kurihara'ya çekinerek sordu. "Hey, Kurihara. Nasıl bir resim ortaya çıkacağını biliyor musun?"

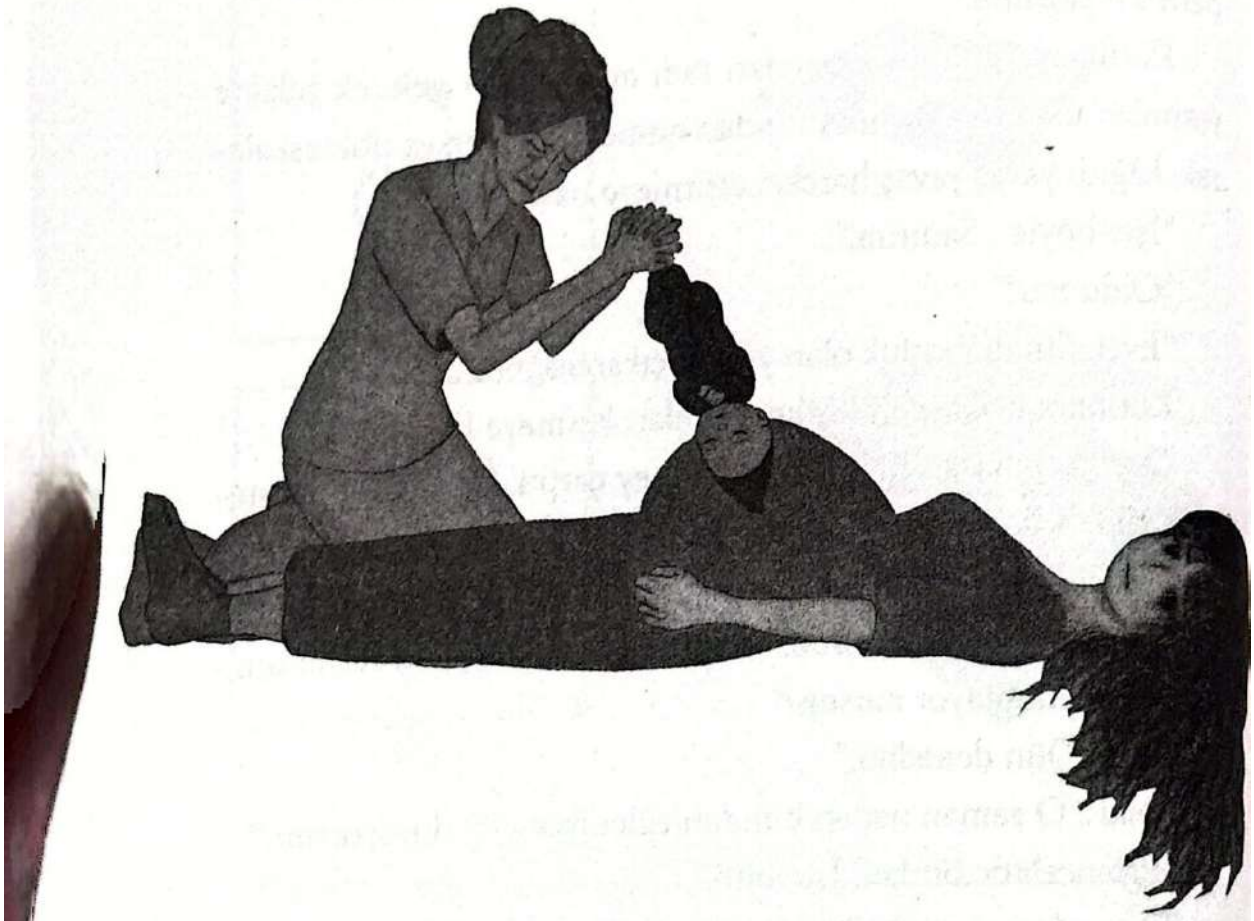
"Evet. Dün denedim."

"Peki... O zaman neden bundan eğleniyor gibi duruyorsun?"

"Eğlenceli de ondan. İşte bitti."

Tamamlanan optik illüzyonu masanın üzerine koydu.

Üç resmin sırrı... Yuki'nin geride bıraktığı resimlerin sırrı. İşte burada...

"Doğru olamaz, değil mi... Böyle bir şey..."

"Yuki'nin anlatmak istediği 'sır' bu olmalı."

Bebeğin başının altındaki yastık, kadının karnının üzerine gelerek hamile gibi görünmesini sağlamıştı.

Sasaki, bebeğin neden Noel Baba kıyafeti giydiğini fark ettiğinde ise dehşete kapıldı. Üçgen kırmızı şapka hamile kadının karnındaki kesiği, kırmızı elbise de annesinin kanıyla kırmızıya boyanan bebeği gösteriyordu. Hamile kadının karnı kesilerek içindeki bebeğin çıkarıldığı sahneyi tasvir eden bir resimdi.

Yaşlı kadın dua etmiyordu. Ters duran bebeği ayaklarından tutup annesinin vücudundan dışarı çekiyordu. Üzerindeki beyaz giysi dini bir kıyafet değil, sağlık çalışanlarının giydiği beyaz önlüktü.

Gözleri kadının vücuduna kaydı. Kireç gibi bembeyaz bir ten. Açık, ifadesiz gözler. Doğal olmayan bir açıyla kaskatı kesilen kollar.

Yuki'ni yaptığı yetişkin kadın resmi, bir ölüyü gösteriyordu.

"Yoksa, bu resim..."

"Evet.

Bebek bir şekilde kurtarıldı ancak Yuki operasyon sırasında hayatını kaybetti.

"Blog'da yazılan girdiyle aynı şekilde ameliyatla, yani sezaryenle doğmuş."

"Karnını kesip bebeği dışarı çıkarmışlar. Tıpkı resimdeki gibi..."

Eğer bu gerçekte yaşanmış bir olayın optik illüzyonla tasvir edilmiş resmi olsa, yapan kişinin sapkın bir zevki olduğu söylenebilirdi.

Ancak durum böyle değildi. Bu resim Yuki ölmeden önce yapılmıştı.

Öyleyse bu, Yuki'nin doğumdan hemen önce gizlice kendi ölümünü çizdiği anlamına geliyordu.

Gelecek öngörüsü... Bu sözcükler kafasını kurcalıyordu.

"Yani Yuki kendi ölümünü mü tahmin etmişti?"

"Kâhin falan mıydı sence, ne dersin?"

"Yani bu durum başka türlü nasıl açıklanabilir ki?"

"Peki ya öldürüleceğini biliyorsa?" Kurihara aklından geçeni sakınmamıştı.

"Ne?"

"Mesela ya kadın doğum bölümünde çalışan bir personel, Yuki'ye karşı kin beslediği için doğum sırasında onu öldürmeyi planlamışsa?"

"Ne? Bu kadarı fazla abartı değil mi?"

"Bunun uçuk bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Fakat bebek ters durmasına rağmen normal doğumu öneren de hastaneydi."

Ama sonra bize "Gerekli hazırlıkları yaparsanız, bebeğiniz ters gelse bile normal bir doğum yapabilirsiniz," diye söylenince biraz rahatladık.

"Bu sözlere göre hareket edildiği için Yuki zor bir doğum geçirerek hayatını kaybetti. Onun ölümünün, hastanenin düzenlediği planlı bir cinayet olduğunu bile söyleyebiliriz."

"Hastanenin düzenlediği planlı bir cinayet mi?!"

"Yuki planı fark edince doğum sırasında ölebilirim, diye düşünüp bu durumu Okano'ya anlatmak için resim çizmiş olamaz mı?"

"Ama öyle olsa bile, Yuki bunu neden optik illüzyonlarla ifade etsin ki? Doğrudan Okano'yla konuşamaz mıydı?" diye sordu Sasaki.

"Belki de konuşamayacağı şeyler vardı. Eğer blogda yazdıkları doğruysa, Yuki geçmişte bir suç işlemiş olmalı. Yazılanlara bakılırsa, hiç de hafife alınacak bir suç değil gibi görünüyor."

İşlediğin suçun nerelere kadar uzandığını da bilmiyorum.

"Yani hastanedeki kişinin Yuki'yi öldürme sebebi intikam almak mıydı?"

"Eğer Yuki durumu Okano'yla konuşmuş olsaydı, Okano Yuki'nin geçmişteki suçlarını öğrenmiş olacaktı.

Seni affedemem. Ama yine de seni her zaman seveceğim.

"'Seni affedemem...' Bu, Yuki'nin suçlarının Okano'yla bağlantılı olduğu anlamına geliyor. Bu yüzden ona anlatamamıştı. Belki de Yuki yaptıklarından pişmanlık duyduğu için ölümünü kabullenmeye çalışıyordu. Ve öldükten sonra da Okano'nun gerçeği bilmesi için şifreli bir ölüm mesajı bırakmıştı."

"Ne kadar korkunç."

"Bunlar sadece benim tahminlerim. Çok ciddiye alma."

"Hayır... sen..."

"Ne kadar üzerine düşünürsek düşünelim, gerçeği bulamayız. Sonuçta biz sadece onlarla alakası olmayan iki yabancıyız."

Kulüp odasından çıkan ikili, üniversiteye yakın bir restoranda akşam yemeği yedikten sonra evlerine gitmek için yola koyuldular. Ayrılırken Kurihara, "Sasaki. Onca işinin gücünün arasında zamanını aldığım için özür dilerim," dedi.

"Hayır hayır, sorun değil. Uzun zaman sonra bir kulüp etkinliğine katılmak çok eğlenceliydi. Teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim. Yarın tekrar iş aramaya devam mı edeceksin?"

"Evet. Yarın iki tane şirketin bilgilendirme toplantısı, ondan sonra da dersim var."

"Ne kadar zor... Ben blog üzerine düşünmeye devam edeceğim."

"O halde gerçeği bulduğunda bana da anlatırsın."

"Evet, tabii ki."

Sasaki, eve dönüş yolunda Kurihara'nın teorisini kafasında düzenledi.

- Yuki geçmişte bir suç işledi.

- Yuki'ye kin besleyen kadın doğum personeli, mantıksız bir doğum yöntemi önererek onu dolaylı yoldan öldürmeyi planladı.
- Yuki bu planı fark etti ve ölüm mesajı olarak optik bir illüzyon çizdi.
- Bunun farkında olmayan Okano, neşeyle resimleri bloguna yükledi.
- Daha sonra Yuki doğum sırasında hayatını kaybetti.
- Yuki'nin ölümünden birkaç yıl sonra Okano resimlerin sırrını çözerek, Yuki'nin ölümü ve işlediği suçun ardındaki gerçeği öğrendi.

Kulağa biraz zorlama bir teori gibi geliyordu.

Öncelikle, kendisinden nefret eden birinin çalıştığı hastaneye neden bilerek gittiğini anlamıyordu. Normal şartlarda cinayet planını fark eden biri polise başvurup, doğumu da başka bir hastanede yapardı. Yuki neden kurtulmaya çalışmamıştı?

Yaptığı tek şey optik bir illüzyon yaratmaktı.

"Optik illüzyon demişken..." Sasaki birdenbire önemli bir şeyi hatırladı.

Kurihara hep üç resmin sırrını açıklamıştı. Gelgelelim toplamda beş resim yapılmıştı. Yani iki resim daha vardı. Peki bu iki resmi ne amaçla çizilmişti? Acaba bunlar da birer optik illüzyon olabilir miydi?

Sasaki çantasından Kurihara'nın yazıcıda boyutlarına göre oranladığı Çocuk (4) ve Yetişkin Erkek (5) resimlerini çıkardı. Daha sonra sayılar aynı konumda olacak şekilde resimleri üst üste koydu. Koyduktan sonra da kısa süreli bir şok geçirdi.

"Acaba bu..."

Kenar boşluklarını kesmeye bile gerek yoktu. Şehrin ışıkları altında boşluk alanlar şeffaflaşmış, iki resim tek bir resme dönüşmüştü.

El ele yürüyen bir baba ve çocuğun resmi.

Bu ikinci gelecek öngörüsüydü.

Yuki bunu kendisi öldükten sonraki geleceği hayal ederek çizmiş olabilir miydi? Acaba bu yaparken ne hissetmişti?

Sasaki aniden Kurihara ile konuşmak istedi. Kurihara'nın yorumunu duymak istiyordu. Yönünü değiştirip, geldiği tarafa doğru koşmaya başladı. Kurihara fazla uzaklaşmış olamazdı.

Ancak nereye bakarsa baksın Kurihara'yı bir türlü bulamadı.

İKİNCİ BÖLÜM

Karalanmış Ev Resmi

Yūta Konno

Yūta Konno'nun babası Takeşi, üç yıl önce bir kış günü ölmüştü.

O zamanlar sadece üç yaşında bir oğlan çocuğu olan Yūta, bunun ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamamıştı. Bu yüzden ne ağlamış ne de üzülmüştü. Ancak her zaman sessiz sakin olan annesinin büyük bir keder içerisindeki görüntüsü, ona kötü bir şey yaşandığı izlenimini vermiş, yüreğini kaygı ve korku kaplamıştı.

Yūta yakında altı yaşına girecekti. Babasıyla geçirdiği zamana dair hatırladığı az sayıdaki anı sisle kaplanmışçasına belli belirsizdi. Ancak anılardan biri daha net öne çıkıyordu.

Bu anı üç yıl öncenin yaz mevsimine, babasının ölümünün sadece birkaç ay öncesine aitti. O gün babası, Yūta'yı evlerine sadece on dakikalık yürüme mesafesindeki mezarlığa götürmüştü. Kavurucu güneşin yükseldiği mavi gökyüzünün altında babası, kafasına hasır şapka takmış Yūta'ya yumuşak bir ses tonuyla bir şeyler anlatıyordu.

Ama Yūta, konuşmanın ne hakkında olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

Anının içerisinde duyabildiği tek ses, ağustosböceklerinin bitmek bilmeyen gürültülü ötüşüydü.

Naomi Konno

Naomi Konno, kasvetli bir ruh hali içerisinde akşam yemeğini hazırlıyordu. Taze soğanın sert dış kabuklarını alıp, ince ince doğradı. Bu sırada tüm dikkati yan taraftaki sessiz oturma odasındaydı. Yūta muhtemelen kanepede uzanmış, ağlamaklı bir şekilde somurtuyordu. Tavayı ocağa koyup, yağ ekledi. Kıydığı soğanları içine atıp, sotelemeye başladı. Kafasında çeşitli düşünceler dönüp duruyordu.

Galiba çok kızdım oğlana.

Ama bu da çocuk eğitmenin bir parçası.

Bir şeyleri anlatmanın başka yolları yok mu?

Ama sadece nazik sözlerle öğretilemeyecek şeyler de var.

Soğanlar yumuşayınca, etrafı tatlı bir koku kapladı. Buzdolabından kıyma çıkarıp, tavaya ekledi.

Yūta resim çizmeyi seviyordu. Küçükken solucana benzer kıvrımlı çizgiler çizmekten keyif alırdı ama artık insan, hayvan, taşıt gibi şeylerin resimlerini çizebilecek hale gelmişti.

Hatta son zamanlarda çizimlerinde bazı araçlar kullanmayı bile öğrenmişti. Şu anda en sevdiği şey şablon cetveliydi.

Şablon cetveli, içinde daire, üçgen, yıldız gibi farklı şekillerde delikler olan dikdörtgen, şeffaf bir cetveldi. Çocuklar bile bu deliklerin içini bir kalemle çizerek harika şekiller ortaya çıkarabiliyordu. Yūta da bu cetveli kullanırken çok eğleniyordu. Yūta'nın çizim yapmasında bir sakınca yoktu. Çizimlerini kâğıda yaptığı sürece istediği kadar resim yapabilirdi.

Peki ama neden özellikle ahşap yer döşemesinin üzerine kalıcı kalemle çizim yapıyordu? Üstelik bu ilk yapışı da değildi. Bundan önce tuvaletin duvarına, ondan önce de oturma odasındaki sütuna resim çizmişti. Naomi her ne kadar temizleyici ile defalarca ovalasa da karalamaların sadece rengi atmış, tamamen çıkmamışlardı.

Daha önce okuduğu bir çocuk yetiştirme kitabında "Çocukların merakının bir sınırı yoktur. Bir şeyler karalamak kendilerini ifade etmenin önemli bir yoludur. Bunun için çocuğu azarlamak anlamsızdır," diye yazıyordu. Bunu yazan kişinin kendine ait müstakil bir evi vardı herhalde.

Naomi, "Kirada oturuyor olsa, yine aynı şeyi söyleyebilir mi acaba?" diye geçirdi içinden sinirli sinirli.

Etin iyice piştiğinden emin olduktan sonra, ipeksi tofuyu elinde küçük parçalara ayırıp tavaya ekledi. Tavadan büyük bir cızırtı yükseldi. Mapo tofu* karışımı kutusunu açıp içinden bir paket sos çıkarıp döktü.

Naomi baharatlı yiyecekleri çok severdi. Hatta gençken baharatsız yemeğe yemek mi denir diye bir felsefesi vardı. Ancak çocuk sahibi olduktan sonra daha hafif, daha tatlı sosların da kendine has bir lezzeti olduğunu keşfetmişti. Mapo tofu fokurdamaya başlarken pilav makinesinden pirincin hazır olduğunu haber veren melodi yükseldi.

Naomi bir iç çekti ve ruh halini değiştirmek için gülümsemeye çalışarak oturma odasına doğru yöneldi.

"Yū, yemek hazır."

Koltukta oturan Yūta, bakışlarını dikkatle Naomi'ye çevirdi. Annesinin hâlâ kızgın olup olmadığını ifadesinden çözmeye çalışıyordu.

Naomi içinden, *Ben de çocukken annemle babam bana kızdığında böyle yapardım,* diye geçirdi.

Normalden daha da nazik bir ses tonuyla, "Anne artık kızgın değil. Hadi gel, yemek yiyelim," derken gülümsedi.

"Tamam. Yiyelim."

Yūta'nın yüzündeki gergin ifade biraz azalmıştı.

---

* Kıyma, yeşil soğan, sarımsak, zencefil ve tofu gibi ürünlerle yapılan soslu ve baharatlı yemek. (*ç.n.*)

Akşam yemeği bitince Yūta'yı yıkayıp yatıran, sonrasında ise bulaşıkları halledip çamaşırları katlayan Naomi, işlerini bitirip dinlenmeye çekildiğinde saat çoktan on bir olmuştu. Kanepeye gömülürken günün yorgunluğu aniden üzerine çöktü. *Artık genç değilim. Bu çocuğu gerçekten tek başıma büyütebilir miyim?* Yarı zamanlı işinin düşük maaşı ve maaşına ek olarak aldığı çocuk ödeneği ile para biriktirmek imkânsızdı. Şu an oturdukları daire, şehir merkezi için ucuz olsa da yine de her ay kirayı ödemekte zorlanıyordu.

Okul, sınavlar, iş arama dönemi... Yūta'nın önündeki hayat için yeterli parayı karşılayabilecek miydi? Onu tüm bu zaman boyunca koruyabilir miydi?

Sanki bitiş çizgisi olmayan bir maratonda koşuyor gibiydi.

Ve onu korkutan sadece gelecek değildi. Son zamanlarda zihnini kurcalayan başka bir şey daha vardı.

Biri bizi takip ediyor.

Bu hissi ilk kez, iki gün önce akşam vakti hissetmişti. İşten çıkıp, Yūta'yı kreşten aldıktan sonra eve dönerken, aniden birinin arkalarından onları izlediğini hissetmişti. Ancak arkasını dönüp baktığında kimseyi görememişti. Sonrasında hayal gördüğünü düşünüp yoluna devam etmişti.

Ancak ertesi gün, eve dönerken arkalarında rahatsız edici birinin varlığı yine onları takip etmişti.

Bugün ise eve dönüş yolunda şüpheleri ete kemiğe bürünmüştü. Yūta'yla evin yakınındaki marketten alışveriş yapıp dışarı çıktıklarında, marketin önünde hafif motorlu bir araba görmüştü. Mahallede pek karşılaştığı bir model olmadığı için bu durum biraz tuhafına gitmişti.

Yürümeye başladıklarında, araba onları takip eder gibi yavaşça hareket etmeye başladı. Sinirleri iyice gerildi. Araba, arkalarından belli bir mesafeyi koruyarak yavaşça hareket etmeyi sürdürdü.

Bariz bir tuhaflık vardı. Koşup kaçmaları mı lazımdı? Ya da durmalılar mıydı? Yoksa geri dönmeleri daha mı iyi olurdu? Düşündüğü her seçenek bir tehlike arz ettiği için Yūta'nın elini sıkıca tutup yürümeye devam etti.

Çok geçmeden apartmanları göründü.

"Hadi Yūta, acele edelim!"

Naomi, Yūta'yı elinden çekiştirerek hızını artırdı. Kaçar gibi binanın girişine daldı. İçeri girmelerinin hemen ardından araba hızlanarak geçip gitti. Gerçekten de araç onları takip ediyordu.

"Keşke Take burada olsaydı," diye mırıldandı Naomi, odanın bir köşesindeki Budist sunağına bakarak. Bu boş bir hayal olsa da her akşam bunu düşünmekten kendini alamıyordu. Yūta'nın babası Takeşi, artık sadece sunağın üzerindeki fotoğraftan onlara gülümsüyordu.

Naomi ağır ağır kanepeden kalkıp, sunağın adak yerine koyduğu küçük bir kâse mapo tofuyu alıp mutfağa geçti. Kâsenin üzerini streç filmle kaplayıp, buzdolabına kaldırdı. Bu onun kahvaltısı olacaktı. Oturma odasına geri dönüp, fotoğrafın karşısında ellerini birleştirerek dua etti ve sonunda yatak odasına yöneldi.

Yūta, çoktan derin bir uykuya dalmıştı. Muhtemelen ağlamaktan bitkin düşmüştü. Yūta, Takeşi'ye son zamanlarda giderek daha da çok benzemeye başlamıştı. Büyüyünce onun Takeşi gibi olmasını istiyordu. Naomi, yüreğinde bu dilekle yatağa girdi.

"Bana bak, ben her zaman buradan alışveriş yapıyorum. Ama böyle bir muamele karşısında bir daha buraya adımımı atmam herhalde!"

Aldığı malzemelerin poşetleme şeklinden memnun görünmeyen yaşlı bir kadın, yaklaşık beş dakikadır Naomi'ye söyleniyordu.

"Müşterilere nasıl davranılacağını ta en başından tekrar öğretmek lazım sana! İsimliğine bir bakayım. Hah... Konno Hanım demek... Bunu sonra patronuna bildireceğim! Ay, sinirlerimi hoplattın!" Naomi, bütün nefretini kusup öfke saçarak uzaklaşan müşteriyi başı öne eğik bir halde uğurladı.

Kasasındaki saate baktığında saatin çoktan altıyı geçtiğini gördü. Kartını basıp, hızlıca üzerini değiştirdi ve koşuşturarak dükkândan çıktı. Yūta'nın anaokulu akşam yediye kadar çocuklara bakıyordu.

Ama yine de, neredeyse tüm çocuklar altıdan sonra evine dönmüş oluyordu. Daha geçe kalan çocuklar, anne babalarını öğretmenleriyle birlikte beklemek zorunda kalıyorlardı. Naomi o yalnız ve hüzünlü manzarayı defalarca görmüştü. Sadece tek ebeveyni hayatta olan Yūta'nın daha fazla yalnızlık çekmesini istemiyordu. Bu düşünceyle Naomi, sokaklarda koşarak ilerledi.

Anaokuluna vardığında saat daha altı çeyrek bile olmamıştı.

Anaokulu kapısından geçip bahçeye girdiğinde "A, Yūta'nın annesi geldi!" diyen sevimli bir ses duydu. Örgü saçlı bir kız ve iriyarı, sakallı bir adam kapıya doğru yürüyordu. Bunlar Yūta'nın sınıf arkadaşı Miu Yonezava ve babasıydı. Miu, Yūta'nın sınıfında en çok anlaştığı kişiydi. Naomi biraz eğilerek, "İyi akşamlar, Miu!' dedi gülümseyerek. Sonra da doğrulup kızın babasını selamladı.

"İyi akşamlar, Bay Yonezava."

"Size de iyi akşamlar, Bayan Konno. Zor bir günü daha atlattık, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Ah, bu arada. Gelecek ay evimizin bahçesinde bir barbekü partisi yapmayı planlıyoruz. Müsait olursanız sizi ve Yūta'yı da bekliyoruz. Bir sürü et pişireceğiz. Et, Yonezava eti olacak tabii ki."

"Efendim?"

"Yonezava diye bir et çeşidi var ya... Bizim de soyadımız da Yonezava olduğu için, aldığımız et Yonezava eti oluyor... Küçük bir şaka işte."

"Off baba, etraf buz kesti!" diye söylendi Miu memnuniyetsiz bir tavırla. Naomi, bu cevap karşısında kahkaha atmaktan kendini alamadı.

"Ah, yine mi olmadı. Miu ne kadar katısın!"

Baba Yonezava, biraz utançla gülümsedi, sonra kızıyla el ele

mutlu bir şekilde kapıdan çıktı. Naomi ikisinin gidişini yüzünde bir gülümsemeyle izledi.

Naomi, Bayan Yonezava'nın kanser nedeniyle hastanede olduğunu duymuştu. Ancak bu ayın sonunda taburcu olup evde tedavisine devam edecekti. Her ailenin kendine özgü bir derdi vardı.

Herkes zor zamanlarda bile neşe içerisinde yaşamaya çalışıyor. Ben de çabalamalıyım, diye düşünen Naomi, biraz kendine gelmiş gibi hissetti.

İçeride Yūta ve sınıf öğretmeni Miho Haruoka, birlikte yapboz yapıyorlardı. Yūta, bugün de en sona kalan çocuk olmuştu.

"Yūta, geç kaldığım için özür dilerim!" diye seslendiğinde, Yūta, Naomi'ye kısa bir bakış atıp, tekrar yapboza döndü.

"Biraz bekle anne, yapbozum daha bitmedi." Bu duygusuz, dümdüz konuşma tarzı sevimli çocuk sesine yakışmıyordu.

Yaklaşık dört buçuk yaşına kadar, onu her almaya geldiğinde sevinçle, "Anne!" diye bağırıp yanına koşardı. Ama artık şimdilerde bunu tamamen bırakmıştı. Görünüşe göre dışarıda annesiyle fazla samimi ve yakın görünmenin "havalı" olmadığını hissetmeye başlamıştı. Bu durum her ne kadar Naomi için üzücü olsa da erkek çocukları için böylesi belki de daha iyiydi.

Haruoka, gözlerini yapbozdan ayırmayan Yūta'ya, "Yūta, annenle konuşmak istediğim bir şey var. Burada biraz kendi başına bekleyebilir misin?" dedi.

Naomi'nin kalbi bir anlığına tekledi. Yoksa bir şey mi olmuştu?

Yūta bundan pek memnun olmamıştı ama Haruoka, "Geri döndüğümüzde bitirdiğin yapbozu bize göster, tamam mı? Son halini görmek için sabırsızlanıyoruml" diyerek onu cesaretlendirince, neşesi tekrar yerine geldi ve hevesle yapbozuna devam etti.

Haruoka, Naomi'yi öğretmenler odasına götürdü.

"İş çıkışı yorgun argın sizi de rahatsız ettim, kusura bakmayın. Lütfen buyurun, oturun."

"Teşekkür ederim."

Naomi katlanır sandalyeye otururken, Haruoka aynı sandalyeden bir tane daha getirip Naomi'nin yanına oturdu.

"Son günlerde evdeyken Yūta'da herhangi bir değişiklik fark ettiniz mi?"

"Değişiklik mi? Nasıl yani?"

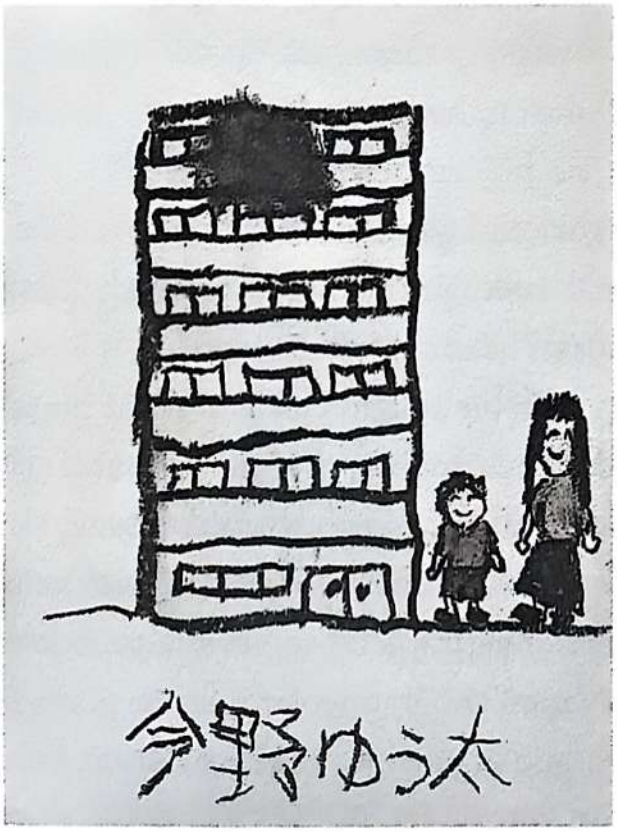
"Mesela... Korku programları vesaire izlemeye başladı mı?"

"Korku programı mı? Hayır, öyle bir şey izlemiyor ama... Neden, bir şey mi oldu ki?"

"Evet... Bir dakika bekleyin." Haruoka ayağa kalkıp öğretmen masasından kalın bir dosya getirdi. Dosyanın içinde çok sayıda çizim vardı. Bunlar çocukların yaptığı pastel boya resimleriydi.

"Bugün öğleden sonra resim saatimiz vardı. Anneler Günü yaklaştığı için çocuklara hediye olarak annelerinin resimlerini çizmelerini söyledik. Şey... Bu Yūta'nın çizdiği resim."

Haruoka'nın uzattığı çizime bakan Naomi'nin ağzı açık kaldı.

Yūta Konno

Sağda duran iki insan Yūta ve Naomi olmalıydı. Ortadaki bina ise yaşadıkları apartmandı. Kat ve daire sayısını, binanın girişini doğrulukla aktarmıştı. Binanın insanlara kıyasla küçük durması çok sevimliydi ancak garip olan binanın üst kısmıydı.

En üst katın ortasındaki daire, gri boyayla karalanmıştı. Burası yaşadıkları daireydi.

"Haruoka Hocam, Yūta bu gri lekeyi gerçekten kendisi mi yapmış?"

Yūta resim çizmeyi severdi. Hatta yaptığı çizim hoşuna gidince yanına uzanıp keyifle çalışmasını izlerdi. Naomi çok sevimli bulduğu bu davranışı "kendini övme zamanı" olarak adlandırıyordu. Yūta'nın kendi eserine böyle bir şey yapması mümkün değildi. Yūta'nın sınıf arkadaşlarını suçlamak istemiyordu ancak yine de yanında oturan çocuk şaka için yapmıştır, diye düşünmeden edememişti.

Haruoka sanki aklını okur gibi, "Elbette çizim veya el işi yaparken diğer çocukların çalışmalarına karışan çocuklar oluyor. Her ne kadar kötü bir niyetleri olmasa da bu durum hedef olan çocuğu incitebiliyor. Bu yüzden böyle durumların yaşanmasını önlemek ve herkesin kendi işine odaklanabilmesini sağlamak için onları dikkatle izliyorum. Zaten bugüne kadar Yūta'nın çizimine karışan kimse olmadı," dedi.

"Ah, anlıyorum..."

"Gerçi ben de çocukların çizdiği her bir adımı tek tek takip edemiyorum. Yūta'nın çiziminde bir gariplik olduğunu da ancak resmi bitirdikten sonra fark edebildim. Bu yüzden bu kısmın nasıl griye bulandığını tam olarak bilemiyorum. Kusura bakmayın."

"Kusura bakılacak bir durum yok. Tek başınıza aynı anda bir sürü çocukla ilgilendiğiniz için her şeyi yakalamanız imkânsız zaten."

"Teşekkür ederim."

"Ama Yūta neden böyle bir şey yaptı merak ediyorum."

"Aslında, ona sordum. Ama Yūta söylemek istemiyorum diye cevap verdi."

"Söylemek istemiyor mu?"

"Yūta çizim yapmayı çok sevdiği için her zaman neşeyle yaptığı resimler hakkında benimle konuşur. Bu yüzden bugün başına bir şey mi geldi acaba, diye düşünüp endişelendim. Bu arada bu bina, yaşadığınız apartman, değil mi?"

"Evet. Karalanmış yer de bizim dairemiz."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden son zamanlarda evde kötü bir şey olup olmadığını merak ettim."

Bu kelimeler Naomi'nin göğsüne bıçak gibi saplandı, dün akşam olanları hatırlamıştı.

"Hocam aslında dün akşam..."

Naomi, dün akşam duvarları karaladığı için Yūta'ya çok sert davrandığını anlattı. Aslında sadece gerçekleri paylaşmayı amaçlasa da konuştukça içindeki duygular kabarmış, farkında olmadan sadece kendini suçlayan sözler sıralamaya başlamıştı.

Haruoka, tüm olanları dinledikten Naomi'nin gözlerinin içine baktı ve yumuşak bir tavırla, "Ah, anlıyorum. Ancak sonra barıştınız, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Yūta da ona neden kızdığınızı anladı, değil mi?"

"Öyle sanırım... Ona kızarken nedenlerini açıklamaya özen gösteriyorum."

"Eğer öyleyse, bu resmi karalamasının sebebinin kızmanız olduğunu pek sanmıyorum. Bakın," dedi Haruoka resimde çizilen anneyi işaret ederek.

"Annenin yüzünü çok güzel çizmiş, değil mi? Eğer azarlandığı için üzgün olsaydı, sizi böyle çizmezdi."

"Öyle mi dersiniz?"

"Evet, bu yüzden artık bunun için endişelenmenize gerek olmadığını düşünüyorum. Şimdilik bir süre onu gözlemleyelim. Sonuçta sadece bugünlük bir şey de olabilir."

"Çok teşekkür ederim. Söylediklerinizi içimi rahatlattı."

"Ah, sanki bir tür uzmanmışım gibi konuşup durdum, kusura bakmayın. Bu arada... Biraz bekleyin, lütfen." Haruoka, Yūta'nın çizimini alıp yazıcıdan bir kopyasını çıkardı.

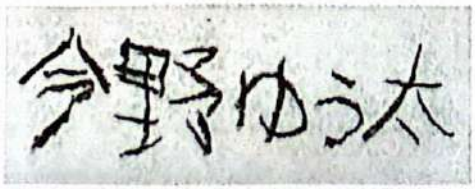
"Aslında bu bir Anneler Günü hediyesi olduğu için çizimleri o zamana kadar burada tutmam gerekiyor. Ama sizin de bunun hakkında bazı düşünceleriniz olacağını tahmin ettiğim için şimdilik bir kopyasını size veriyorum."

"Teşekkür ederim. Çok düşüncelisiniz."

"Ne demek. Ayrıca resmini size gösterdiğimi Yūta anlamasın. Sonuçta bu resmin bir sürpriz olması gerekiyor."

"Ahh, doğru ya, tabii. Hahaha... Şaşırmış gibi durmak için prova yapmam lazım."

Naomi, öğretmenin verdiği çıktıdaki resme dikkatle bakarken bir şey fark etti.

Yūta Konno

"Bunu Yūta mı yazdı?"

"Evet."

"Ne zaman kanji yazmayı öğrendi?"

"Aslında geçen hafta birlikte kanji ile isim yazma çalışması yaptık. Gelecek yıl ilkokula başlayacakları için yavaş yavaş yazmayı öğrenmeye başlamalarının zamanı geldi."

"Ah, öyle mi!"

"Aslında Yūta'nın bu kadar çabuk öğrenmesine şaşırdım. Tabii, daha karmaşık olan Yū kanjisini yazmak ona zor geliyor ama diğer kanjileri bir yere bakmadan ezbere yazabiliyor artık."

"Bu harika."

Yūta büyüdükçe nasıl bir adama dönüşecekti? Nazik bir adam, ama belki biraz da hüzünlü.

Birlikte sınıfa döndüklerinde Yūta yapbozu çoktan bitirmiş, yüzünde mağrur bir ifadeyle bakıyordu. Haruoka ve Naomi onu övgü sağanağına tuttu. Yūta yanakları kıpkırmızı, mutlu mutlu gülümsedi. Olağandışı bir şey yok gibi görünüyordu. Naomi biraz rahatlamıştı.

Anaokulundan çıktıklarında, batan güneş gökyüzünü parlak bir kızıla boyamıştı.

"Acıktım," diye homurdandı Yūta. Naomi'nin de karnı zil çalıyordu. Ancak bugün yemek pişirmeye hali yoktu.

"Yūta, bu akşam dışarıda yemeye ne dersin?"

Birlikte eve dönüş yolu üzerindeki bir lokantaya gittiler. Yemeklerini bitirip dışarı çıktıklarında hava tamamen kararmıştı. El ele tutuşup eve doğru yürümeye koyuldular.

Ana caddeyi terk edip mahallenin arka sokaklarına girdiklerinde uzaktaki binaları göründü. Naomi'nin bedeni korkudan istemsizce kaskatı kesildi. Önceki günkü arabayı hatırlamıştı.

Sorun yok... Değil mi? Dört gün üst üste olmaz...

Tam o sırada, arkalarından bir araba motorunun hafif uğultusunu duydu. Alçak, ürkütücü ses yavaşça onlara yaklaşıyordu. Naomi doğrudan eve gitmediğine pişman oldu. Bu karanlıkta başlarına bir şey gelse kimse onları fark edemezdi.

"Anne, arkadan araba geliyor."

"Biliyorum. Arkaya bakmak yasak."

"Neden ki?"

"Yasak çünkü."

Lastiklerin asfaltta çıkardığı ses hemen arkasından geliyordu. Farlar ikisini aydınlatıyor, biri büyük biri küçük gölge önlerine düşüyordu.

"Anne."

"Hadi Yūta, koşalım."

Naomi, Yūta'nın elini tutup, aceleyle koşuşturmaya başladı.

Bunu yaptıklarında, araba da hızını artırdı.

Neden? Kim o? Bizden ne istiyor?

Korku ve endişeden ağlayacak gibi oldu. Bir an önce evine girip kapısını kilitlemek, güvenli bir yerde olmak istiyordu.

Sonunda apartmanın girişi göründü.

"Yūta, adımlarına dikkat et."

Adımlarını hızlandırıp cam kapıları iterek açtı ve bir hışımla binanın içine daldı.

O anda dünya aniden aydınlanmıştı. Daha önce floresan ışıklar için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Sonuçta buraya kadar gelemezdi, değil mi? Titreyen dizlerini sakinleştirmeye ve nefesini düzenlemeye çalışırken asansörün yukarı tuşuna bastı. Göstergede 6 rakamı parlıyordu. Asansörün altıncı kattan inmesi yaklaşık on saniye sürecekti.

Korka korka girişe doğru döndü. Garip bir şey dikkatini çekti. Cam kapıya loş bir ışık yansıyordu. Arabanın farları... Araba binanın önünde durmuştu. Tam o sırada dışarıdan çat diye bir ses duyuldu. O ses araba kapısının açılma sesi miydi? Sürücü arabadan mı inmişti?

Asansör dördüncü katı daha yeni geçmişti. Bina yöneticisinin odasına kaçmayı aklından geçirse de personelin bu saate kadar kalmadığını hatırladı.

Kaçacak yer yoktu.

"Yūta, buradan çıkalım mı?" dedi asansörün yanındaki merdiven yazan kapıyı işaret ederek.

Yūta şikâyet ederek, "Hayır... 6. kata çıkmak çok zor!" diyerek itiraz etti. Aslında Naomi de titreyen dizleriyle merdivenlerden koşabileceğine pek inanmıyordu.

Bir kez daha cam kapıya baktı. Belli bir zaman geçmesine rağmen kapı kapanma sesi duymamıştı. Belki de sürücü, kapısı açık bir şekilde onlara bakıyordu? Bu her ne kadar tüyler ürpertici bir düşünce olsa da, aynı zamanda onlara saldırmayacağı anlamına geliyordu.

Birkaç saniye sonra asansörün kapıları açıldı. Yūta'nın elinden çekiştirerek içeri girip hızla 6. katın düğmesine bastı. Kapılar yavaşça kapanmaya başladı.

Hadi... Hadi...

İşte tam o anda.

Naomi, kapanmakta olan asansör kapılarının arasındaki boşluktan cam kapının dışında duran bir insan siluetini apaçık gördü.

Gri, uzun bir palto giymişti. Yüzü kapüşonun altında gizlense de vücudundan erkek olduğunu anlaşılıyordu.

O kim? diye içinden geçirdi Naomi panikle.

6. kata ulaştılar. Evleri sadece birkaç adım uzaklıktaydı. Hissettiği gerginlik azalmaya başlamıştı. Koridorda yürürken Yūta'ya "Yūta, seni böyle koşturduğum için üzgünüm. Terledin, değil mi? Eve girince hemen banyo yapalım, tamam mı?"

"Ama önce YouTube'dan video izlemek istiyorum."

"Banyodan çıkınca izler..." Naomi tam bunu söylerken arkasında garip bir şey hissetti. Aslında bir histen ziyade bir sesti.

"Anne? Ne oldu?"

"Üzgünüm, Yūta. Biraz sessiz ol."

Naomi gelen sese kulak kabarttı. Sanki soluk soluğa kalmış biri nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Boğuk bir erkek sesi... Ses, asansörün yanındaki üzerinde merdiven yazan kapının ardından geliyordu.

Aniden kalp atışları hızlandı.

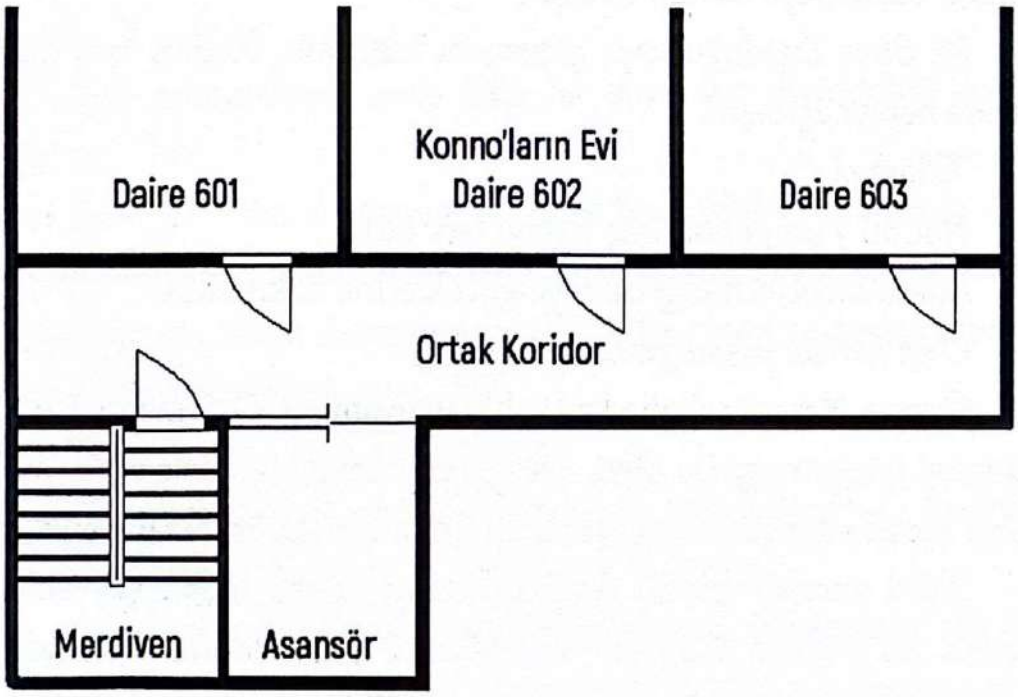
Yoksa... yoksa merdivenlerden bizi takip mi etti?

Naomi ve Yūta asansöre bindikten sonra paltolu adam merdivenlerden yukarı çıkıp bu katta pusu mu kurmuştu? Ama 6. katta yaşadıklarını nereden biliyordu ki? Naomi birden Yūta'nın az önce söylediklerini hatırladı.

"Hayır... 6. kata çıkmak çok zor!"

Dışarıdan bunları mı duymuştu?

Ne yapmaları lazımdı? Asansörle zemin kata inip dışarı kaçmayı deneseler, asansöre ulaşmak için merdivene yaklaşmak zorunda kalacaklardı. Bedeni bu düşünceyi tamamıyla reddetti. Zaten daireleri tam karşılarındaydı. Eve girip saklanmaktan başka çareleri yoktu.

Çantasından anahtarını çıkardı. Elleri titriyordu. Birkaç saniye uğraşsa da sonunda anahtarı kilide soktu. Tam o sırada merdiven boşluğundan bir gıcırtı sesi geldi. Ağır bir kapının yavaşça açılma sesine benziyordu.

Geliyor!

Naomi vücudundaki bütün enerjiyi parmak uçlarında toplayıp, anahtarı çevirdi. Kapı kolunu tutup var gücüyle kapıyı açtı. Önce Yūta'yı içeri sokup sonra da kapı aralığından kendisini eve attı. Kapıyı çarparak kapattı, hâlâ titreyen elleriyle kilidi ve zinciri taktı. Gözetleme deliğinden dışarı baktı. Adam görünürde yoktu. Bir süre daha bakmaya devam etti ama adam gelmedi.

"Hah..." Sanki tüm gücü vücudundan çekilmiş gibi dizlerinin bağı çözüldü.

"Anne... İyi misin?"

"Evet. İyiyim. Sanırım."

Aklı başına gelince, kalbi şüpheyle dolmaya başladı. Adam neden beklemişti? Asansörden inip kapıya ulaşmaları arasında geçen zamanda onlara ulaşabilirdi. Ama bunu yapmayıp kapının arkasında beklemeye devam etmişti.

Az önce duyduğu kapı gıcırtısını hatırladı. Neden tam da o anda kapıyı açmıştı?

"Olamaz..."

Naomi yaptığı korkunç hatayı fark etti.

Adam onların hangi daireye girdiklerine bakıyordu.

Ona nerede yaşadığımızı gösterdik.

O gece Naomi sabaha kadar hiç uyuyamadı. Oturma odasında oturup gözlerini girişe dikti. Bir adamın kapıyı levyeyle zorlayarak açıp bıçakla içeri daldığı görüntüler zihninde tekrar tekrar canlandı.

Polisi aramalı mıydı? Aslında somut olarak hiçbir şey olmamıştı. Bu yüzden bunu bir vaka olarak değerlendireceklerinden şüpheliydi.

Ve her şeyden önemlisi, Naomi'nin polise başvurmamak için kendince nedenleri vardı.

Ne yapacağım?

Sonra gözleri masanın üzerindeki kâğıt parçasına takıldı. Haruoka'nın bir kopyasını ona verdiği resim.

"Son zamanlarda evde kötü bir şey olup olmadığını merak ettim."

Belki de Yūta, o adamın varlığını bir şekilde hissetmişti. Acaba yaşadığı stresi bu resim aracılığıyla ifade etmiş olabilir miydi? Eğer durum böyle devam ederse Yūta daha da üzülecekti. Hemen bir şeyler yapmalıydı.

Take... Lütfen bize göz kulak ol.

Naomi yalvaran gözlerle Takeşi'nin aile sunağında bulunan resmine baktı.

Sabah saat dörtten sonra gökyüzü aydınlanmaya başladı. Birkaç saat içinde, her zamanki gibi yoğun bir gün daha başlayacaktı.

Biraz uyumam gerek.

Naomi kurşun gibi ağırlaşmış vücudunu kaldırıp, yatak odasına savsak adımlarla ilerledi. Yūta'nın dağılmış örtülerini düzeltip onun yanındaki yatağa yığıldı. Alarmını altıya kurup gözlerini kapattı ve saniyeler içinde derin bir uykuya daldı.

Gözlerini açtığı andan itibaren içinde kötü bir his vardı. Pencereden gelen ışık, her gün gördüğü manzaradan daha parlaktı. Saate baktığında çoktan yedi buçuk olduğunu gördü.

"Kahretsin."

Yataktan fırladı. Normalde bu vakitte evden çıkmış olurdu.

"Yūta, uyan! Uyuyakalmışız!"

Yanındaki yatağa baktığı anda bir ürperti hissetti.

Yūta yoktu.

"Tuvalete gitmiştir..." diye mırıldandı banyoya doğru yönelirken, kendini sakinleştirmeye çalışarak. Ancak Yūta orada değildi. Ne oturma odasında ne mutfakta ne balkonda ne de dolapların içinde... Hiçbir yerde yoktu.

Kalbi âdeta ağzında atıyordu.

Belki de dışarıdadır? Ama bugüne kadar hiç tek başına dışarı çıkmadı ki...

Sandaletlerini ayağına geçirip kapıyı açmak için elini uzattığı an farkına vardı. Kapı kilitli değildi, zincir yerinden çıkmıştı. Yere baktığında Yūta'nın ayakkabıları yerlerinde yoktu.

Naomi sessiz bir çığlık atarcasına ağzını açtı. Ses çıkmadı.

Miho Haruoka

"Evet... Evet... Eğer yapabileceğimiz bir şey varsa, lütfen çekinmeden arayın. Hepimiz yardım etmek için elimizden geleni yaparız.

Umarım iyidir... Hayır, hayır... Sorun yok... O zaman kapatıyorum, hoşça kalın."

Miho Haruoka telefon ahizesini yerine koydu.

"Haruoka Hocam, bir şey mi oldu?" diye sordu yan taraftan, anaokulundaki kıdemli öğretmenlerden İsozaki.

"Şey aslında..."

Sadece birkaç dakika önce, her zamanki gibi işe gelip yoğun sabah rutinine başlamıştı ki öğretmenler odasındaki telefon çaldı. Arayan Yūta'nın velisi Naomi Konno'ydu.

"Ben Naomi Konno! Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Yūta... Yūta Konno orada mı acaba?"

Telefonda olmalarına rağmen Naomi'nin panik halinde olduğunu anlamıştı. Haruoka, eğitimde öğrendiği problem çözme yöntemlerini uygulamaya başladı.

"Konno Hanım? İyi misiniz? Öncelikle sakinleşmeye çalışıp derin bir nefes alın. Nefes alın... Nefes verin... Nefes alın... Nefes verin... Şimdi ne olduğunu bana anlatabilir misiniz?"

Naomi hâlâ sakinleşemese de bir yolunu bulup Yūta'nın evde olmadığını açıklayabildi.

"Bu çok endişe verici... Yūta bugün buraya da gelmedi."

"Tam da düşündüğüm gibi... Ah, nereye gitti bu oğlan acaba?"

"Polise haber verdiniz mi?"

"Polis..."

Naomi nedense kekelemişti.

"Hayır... Birazdan gideceğim. Şey... Sanırım bu durumda bugün Yūta izinli olacak. Onu bulur bulmaz size haber vereceğim. Sizi endişelendirdiğim için üzgünüm!" Naomi aceleyle telefonu kapattı.

*

"Ah... Çok zor bir durum. Bir şey olursa bana haber ver! Ben gidiyorum o zaman." Haruoka'nın hikâyesini sonuna kadar dinleyen İsozaki kısa bir cevap verip aceleyle öğretmenler odasından çıktı. Dışarıdan bakan biri onun bu tepkisini soğuk bulabilirdi. Ancak Haruoka bunun böyle olmadığını çok iyi biliyordu.

İsozaki, iki yaşından küçük çocukların olduğu bebek sınıfından sorumluydu. Birkaç saniyelik dikkatsizlik bile bir çocuğun hayatına mâl olabilirdi. Başka bir sınıfla alakalı konu üzerinde duracak vakti olmaması normaldi.

Öğretmenler odasında tek kalan Haruoka, Yūta'yı düşünüyordu. İki yıldır Yūta'ya bakıyordu. Her ne kadar sınıfındaki çocuklarla birkaç yıl geçirse de onları kendi çocuklarıymış gibi görüyordu. Aslında şu an hemen dışarı koşturup Yūta'yı aramak istiyordu.

Ancak birazdan sınıfındaki diğer çocuklar okula gelecekti. Bu yüzden sakinleşip profesyonel bir tutum sergilemesi gerekiyordu.

Haruoka ayağa kalkıp sınıfına doğru yöneldi.

Haruoka'nın başında olduğu Büyükler Sınıfı'na yirmi iki çocuk kayıtlıydı. Bugün Yūta'nın yokluğunda sorumlu olduğu yirmi bir çocuk vardı. Hepsi beş yaşın üzerindeydi, yani İsozaki'nin bebek sınıfına kıyasla daha az bakım gerektiriyordu. Ancak egoları çok daha yüksekti ve yetişkinlerle yarışacak kadar sinsi, hatta kurnaz davranışlar gösteren çocuklar da oluyordu. Bu yüzden sadece "Nazik Öğretmen" olmak yeterli değildi. Pekin operasındaki oyuncuların maskelerini değiştirmesi gibi, Buda gibi sakin Haruoka ve iblis gibi sinirli Haruoka arasında gelip giderek iki zıt uçtaki Haruoka'yı ustaca kullanması gerekiyordu.

"Çocuklar... Sessiz olalım! Yoklama alacağım, adınızı söylediğimde cevap verin."

Birkaç yaramaz çocuk Haruoka'yı bilerek görmezden gelip, gürültü yapmaya devam etti.

O halde şimdi iblis maskesini çıkarma zamanı, diye düşündüğü sırada gürültü yapan çocukların sesini bastıracak kadar yüksek bir ses sınıfta yankılandı.

"Haruoka öğretmenim! Yūta neden gelmedi?"

Konuşan Miu Yonezava'ydı.

Miu, Yūta'nın sıra arkadaşıydı ve her zaman Yūta'ya göz kulak oluyordu. Her ne kadar Yūta'nın kendisi bile bu ilgiden arada sıkılsa da yine de bu durumu sorun etmiyor ve ikisi çok iyi anlaşıyorlardı.

"Yūta... Bugün ailevi bir mesele yüzünden izinli."

"Ne? Ama dün bununla ilgili hiçbir şey söylemedi! Yarın geldiğinde ona soracağım!"

Bittik, diye düşündü Haruoka. *Böyle fütursuzca yalan söylememeliydim. Ama kaybolduğunu söyleyerek çocukları üzemem. Böyle bir durumda ne diyebilirim ki?*

Naomi Konno

Naomi, telefonda Haruoka ile konuşunca biraz sakinleşmişti. Ardından hâlâ pijamalarıyla durduğunu fark etti. Hemen üstünü değiştirip ilk kattaki bina yöneticisinin ofisine indi.

Elli yaşlarındaki şişman yönetici uykulu bir şekilde bilgisayarda yazı yazıyordu.

Naomi ofisin açık penceresine eğilerek, "Affedersiniz. Ben Konno, 602 numaralı dairede oturuyorum. Bu sabah oğlum tek başına evden çıkmış. Güvenlik kamerası görüntülerine bakmam mümkün mü acaba?" dedi.

Adam, Naomi'nin yüzüne bakıp rahatsız olmuş gibi, "Olur ancak bina bakım bütçesi düşük olduğu için sadece girişte bir kameramız var. İş görür mü?" dedi.

"Tabii, tabii."

"Tamam. Biraz bekleyin."

Yönetici, bilgisayara dönüp klavye tuşlarına basmaya başladı.

"Oğlunuz saat kaçtan beri ortada yok?"

"Yedi buçuktan önce olduğunu biliyorum ama tam olarak saatini bilmiyorum."

"Yani, yedi buçuktan önce... Hmm? Acaba bu çocuk mu?"

Naomi dışarıdan ofis penceresinin ardındaki monitöre baktı. Ekranda, Yūta'nın tek başına kapıdan koşarak çıktığı görülüyordu.

"Evet! Bu ol"

Naomi kısa bir süreliğine rahatladı.

Yūta tek başına dışarı çıkmıştı... Yani bu Yūta'nın yokluğunun, önceki geceki adamla bir alakası olmadığı anlamına geliyordu.

"Sizin de zamanınızı aldım, kusura bakmayın. Teşekkür ederim."

"Yok, hiç sorun değil. Zaten çok meşgul değilim. Çocuğunuz çok küçük, endişelenmiş olmalısınız. Polisi aramamı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler."

Miho Haruoka

Anaokulunda sabah, her zamanki gibi yoğun ve telaşlı geçmişti.

Öğle yemeğinden sonra çocukların uyku vakti gelmişti. Uyku vaktinde çocukların başında nöbet tutmayan personellerin neredeyse hepsi öğretmenler odasına geri dönüyordu. Bu aralık, öğretmenlerin sessiz sakin bir şekilde kendi işlerini halledebilecekleri kısa bir mola görevi görüyordu.

Haruoka da masaya oturup evrak işlerine başlamıştı. Ama bir türlü konsantre olamıyordu. Yūta için endişeleniyordu. Sabahtan beri diğer çocuklarla uğraşırken biraz dikkatinin dağıldığını fark etmişti. O telefon görüşmesinden beri Naomi'den haber alamamıştı. Galiba henüz bulunmamıştı.

Aniden aklına dünkü resim geldi.

Yūta'nın çizimini dosyadan çıkarıp baktı. Griyle karalanmış apartman dairesi... Bu resim ve kaybolması arasında bir bağlantı olabilir miydi?

Kendi evinin üzerini karalamış... Bunun ardında yatan psikoloji ne olabilirdi?

Haruoka, okul öncesi öğretmenliği okuduğu zamanları düşündü.

Bir gün, gelişim psikolojisi dersine özel bir öğretim görevlisi konuk olmuş ve "resim" konulu bir ders vermişti. Gelen öğretim görevlisi, yaşlı bir psikologdu. Derste çocukların zihinlerini anlamada resimlerin ne kadar mühim olduğunu vurgulamıştı.

"Bu hikâyeyi anlattığımda, herkes çok şaşırıyor," demişti hoca kara tahtaya şekil çizerken. "Bu bir eşkenar dörtgen. Buna baklava dilimi de diyebilirsiniz. Şimdi herkes bu şekli defterlerine çizmeyi denesin."

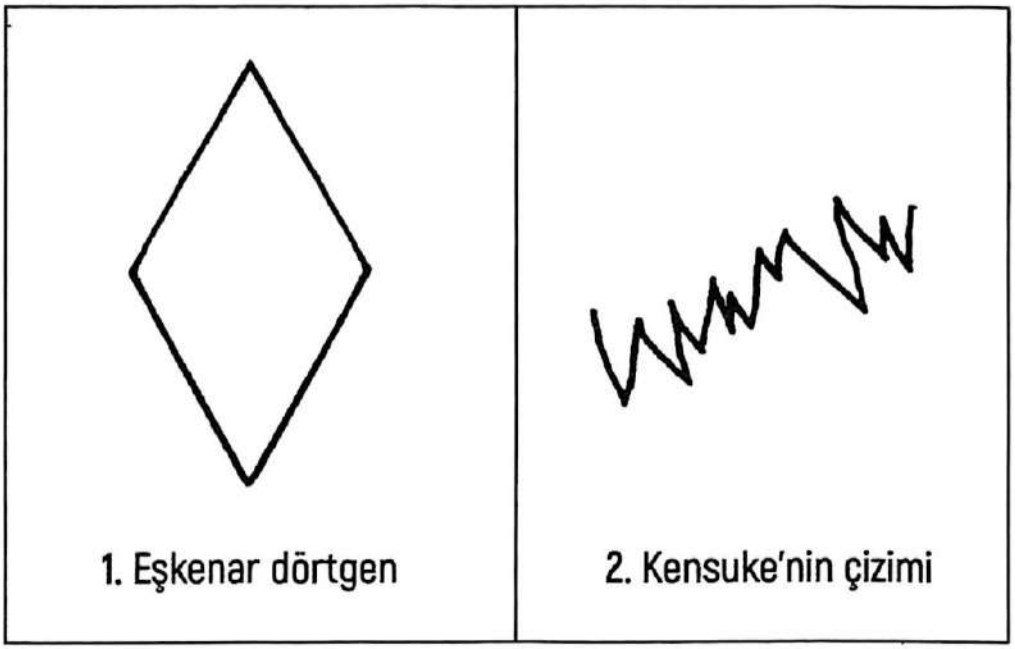
O zamanlar öğrenci olan Miho Haruoka, hocanın neden böyle bir şey yaptırdığını merak etse de bir kâğıda şekli çizdi.

"Çizdiniz mi? Bunu zor bulan oldu mu?" diye sordu hoca şakacı bir tavırla. Sınıfta ufak bir gülüşme oldu.

"Zor bulan olmadı, değil mi? Bu, bir yetişkinin kolayca yapabileceği bir şey. Ancak aynı şeyi küçük bir çocuktan yapmasını isteseydik, o zaman sonuç nasıl olurdu?"

Hoca, tahtaya bir kâğıt astı.

"Bu, yeğenim Kensuke'nin üç yaşındayken çizdiği eşkenar dörtgen resmi."

1. Eşkenar dörtgen

2. Kensuke'nin çizimi

Odayı bir uğultu kapladı. Çizilen resim, eşkenar dörtgenle uzaktan yakından alakası olmayan zikzaklı bir çizgiydi.

"Bu resmin dörtgene benzediğini düşünen var mı? Yok, değil mi? Kensuke şekli referans resmine bakarak kopyalamaya çalıştı. Ancak sonuç bu zikzaklı çizgi oldu. Şaka falan yapmıyordu. Ya da herhangi bir gelişimsel sorunu yoktu. Aslında pek çok çocuk eşkenar dörtgeni bu şekilde çiziyor."

Öğrencilerinin tüm dikkati hocanın sözlerinde toplanmıştı. Bu durumdan çok memnun görünen hoca, yüzünde mağrur bir ifadeyle konuşmaya devam etti.

"Kensuke referans resme baktığında 'Dokununca acıtan bir şeye benziyor,' diye düşünmüştü. Aslında dikkatli bakınca, dörtgenin uçları gerçekten de keskin ve sivri görünüyor, değil mi? Çocukların hayal gücü çok zengin olduğu için düşünme tarzları bizden farklıdır. Kensuke zihninde önce o sivri uçlara dokunmayı hayal etti. Ardından dokunduğu zaman yaşayacağı batma hissinin acısını kafasında canlandırdı. Sonrasında bu acıyı resmine yansıttı."

Hoca, zikzak çizgiyi işaret etti.

"Biz yetişkinler gördüğümüz şeyi yani 'gerçekte' olanı çizebiliriz. Ancak çocuklar zihinlerinde canlanan 'fikri' resmederler. Aynı bir sanatçı gibi. İnsanlar genelde her çocuğun bir sanatçı olduğunu söyler, bu tanımlama çok da yanlış değildir."

Haruoka Yūta'nın resmine bakarken, hocanın söylediği sözleri hatırladı.

Çocuklar gözleriyle gördükleri şeyleri olduğu gibi gerçek haliyle çizmezler, zihinlerinde beliren fikri çizerler... Yani Yūta bu resmi çizerken kafasında "gri bir karmaşa" görüntüsü olduğu anlamına mı geliyor?

Haruoka, Yūta'nın ne hissettiğini bilmek istedi. Resmi alıp sınıfa geri döndü.

Haruoka, boş sınıftaki öğretmen masasına oturup eline kâğıt ve pastel boya aldı. Sonrasında Yūta'nın resmine bakıp çizimi kopyalamaya başladı. Muhtemelen bunu yapmak hiçbir şeyi açıklamayacaktı ama resme sadece bakmak yerine bizzat kendi eliyle yapması, Yūta'nın çizim yaparkenki ruh haline yakınlaşmasını sağlayabilirdi.

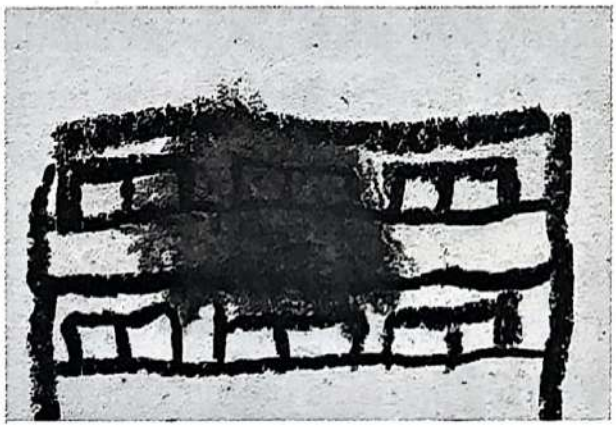
Siyah boyayı alıp önce kâğıdın ortasındaki apartmanı çizdi. Sonrasında gri boya kalemi ile altıncı katın ortasını karaladı.

Bunu yaptığında, az önce binayı çizerken kullandığı siyah renk ile gri renk karışarak hoş olmayan bir renk kombinasyonu oluşturdu. Haruoka, bir gariplik hissetti. *Bir şey yanlış.*

Kendi resmini ve Yūta'nın resmini karşılaştırınca küçük bir farklılık gözüne çarptı.

Haruoka'nın resmi

Yūta'nın resmi

Siyah ve gri boya Yūta'nın resminde birbirine bulaşmamıştı.

Griyle karalanmış bölümde hâlâ belirgin siyah çizgiler vardı. Gri karalamalar o kadar sert bir şekilde yapılmıştı ki normalde altındaki siyah rengin dağılıp griyle karışmış olması lazımdı. Ama neden renkler birbirine karışmamıştı?

Haruoka bir süre düşüncelere dalarak en nihayetinde çok basit bir sonuca vardı.

"Çünkü binayı sonradan çizmiş."

Yūta apartman binasının bir yerini griyle karalamamıştı. Önce, kâğıdın bir bölümünü karalayıp sonradan binayı üzerine çizmişti. Siyah çizgiler gri çizgilerin üzerinde gidiyordu. Böyle düşününce renklerin karışmaması açıklanıyordu. Ancak...

"Yūta, neden böyle bir şey yapmıştı ki?"

Resme bir kez daha dikkatle baktı. Sonra gözleri bir ayrıntıya takıldı.

Gri karalamanın ufak bir kısmı, binanın çerçevesini aşıp dışarı taşmıştı. Nedense siyah rengin bulanıklaşıp griyle karıştığı tek kısım orasıydı. Yani, binanın çerçevesi, gri karalamadan önce çizilen tek kısımdı. Haruoka karman çorman olmuş zihnini toparlamaya çalıştı.

Yūta öncelikle apartmanın çerçevesini oluşturan büyük bir dikdörtgen çizmişti. Daha sonra, üst kısmı griye boyayıp üzerine apartmanın dairelerini çizmişti. Yani; dikdörtgen çerçeve → gri renk → daire şeklinde ilerlemişti. Bu garip sıralama ne anlama geliyordu?

Odanın kapısı aniden açıldı. Kapının önünde İsozaki duruyordu.

"Birden içeri daldığım için özür dilerim! Yūta bulundu mu?"

"Hayır, henüz değil."

"Ah, öyle mi... Peki, polis neden hâlâ gelmedi?"

"Nasıl yani?"

"Aslında, daha önce çalıştığım anaokulunda da benzer bir olay yaşamıştık. O zaman kaybolan, altı yaşında bir kız çocuğuydu. Bir gün aniden evden kaybolunca polis büyük bir soruşturma başlatmıştı. Neyse ki sonunda kızı buldular. Hemen yan kasabada yaşayan büyükannesini görmeye gitmişti. Güvende olması her şeye bedeldi. Ancak o sabah, bir devriye memuru anaokuluna gelip bize bir sürü soru

sormuştu. Epey bir can sıkıcıydı. Bu sefer neden kimse gelmedi acaba diye merak ettim."

"Şimdi siz söyleyince..."

"Polis bu sefer farklı bir prosedür izliyor olabilir. Kusura bakma seni de böldüm."

"Ne demek. Asıl ilginiz için ben teşekkür ederim."

"Bu arada, o resimle ne yapıyorsun?"

"Şey bu..."

Haruoka, İsozaki'ye düşündüklerini ve geldiği noktayı anlattı.

"Bu yüzden Yūta'nın bu kısmı karalarken ne hissettiğini merak ettim. İsozaki Hocam, siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bir bakalım... Bir tür düzeltme yapmış olabilir."

"Düzeltme mi?"

"Pastel boyayı normal kalem gibi silgiyle silemezsiniz. Bu yüzden birçok çocuk hata yaptığında çizimin üstünü karalayarak silmeye çalışır."

"Aa..."

"Ah, kusura bakma, gitmem lazım! Bir şey öğrenirsen bana haber ver!"

İsozaki koridordan koşarak uzaklaştı.

Yalnız kalan Haruoka, bir süre afalladı.

Bunu daha önce neden fark etmemişti? Belki de Yūta'nın kendi evini gri renkle karalaması gibi tuhaf bir fikre kendini fazla kaptırmıştı.

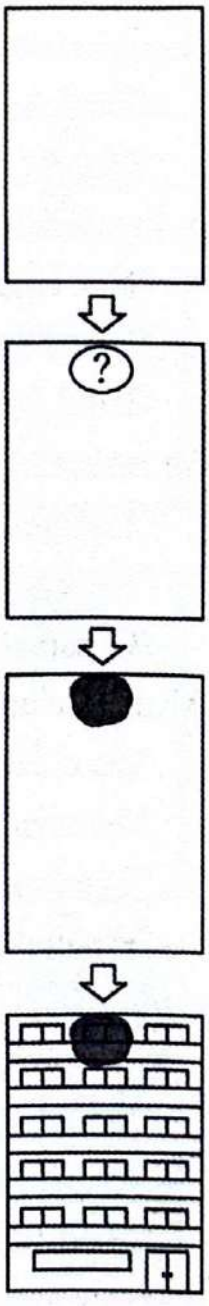
Çizimde hata yaptığı yerin üzerini karalamak... Bunun gerçekleşmiş olması mümkündü.

Gözleri boya kutusuna takıldı. Çocuklar bir hatayı silmeye çalışırken hangi rengi kullanırlardı? Bunu düşünmesine bile gerek yoktu. Cevap beyazdı. Bu, yetişkinlerin de uyguladığı bir mantıktı. Yetişkinlerin bir belgede yapılan hatayı düzeltmek için beyaz daksil kullanması gibi çocuklar da çizimlerinde yaptığı hatayı beyaz

pastel boyayla silerdi. Ancak, pastel boya daksil gibi değildi. Bir rengin üzerine farklı bir renk kullanıldığında, renkler birbirine karışırdı.

Yani Yūta gri boyayı kullanmamış, siyah boyayla yapılmış bir çizimi beyaz boyayla silmeye çalışmıştı. Sonuç olarak iki renk karışmış ve bu leke gibi duran gri karalama meydana gelmişti.

Haruoka, sınıfın arkasına, çocuklarında dolaplarının olduğu yere koştu. Yūta'nın dolabını açıp boya kutusunu çıkardı. Kapağı kaldırıp beyaz boyaya baktığında boyanın ucunun gerçekten de griye döndüğünü gördü. Tahmini doğru çıkmıştı. Siyah resmin üzerine beyaz kullanınca, karışan renk gri olmuştu.

Haruoka ulaştığı bilgileri tekrar toparladı.

Yūta, öncelikle binanın çerçevesini çizmişti. Sonrasında ortasına siyah boyayla bir şeyler eklemişti. Ancak bu kısım Yūta'nın gözünde bir hataydı. Bu yüzden hatanın üzerini beyaz boyayla kapatarak silmeye çalışmıştı. Beyaz ve siyah birbirine karışarak gri bir lekeye dönüşmüştü. Bunun üzerine daireyi ekleyip, apartman resmini tamamlamıştı.

O halde, hata olan yere ne çizmişti? Eğer bunu çözebilirse, resmin gerçeğine ulaşabilirdi.

"Keşke onu daha dikkatli izleseydim..." derken aklına bir şey geldi. Yūta'yı izleyen biri zaten vardı.

Bu anaokulunda her zaman Yūta'yı gözetip, yakından izleyen biri var. Haruoka bu kızı bulmak için uyku odasına yöneldi.

*

Uyku vaktinin bitmesine yaklaşık yirmi dakika vardı ancak çocuklardan birkaçı çoktan uyanmış, yataklarında dönüp duruyordu. Bunlardan biri de Miu Yonezava'ydı.

Haruoka, gözetmenden izin alarak Miu'yu yandaki odaya götürdü.

"Öğle uykusu saatinde seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, Miu."

"Sorun değil. Zaten uykum yok."

"Teşekkür ederim. Şimdi sana bir soru. Dün birlikte çizdiğimiz resmi hatırlıyor musun?"

"Evet! Annemi çizdim."

"Doğru! Yūta'nın ne çizdiğini hatırlamaya çalıştım ama bir türlü bulamadım."

"Ne? Unuttun mu?"

"Evet... Sen hatırlıyor musun?"

"Evet! Şey... Yūta ile annesinin apartmanın yanında durduğu bir resimdi."

"Hafızan ne kadar güçlü!"

"Hı hı!"

"O zaman... Yūta'nın o resmi nasıl çizdiğini merak ediyorum. Miu, Yūta'nın nasıl yaptığını izledin mi?"

"Evet! İzledim!"

Haruoka'nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Bana nasıl yaptığını anlatabilir misin?"

"Elbette! Şey... Yūta önce boya kalemiyle büyük bir dikdörtgen çizdi."

"Büyük bir dikdörtgen, değil mi? Sonra ne yaptı?"

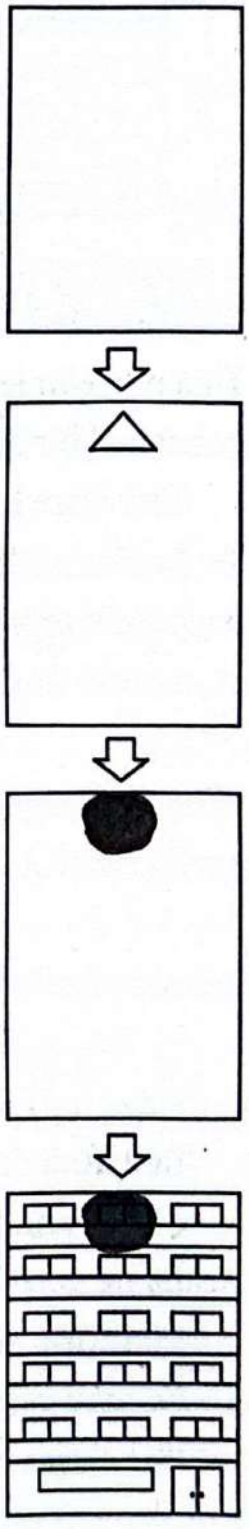
"Sonra, küçük bir üçgen çizdi."

"Küçük bir üçgen mi?"

"Evet! Büyük dikdörtgenin içine küçük bir üçgen çizdi. Sonra, ondan sonra da... Şey..."

Bu noktadan sonra Miu kendi resmine odaklandığı için Yūta'nın ne yaptığını pek hatırlayamamıştı.

Haruoka, Miu'ya teşekkür edip onu uyku odasına götürdü, sonra sınıfa geri döndü. Miu sayesinde çok önemli bir şey öğrenmişti.

Yūta önce bir dikdörtgen çizip, sonra içine küçük bir üçgen yerleştirmişti. Ardından üçgenin üzerini beyaz renkle kapatmıştı. Sonrasında kaldıkları daireyi ekleyerek binanın resmini tamamlamıştı.

Bu eylem dizisi, bir gerçeği gün yüzüne çıkarmıştı.

Yūta ilk başta apartman yerine başka bir şey çizmek istemişti.

Büyük bir dikdörtgenin içinde küçük bir üçgen olan bir şekil... Buna bir şeyler daha ekleyerek, ilk başta düşündüğü resmi tamamlamış olması gerekiyordu.

Ama Yūta nedense yarı yolda bu kararından vazgeçmişti.

Belki de Yūta, tamamlanmamış çizim önünde dururken, *Bunun üzerine daireler eklersem, bir apartman binası gibi görünebilir,* diye düşünmüştü.

Yani bu durum başka bir ifadeyle, harfi yanlış yazdıktan sonra harfi zorla doğru harfe çevirmeye benziyordu. Ama Yūta neden böyle bir aldatmacaya başvurmuştu?

Haruoka, çocuklardan biri çizimde hata yaptığında onlara yeni kâğıt verirdi. Yūta da şimdiye dek defalarca kez gelip kâğıt istemişti. Peki ama

neden dün çizimi zorla düzeltmeye çalışmıştı? Aklına sadece tek bir sebep geliyordu.

Yūta, ilk başta yapmaya başladığı şeyi saklamak istemişti.

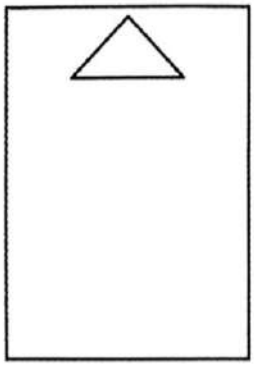

Öğretmeninin, başka bir şey çizmeye çalıştığını bilmesini istemiyordu. O halde Yūta'nın büyük bir uğraşla Haruoka'dan sakladığı diğer resim ne olabilirdi? Haruoka, en başından her şeyi yeniden düşünmeye karar verdi.

Öncelikle bu resmin teması anneydi. Gerçekten de kâğıdın sağ kısmında Yūta'nın elinden tutan Naomi çizilmişti. Bu noktada Haruoka, çok temel bir sorunla karşı karşıya kaldı.

Yūta önce hangisini çizmişti, insanları mı yoksa şekli mi?

Az önce Miu'yla yaptığı konuşmayı hatırladı. Miu *Yūta önce boya kalemiyle büyük bir dikdörtgen çizdi, d*emişti.

Yani Yūta önce şekli çizmişti. Bunda bir tuhaflık vardı.

Çünkü anne teması için Yūta'nın çizdiği ilk şey bu garip şekildi. Acaba ne amaçla böyle bir şey yapmıştı? Bunu üzerine kafa patlatan Haruoka, enteresan bir sonuca ulaştı.

Bu şekil gerçekten de Yūta'nın annesinin resmi olabilir mi?

İlk bakışta Naomi'ye hiç benzemeyen cansız bir nesne gibiydi. Ancak...

Biz yetişkinler gördüğümüz şeyi yani gerçekte olanı çizebiliriz. Ancak çocuklar, zihinlerinde canlanan "fikri" resmederler.

Yūta annesinin resmine başladığında, belki de bilinçsizce, bu şekli çizivermişti. Zihninde "anne" kelimesiyle canlanan imaj buydu. Ancak Yūta için bu, her ne pahasına olursa olsun saklaması gereken bir tabuydu.

Bu farkındalık, Haruoka'nın beynindeki darmadağınık bilgi parçalarının bir anda yerine oturmasını sağlamıştı. Hepsi âdeta bir yapboz gibi bir araya gelerek korkunç bir resmi ortaya çıkarmıştı.

Naomi Konno, Yūta'ya şiddet uygulamış olmalı.

Buna inanmak istemiyordu. Yanlış anlamış olduğunu düşünmek istiyordu.

Haruoka, öğretmenler odasına giden koridorda yürürken zihnindeki yapboz parçalarını yeniden düzenledi. Ama ne yaparsa yapsın, hep aynı resim çıkıyordu. Şu anki durumu göz önüne alınca, aklına başka bir şey gelmiyordu.

Polis neden anaokuluyla herhangi bir iletişime geçmemişti?

Çünkü Naomi aslında polise başvurmamıştı. Çünkü pişman olduğu bazı şeyler vardı.

Yūta neden aniden tek kelime dahi etmeden evden ayrılmıştı?

Naomi'den kaçmak istiyor olmalıydı, değil mi?

Ve her şeyden önemlisi, Yūta'nın çizdiği şekil Haruoka'ya bir şeyi hatırlatmıştı.

Üçgen şeklinde bir deliği olan dikdörtgen... Bu bir şablon cetveli olmalıydı.

Evvelsi akşam, Yūta şablon cetvelini kullanarak karalamalar yaptığı için Naomi tarafından sert bir şekilde azarlanmıştı. Hemen ardından dün öğleden sonra, resim saatinde çocuklardan annelerinin resmini çizmeleri istenmişti. Yūta, Naomi'nin

gülümsemesini, nazik sesini, rahatlatıcı kokusunu hayal etmeye çalışmıştı... Ama tüm bunların aksine aklına gelen görüntü, şablon cetveli olmuştu.

Naomi'nin kendisini azarladığı an, Yūta'da derin bir travma bırakmış olmalıydı. Ancak sadece azarlanmak gerçekten de böylesine kalıcı bir yara bırakabilir miydi?

Bunu düşünürken, Haruoka'nın aklında Naomi'nin dünkü görüntüsü canlandı.

Yaptıklarından dolayı suçluluk çekip ağlayan Naomi, sanki günah çıkarır gibiydi. Haruoka, bu zamana dek çocuğunu azarladığı için bu kadar pişman olan bir ebeveyn görmemişti. Küçük çocukların anne babaları, çocuklarını her uyardıklarında ağlasalardı birkaç gün içinde akıtacak gözyaşları kalmazdı.

Büyük ihtimalle, azarlamaktan fazlasını yapmıştı.

Gelgelelim yine de hep çok şefkatli olan Naomi'nin Yūta'ya gerçekten yumruk veya tekme atabileceğine inanmak güçtü. Belki de biraz sertçe vurmuştu. Yine çok güvendiği annesinden gördüğü ilk şiddet, Yūta'nın yüreğini derinden yaralamıştı. Bu yüzden belki de, bu acı ve şablon cetvelinin görüntüsünü zihninde birbiriyle bağdaştırmıştı.

Ama bu teorisi doğru olsa bile, Naomi'yi herhangi bir şeyle suçlamaya gönlü el vermiyordu. Hem çalışıp hem de tek başına bir çocuğu büyütmek kolay iş değildi. Büyük ihtimalle her gün bir mücadeleydi onun için. Yorgunluk, endişe, yalnızlık... Bunların hepsi üst üste yığılmış, en nihayetinde havaya kalkan bir elle sonuçlanmıştı. Herkesin başına gelebilecek bir şeydi.

Ama sorun şu ki Naomi bunun ortaya çıkmasından korktuğu için polise haber vermiyordu. Yūta kaza geçirebilir veya kaçırılabilirdi. Haruoka, bir an önce Naomi ile konuşmak ve ona, "Sorun yok. Kimse seni suçlamayacak. İçini rahat tutup, polise haber vermelisin. Böylece Yūta'yı olabildiğince çabuk bulabiliriz," demek istiyordu.

Haruoka öğretmenler odasına girip Naomi'nin numarasını çevirdi.

Naomi Konno

"Bir daha beni asla aramal Senin gibi birinin sesini hayatım boyunca duymak istemiyoruml" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Naomi, sessiz bir muhitte olduğunu unutarak. Sonra sanki vücudundaki bütün güç başparmağında toplanmış gibi sert bir şekilde çağrıyı sonlandır tuşuna bastı. Fakat bu bile içini soğutmaya yetmemişti. Telefonunu yere fırlatıp paramparça etmek istiyordu.

Naomi sabahtan beri mahallede dört dönerek Yūta'yı arıyordu. Kapı kapı dolaşıp, bilgi toplamaya çalışıyordu. Ardından Yūta'nın okulundan bir telefon almıştı. Arayan sınıf öğretmeni Haruoka'ydı.

Haruoka, Naomi'ye yenilir yutulur cinsten olmayan çok aşağılayıcı sözler söylemişti.

Sıçtığımın öğretmenil Beni Yūta'yı dövmekle nasıl suçlar?

Sinirlerini kontrol edemiyordu. Güvendiği öğretmen, ona oğluna şiddet uygulayan anne muamelesi yapmıştı.

Böyle bir şeyi kabul edememl Asla yapmaml Doğduğu günden beri Yūta'ya bir fiske dahi vurmadıml

Ben küçükken, anne babaların çocuklarını dövmesi normal karşılanıyordu. Annem de sık sık bana şiddet uygulardı. İşte tam da bu yüzden, anne olduğumda çocuklarıma aynısını yapmayacağıma dair yemin ettim.

Mükemmel bir ebeveyn olmadığımı biliyorum. Ancak Yūta'ya zarar verecek bir şeyi asla yapmam. Bundan eminim. Yemin ederiml

Kafasının içindeki haykırışlar devam etti.

Farkında olmadan gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı. Sanki bütün hayatı inkâr edilmiş gibi hissediyordu.

Ancak ironiktir ki Haruoka sayesinde Yūta'nın şu an nerede olduğuna dair bir tahmini vardı.

Dikdörtgenin içinde bir üçgen. Şablon cetveli değildi. O olsa olsa...

Telefonundaki rehberi açtı. Aşağılara kaydırarak, yıllardır görmediği bir numarayı aradı. Yūta mutlaka orada olmalıydı.

Birkaç çalıştan sonra telefona yorgun sesli bir adam çıktı.

"Merhaba burası Sakura Kabristanı. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir sorum olacaktı. Acaba bugün mezarlığa küçük bir çocuk geldi mi?"

"Ah! Yūta'nın yakını mısınız acaba?"

"Evet!"

"Şükürler olsun! Lütfen endişelenmeyin. Şu anda burada, benim gözetimimde."

Sabahtan beri gerginlikten kasılan yüreğine su serpilen Naomi, ayakta duracak gücü kaybederek olduğu yere çöktü.

"Teşekkür ederim. Hemen oraya geliyorum."

Sakura Kabristanı, Naomi'lerin binasına yaklaşık on dakika yürüme mesafesindeki bir mezarlıktı. Çok yakın bir mesafe olmasına rağmen Naomi yıllardır mezarlığa bir kere bile uğramamıştı. Hatta yakınından geçmekten bile kaçınıyordu. Uğursuz bir yerdi.

Kabristanın girişindeki küçük ofise girip resepsiyonda oturan yaşlı adama seslendi.

"Affedersiniz. Ben Naomi Konno. Telefonda konuşmuştuk."

Adam Naomi'yi görünce genişçe gülümsedi.

"Merhaba! Sizi bekliyorduk."

"Sizin başınıza da bir sürü iş açtık, kusura bakmayın."

"Hayır hayır, öyle şey mi olur! Yūta arkadaki odada bekliyor. Lütfen beni takip edin."

Yürürken adam o âna kadar yaşananları anlattı.

"Sanırım bir saat kadar önceydi. Mezarlığı ziyaret etmeye gelen bir çift buraya uğrayıp bana mezarlıkta dolaşan küçük bir çocuk olduğunu ve kaybolmuş olabileceğini söyledi. Bunun üzerine mezarlığa kontrol etmeye gittiğimde küçük bir çocuğun bir şey arıyormuş gibi fellik fellik dolaştığını gördüm. Ne oldu acaba diye endişelenerek seslendim. Bana annemin mezarını arıyorum dedi. Olayın detaylarını bilmesem de bu sözler beni çok etkiledi. Küçücük olmasına rağmen, annesini ziyarete tek başına gelmesi... İnanılmaz bir oğlan."

Tam tahmin ettiğim gibi, diye düşündü Naomi. Yūta biyolojik annesini görmeye gelmişti.

İçinde üçgen olan dikdörtgen... Yūta'nın çizmeye çalıştığı bir mezar taşıydı. Mezar taşının üzerine soyadları Konno'yu yazmaya başlamış ancak sonrasında vazgeçmişti. Büyük ihtimalle Miu Yonezava, Konno soyadındaki 今 karakterinin üst tarafını görmüş ve üçgen sanmıştı.

O halde Yūta...

Yūta Konno

Anının içerisinde duyabildiği tek ses, ağustosböceklerinin bitmek bilmeyen gürültülü ötüşüydü.

Kavurucu güneşin yükseldiği mavi gökyüzünün altında babası, kafasına hasır şapka takmış Yūta'ya yumuşak bir ses tonuyla bir şeyler anlatıyordu. Ama Yūta, konuşmanın ne hakkında olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu

Ancak birlikte büyük bir taşın önünde durduklarını anımsıyordu. Dikdörtgen taşın üzerinde yazılar vardı.

Yūta "mezar" kelimesini ise çok sonraları öğrenmişti. Dört yaşındayken, öğretmeninin okuduğu kitapta bir resmi vardı.

Dikdörtgen şeklinde bir taş resmi. Yūta bunu görür görmez anlamıştı. O gün, babasıyla birlikte gördüğü şey bir mezardı. Öğretmen onlara bunu, "Bu taşın altında vefat etmiş biri yatıyor," diye anlatmıştı.

Bunun üzerine Yūta, *O gün gördüğümüz mezarda kim yatıyor acaba?* diye düşünmüştü.

Bu sorunun cevabını ise daha yeni anlamıştı. Öğretmeni "Geçtiğimiz nisan ayında hepiniz büyükler sınıfına geçtiniz, sizler bu okuldaki en büyük abi ve ablalarsınız. Hepinizin bildiği gibi bu sene buradan mezun olup, ilkokula başlayacaksınız. İlkokulda, buradan çok daha eğlenceli şeyler yapacaksınız. Bir sürü yeni arkadaş edineceksiniz! Ama aynı zamanda öğrenecek çok daha fazla şey olacak.

"Mesela, şu anda herkes adını hiragana ile yazmayı biliyor, değil mi? İlkokula başladığınızda adınızı kanji ile yazmanız gerekecek. Bu yüzden bugün hepimiz gelecek yıla hazırlanmak için adlarımızı kanji ile yazmayı öğreneceğiz! Herkese bir tane kâğıt dağıtacağım. Kâğıtlarda adınız kanji ile yazılı, parmağınızla karakterlerin üzerinden geçmeyi deneyin!"

Yūta'ya verdiği kâğıt parçasında 今野優太 (Konno Yūta) yazıyordu. Yūta kendi isminin kanji ile yazılmış halini ilk kez görüyordu. Yani en azından öyle olduğunu sanıyordu.

Çünkü Konno (今野) kısmını nedense daha önce görmüş gibi hissediyordu.

Sonra aniden başı döndü. Zihninde çok uzak bir anı canlandı.

Ağustosböceklerinin gürültülü sesi. Kavurucu sıcak.

Yanında babası vardı. Bir mezar taşını işaret ediyordu. Üzerine oyulmuş yazılar vardı. Bunlar kanjiyle yazılmıştı. İlk iki karakter Konno'ydu (今野).

Babasının sesini duyabiliyordu. Özlediği o nazik sesi.

"Annen burada yatıyor. Sen doğduğunda öldü, Yūta."

"Ne? Ama annem yaşıyor."

"Doğru. Ama senin bir annen daha vardı."

Yūta, kafası karışmış bir vaziyette iki annesi olduğunu anlamaya başladı.

Hep bildiği annesi, onunla ilgilenen nazik, eğlenceli ve bazen korkutucu biriydi ama Yūta onu dünyadaki herkesten çok seviyordu... Yūta bu annenin adının Naomi olduğunu biliyordu.

Diğer anneye gelince, onun kim olduğunu pek anlayamamıştı. Yüzünü ve adını bilmiyordu. Ama onun kendisi ve babası için çok önemli biri olduğunu kavramıştı.

Babası hasır şapkalı başını patpat okşayarak, "Ama Yūta. Naomi annenin yanında bu anne hakkında konuşmanı istemiyorum. Bana söz verir misin?"

"Söz."

"Teşekkür ederim. Diğer anne hakkında bilmek istediğin şeyler varsa, istediğin zaman bana sorabilirsin. Sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

Ancak babası o sözü tutamadan ölmüştü.

Bu yüzden Yūta'nın diğer annesiyle ilgili tek anısı o gün gördüğü mezardı. Bu anıyı farkına bile varmadan istemsizce zihninin derinliklerinde bir yere gömmüştü. Belki de Naomi annesi için endişe ediyordu.

Ama sonra yıllar sonra Yūta başka bir daha annesi olduğunu ve o annenin mezarda yattığını hatırlamıştı.

Kanjileri öğrendikten birkaç gün sonra resim saatinde öğretmeni, "Anneler Günü yaklaşıyor. Bugün, annelerimize hediye etmek için resim çizelim!" dedi.

Yūta pek istekli değildi. Önceki akşam yaptığı bir çizim yüzünden azar yemiş, annesiyle arası bozulmuştu.

Boyayı eline aldığında içerisinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti.

Biraz yaramazlık yapmak için Naomi annesi yerine mezardaki annesini çizmeyi düşündü. Bu annesinin dün kendisini azarlamasına karşı yaptığı ufak bir başkaldırı eylemiydi.

Yūta mezar taşını çizmeye başladı. Sonuçta diğer annesiyle ilgili tek anısı buydu. Ancak... Yarı yolda bu fikrinden vazgeçti. Çünkü Naomi annesine karşı çok kötü bir şey yapıyormuş gibi hissetmişti.

Üzerinde düşünerek bulduğu yöntemle, mezarlık resmini saklamayı başardı.

Ama yine de mezardaki annesinin düşüncesi aklından çıkmıyordu.

O gece yatarken, *Diğer annemi görmek istiyorum. Tekrar oraya gitmek istiyorum,* diye kendi kendine karar aldı.

Ertesi sabah, Yūta hayatında ilk kez tek başına dışarı çıktı.

Mezara giden yolu pek hatırlamıyordu. Sadece babasıyla birlikte ilerlediği belli belirsiz anıya güvenerek yürümeye devam etti.

Kaybolmadan, kimseden yardım istemeden sadece 15-20 dakika içinde oraya ulaşmış olması neredeyse bir mucizeydi. Yūta bu kelimeyi bilmiyordu ama bir şeyin ona rehberlik ettiğini hissetti.

Vardığında mezarlığın giriş kapısı kapalıydı. Açılana kadar yakındaki bir parkta beklemeye karar verdi. Yanlış bir şey yaptığının farkındaydı, bu yüzden kimse onu görmesin diye parktaki tünelli oyun alanının içine saklandı.

Hayatının en uzun ve en endişeli saatlerini geçirdi. Saat onda kapının açık olduğunu gördüğünde, hızla içeri koştu. Çarpan yüreğini tutarak mezarı aramaya koyuldu.

Ancak mezarlık düşündüğünden daha büyük ve karmaşıktı, bu yüzden mezarı bulmakta zorlandı. Uzun süre daireler çizerek dolanıp durdu. Ayakları yorulmuştu. Karnı acıkmıştı. Susamıştı. Ve eve gitmek istiyordu. Ama eve gittiğinde de annesi yine ona kızacaktı. Kendini çaresiz hissetti.

O sırada yaşlı bir adam yürüyerek yanına geldi.

"Yavrum, ne oldu? Annen baban nerede, yoksa yolunu mu kaybettin?"

Yaşlı adamı takip eden Yūta, mezarlığın girişindeki binaya girdi. Adam burada ona adını sorup, biraz soğuk arpa çayı ve tuzlu pirinç krakeri ikram etti. Bunlar bugün boğazından geçen ilk şeylerdi. Açlığını bastırmak için her şeyi hızlıca mideye indirdi.

"Yūta! Annen aradı. Şükürler olsun! Şimdi seni almaya geliyor," dedi yaşlı adam gülümseyerek ancak Yūta'nın ruh halinin üzerine kasvet çökmüştü.

Annesi yakında burada olacaktı. Kesin Yūta'ya çok kızacaktı. Korkuyordu. Kaçmak istiyordu.

Annesi Yūta'ya hiç vurmamıştı. Ama bu sefer döveceğine emindi. Kötü bir şey yaptığının fazlasıyla farkındaydı.

Bu yüzden, annesi odaya girip tek kelime etmeden ona sarıldığında, mutluluktan ziyade bir şok yaşadı.

"Yūta! Ah, çok şükürler olsun. Çok şükür. Hayattasın..."

Annesinin ağladığını duyan Yūta, kendisi de farkına varmadan ağlamaya başlamıştı.

Naomi Konno

Naomi onu bir güzel azarlamayı düşünmüştü.

"Anneni böyle nasıl endişelendirirsin?", "Ya bir kaza geçirseydin?!", "Ya kötü biri seni kaçırsaydı!" gibi kafasında kurduğu tüm bu cümleler, Yūta'nın yüzünü gördüğü an yok olup uçuvermişti.

Tek yapabildiği ona sıkıca sarılmaktı.

Yūta yaşıyordu. Bu her şeye bedeldi.

"Ah, şükürler olsun. Sağ salim kavuştunuz."

Naomi adamın sesini duyunca kendine geldi.

"Size bir sürü sıkıntı çıkardığımız için çok özür dilerim."

"Öyle düşünmeyin lütfen! Ah bu arada... Konuyu değiştiriyorum ama Yūta'nın annesinin adı neydi?"

"Adı..."

"Evet. Az önce kontrol ettiğimde, mezarlıkta Konno soyadına sahip üç mezar olduğunu gördüm. Hangisi olduğunu bilmediğim için Yūta'yı annesinin yanına götüremedim."

"Yūta'nın annesinin adı... Yuki. Yuki Konno."

Adam, Naomi ve Yūta'yı mezara götürdü.

YUKİ KONNO BURADA YATIYOR

Naomi, bu yazıyı en son beş yıl önce, Yuki'nin birinci ölüm yıldönümünde yapılan ayinde görmüştü.

"Konno Aile Mezarı" yazmamasının sebebi, Naomi'nin burada Yuki'nin tek başına olmasını istemesiydi. Çünkü bir daha asla o kadınla bir ilgisi olmasını istemiyordu. Naomi, Yuki'den ölesiye korkuyordu. O kadının etrafında bir tür lanet olduğunu hissediyordu.

Takeşi öldüğünde Naomi onun naaşı için tam bir saat uzaklıktaki bir mezarlığı seçmişti çünkü Takeşi ve Yuki'nin ruhlarının ölümden sonra tekrar birleşebileceğinden korkuyordu. Şimdi bile Yūta'nın elini tutup buradan kaçmak istiyordu.

Ama düşünceli gözlerle mezara bakan Yūta'nın yüzünü gördüğünde bunu yapamamıştı. Ne kadar bundan rahatsız olsa da, bu Yuki'nin, Yūta'nın öz annesi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Naomi, Yūta'ya fısıldayarak, "Yūta, şimdi ellerini birleştir. Aferin. Gözlerini kapat ve içinden onunla konuş," dedi.

*

İkili Sakura Kabristanı'ndan ayrıldığında saat öğlen ikiyi geçiyordu.

"Yūta, şimdi anaokuluna gidiyoruz. Birlikte öğretmeninden onu endişelendirdiğimiz için özür dilemeliyiz."

"Tamam."

Naomi'nin özür dilemesi gereken başka bir şey daha vardı. Duygularının onu ele geçirmesine izin verip sinirini Haruoka'dan çıkarmıştı. Fakat şimdi sakin kafayla her şeyi gözden geçirince, öğretmeni aslında sadece Yūta'nın iyiliğini düşündüğü için öyle konuşmuştu.

Bundan sonra Yūta'yla ilgilenecek kişi Haruoka olacağı için onunla kavgalı kalamazdı.

İkisi el ele yürümeye devam ettiler.

Miho Haruoka

"Size verdiğimiz bütün sıkıntılar için çok özür dileriz," dedi Naomi öğretmenler odasında tekrar tekrar eğilerek.

Haruoka, Naomi'ye önceki telefon görüşmelerinden beri kendisini suçlu hissettiğini söyledi.

"Hayır asıl ben kendi kendime bir sonuca varıp size kaba şeyler söylediğim için çok özür dilerim."

"Lütfen böyle şeyler söylemeyin. Hepsi benim hatam... Hadi Yūta, öğretmeninden özür dile."

"Öğretmenim, özür dilerim," dedi Yūta küçük başını hafifçe eğerek.

"Önemli değil, Yūta. Ama bir daha annenin izni olmadan tek başına dışarı çıkma, tamam mı?"

Aslında ona karşı sert olmayı planlansa da sonlara doğru sesinin titremesine engel olamamıştı.

*

Hem Naomi hem Yūta çok yorgun oldukları için eve dönmeye karar verdiler.

Haruoka onlara kapıya kadar eşlik etti.

"O zaman yarın görüşürüz, Yūta. Hoşça kal!"

"Güle güle, öğretmenim."

Haruoka, onların el ele uzaklaşmasını rahatlayarak izledi. Böylesine yakın olan bir anne-oğul arasında şiddet, söz konusu bile olamazdı.

"Hâlâ öğreneceğim çok şey var..." diye mırıldandı kendi kendine.

Sınıfına geri dönerken İsozaki koridorda ona seslendi. "Haruoka Hocam! Yūta'yı bulduklarını duydum. Şükürler olsun!"

"Buldular! Sizi de endişelendirdim."

"Yok, ne demek. Asıl ben yardım edemediğim için özür dilerim! Peki gittiler mi? Yūta ve büyükannesi?"

Haruoka bir an ne diyeceğini bilemeyerek donup kaldı.

O sırada Miu sınıftan koşarak çıktı. Kulak misafiri olmuş olmalı ki hemen İsozaki'ye karşı çıktı. "İsozaki Öğretmenim! Yanlış söylüyorsun! O 'büyükannesi' değil, Yūta'nın annesi!"

"Anne mi? Ama..."

Haruoka şaşkın görünen İsozaki'ye durumu açıklamak istedi ancak Konno ailesinin karmaşıklığını aktarmanın bir yolunu bulmakta zorlanmıştı.

Haruoka'nın bu halini gören Miu iş başa kaldı der gibi ona yardım eli uzatmıştı. Tüm bunları nereden öğrendiğini bilmiyordu ama sanki bir yetişkin gibi konuşarak kısa ve öz bir tavırla açıkladı.

"İsozaki Öğretmenim. Herkesin kendine göre bir hikâyesi var."

Naomi Konno

O akşam, Naomi banyo aynasının önünde dururken tüm gün makyajsız gezdiğini fark etti. Uyandığı andan itibaren Yūta'yı

bulmaya o kadar odaklanmıştı ki makyaj yapmak tamamen aklından çıkmıştı.

Yapabileceği bir şey yoktu ancak tüm o insanların onu bu halde gördüğü düşüncesi onu şoka sokmuştu. Naomi, kendi yaşındaki diğer kadınlardan çok daha yaşlı göründüğünün farkındaydı. Âdeta elden ayaktan düşmüş yaşlı bir kadın gibiydi. Altmış dört yaşından çok daha büyük görünüyordu.

Naomi, yatak odasına göz attığında Yūta'nın derin bir uyuya daldığını gördü. Çok yorgun olmalıydı. Naomi de aynı haldeydi. Salona dönüp kanepeye oturdu. Uzun bir gün olmuştu.

Gözlerini aile sunağına doğru çevirdi. Çerçevenin içinden gülümseyen oğlunun fotoğrafına bakarak fısıldadı.

"Take... Bugün o kadının mezarına gittik."

Yuki... Bir daha asla duymak istemediği bir isimdi.

Takeşi'nin karısı. Naomi'nin gelini.

Telefonunu çıkarıp, internetten bir siteyi açtı. Bu site, Takeşi'nin ölümünden önce tuttuğu blog sayfasıydı.

Naomi ona, *İnternette kişisel bilgileri paylaşmak tehlikelidir,* demiş, Takeşi de Naomi'nin sözlerini dinleyip, gerçek adı yerine takma ad kullanmıştı.

Takma adı "Okano"ydu. Nedenini sorduğunda utangaçça cevap vermişti. "Ufak bir numarası var. Adımı aldım ve..."

Ding dong.

Kapı zili, sanki anılara dalmış Naomi'yi uyandırmak istercesine çaldı.

Saate baktığında, akşam onu geçtiğini gördü. Bu kadar geç bir saatte birinin evlerine gelmesi çok tuhaftı.

Omurgasından aşağı bir ürperti indi.

Parmak ucunda kapıya doğru yürüyüp, gözetleme deliğinden baktı.

Kapının önünde gri paltolu adam duruyordu.

Sonunda evimize kadar geldi.

Kim olduğunu ya da neden peşlerinde olduğunu bilmiyordu.

Ama bir şey yapmazsa Yūta'nın başına bir tehlike gelebilirdi. O yüzden hemen bir şeyler yapmalıydı. Naomi ayaklarını sürüyerek kapıdan uzaklaşıp, yatak odası kapısını sessizce kapattı. Sonra mutfağa gidip aldığı bıçağı arkasına sakladı.

"Geliyorum!" diye sahte neşeli bir ses tonuyla bağırıp, bu sefer çıkardığı ayak seslerini umursamadan girişe yöneldi. Kapı zincirini çözüp kilidi açtı.

Yöneticinin sözlerini düşündü. *Bina bakım bütçesi düşük olduğu için sadece girişte bir kameramız var.*

Koridorda kamera yoktu.

Yavaşça kapıyı açtı.

Önünde duran adam öyle pek iriyarı değildi ama tuhaf, korkutucu bir havası vardı. Naomi bacaklarının kendini geri çektiğini hissetti. Ancak bunun kendisini alt etmesine izin vermedi. Hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyerek, "Lütfen, buyurun, içeri girin!" dedi.

Adam dediğini yaparak içeri adımını attı.

Naomi kapıyı kapattı. Artık bu evde ne olacağını kimse göremeyecekti.

Sakladığı bıçağı arkasından çıkarıp adama doğrulttu.

Adam hiç kıpırdamadı, sadece sessizce bıçağa bakarak durdu. Naomi bir ürperti daha hissetti.

Adamın neyin peşinde olduğunu bilmiyordu. Şimdi ne yapacaktı?

Eğer bir şey yapacaksa şimdi tam sırasıydı.

Karar vermesi hiç uzun sürmedi. Bıçağı iki eliyle kavrayıp adama sapladı.

*

Bir arbede yaşanacağını sanıyordu.

Ancak şaşırtıcıdır ki adam hiçbir direnç göstermemişti. Bıçağın saplandığı yerden akan kanı durdurmak için bir elini karnına bastırarak acı içerisinde yere yığıldı.

Başındaki kapüşon geriye düşünce yüzü açığa çıktı.

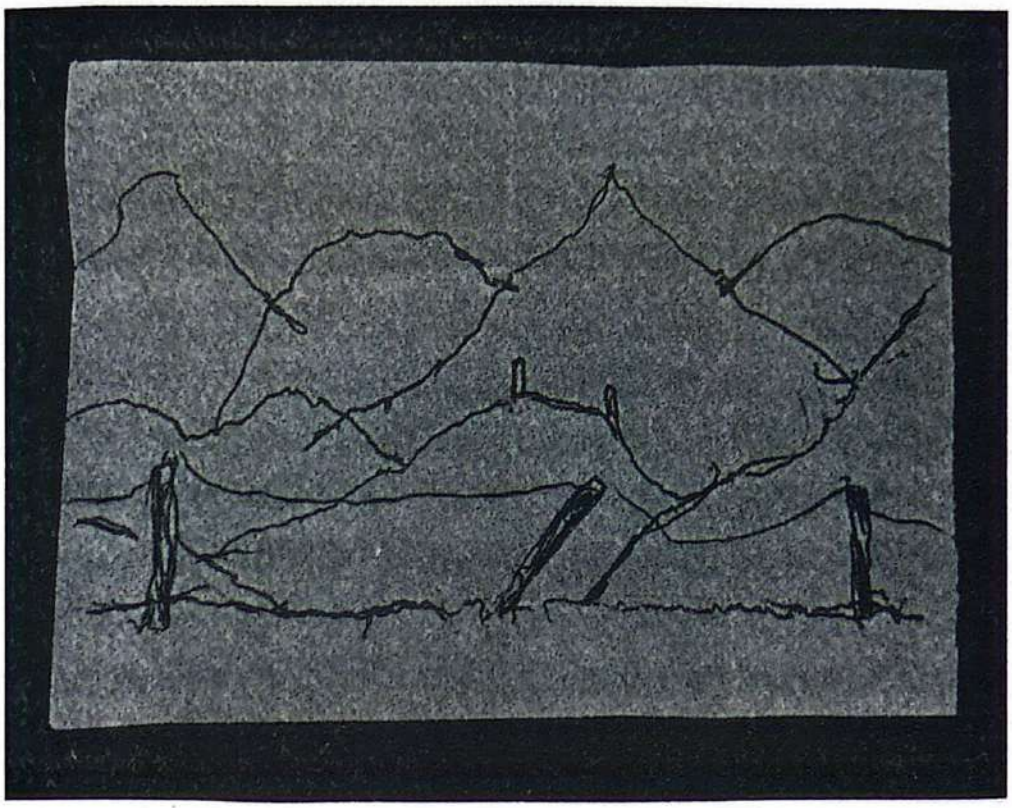
Karşısında kırışık yüzlü yaşlı bir adam vardı.

Naomi bu yüzü bir yerlerde görmüş gibiydi.

Ama bir türlü hatırlayamıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Resim Öğretmeninin Son Resmi

Yoşiharu Miura

Yoşiharu Miura, öğretmen olduğu günden beri kendine neredeyse hiç vakit ayırmamıştı. Hafta içi sabah derslerle, akşam öğrencilere danışmanlık yapmakla veya kulüp faaliyetleriyle meşgul oluyordu. Tüm bunları bitirdikten sonra başladığı evrak işleri ise gece geç saatlere kadar sürüyordu.

İzin günlerinde ailesini çadır kurdukları, ızgarayı yaktıkları ve bir sürü et pişirdikleri gezilere götürmek için uykusundan feragat ediyordu.

Yaptıkları sadece bunlarla sınırlı değildi.

Arkadaşlarının bir sorunu olduğunda saatlerce onlarla konuşur, iş bulmalarına yardımcı olur ve hatta bazen maddi olarak onlara destek çıkardı.

Öğrencileri, ailesi ve arkadaşları... Onların mutluluğu, Miura'nın yaşama sebebiydi. Hiçbir zaman karşılığında bir şey beklemezdi.

Ancak böylesine fedakâr bir karakteri olan Miura'nın bile yılda birkaç kez kendine ayırdığı günler oluyordu.

Evinin yakınındaki dağa tırmanır, oradan gördüğü manzarayı resme aktarırdı. Onun için bu günler en büyük lükstü.

Bugün de o günlerden biriydi.

Ancak şu an önünde âdeta cehennemden bir manzara uzanıyordu.

Hayatındaki tüm gerçekleri inkâr eden, kendini çaresiz hissettiren bir manzara...

Miura, cebinden kalemini çıkardı.

Çizmek zorundaydı.

Onları güvende tutmak için...

21 Eylül 1992'de, L vilayetindeki K Dağı'nda bir erkek cesedi bulundu. Ölen kişi, yakınlarda yaşayan 41 yaşındaki Yoşiharu Miura'ydı. Lisede resim öğretmenliği yapıyordu.

Cesette çok sayıda bıçak yarası ve darp izi bulunduğu için olay bir cinayet olarak ele alınarak soruşturulmaya başlanmıştı. Polisin araştırması, Miura'nın ayın 20'sinde bir gecelik kamp gezisi için K Dağı'na geldiğini ortaya çıkarmıştı.

Olay yerinde, **muhtemelen Miura tarafından yapıldığı düşünülen bir çizim bulunmuştu.**

İfade 1: Cesedi bulan kişi

"Ben dağda sunulan hizmetlerin bakım işini yapıyorum. 21 Eylül sabahı yürüyüş parkurunda herhangi bir sorun olup olmadığını kontrol etmek için dağa çıktım. Sonra birini yerde yığılmış halde gördüm... Üzgünüm. Bunu düşünmek bile beni kötü yapıyor... Her neyse, çok kötü durumdaydı... Hemen dağdan inip polise haber verdim... Ölen kişi lise öğretmeniymiş, değil mi? Daha çok gençmiş, bir karısı ve çocuğu da varmış... Çok üzücü."

İfade 2: Yoşiharu Miura'nın öğrencisi

"Aynen öyle. Resim kulübünün başkanıyım. Müetveffa Miura Hoca, kulüp danışmanımız olduğu için özellikle bana yardımcı olurdu. ... Miura Hoca hakkında mı? Dürüst konuşmak gerekirse

onu pek sevdiğimi söyleyemem. Hatta nefret ederdim... Üstelik tek ben de değil. Okulda Miura Hoca'yı sevip sayan, onu örnek alan tek bir öğrencinin bile olmadığını düşünüyorum... Çok çabuk sinirleniyordu... Muhtemelen kendini idealist ve tutkulu bir eğitimci olarak görüyordu. Ancak hepimiz onun sinir bozucu olduğunu düşünüyorduk. Kulüpte bana yardım ederken sürekli bağırıyordu... Beni çok korkutuyordu... Miura Hoca'nın ölmesi beni şoke etti ama çok da üzüldüğümü söyleyemem."

İfade 3: Yoşiharu Miura'nın karısı

"Kocamın... ölümü hakkında mı? Bana hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor. Dürüst konuşmak gerekirse, biz öyle çok iyi anlaşan bir çift değildik. Çocuk büyütme konusunda bazı anlaşmazlıklar yaşıyorduk. Mesela, oğlumuz evde kalıp kitap okumayı tercih etmesine rağmen kocam onu dışarı sürükleyip, kampa gitmeye veya mangal yapmaya zorluyordu. Oğlumuz bundan nefret ediyordu. Oğlumuzun hislerini hiç umursamayıp sadece kendi bildiğini okuyor, sonra da, 'Ben ailesine bağlı iyi bir babayım,' diyerek bencillik etmekte sakınca görmüyordu... Affedersiniz. Sanki şikâyet eder gibi oldu. Sanırım biraz zaman geçince üzüntümü yaşamaya başlayacağım. Hoşlanmadığım şeyleri vardı ama o ne olursa olsun benim biricik kocamdı."

İfade 4: Yoşiharu Miura'nın Arkadaşı

"Miura ve ben Güzel Sanatlar'da okuduğumuz yıllardan beri arkadaşız. Mezun olduktan sonra bana pek çok yardımı dokundu. Çalıştığı lisedeki resim kulübünde haftada bir gün özel öğretmen olarak çalışıyorum. Evet, bu işi de bana o buldu. Sanırım maaşım düşük olduğundan benim için endişeleniyordu. Bana geçimimi sağlamak için ikinci bir iş yapmamı söyledi. Yani, ona minnettarım elbette. Minnettarım ama... Şey... Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı

sorarsanız... Buna cevap vermek benim için biraz zor. Çünkü sadece kendi istediğini yapan, bencil bir karakteri vardı. Birden beni arayıp, 'Yarın yürüyüşe çıkalım!' ya da 'Hadi içki içmeye gidelim!' der, başka bir planım olabileceğini düşünmeden beni bir yerlere çağırırdı. Yani, tabii ki, onu reddedebilirdim. Ama benim için yaptığı şeyleri göz önünde bulundurunca, ona 'İstemiyorum' demek biraz zor geliyordu."

(Makale: *L-Haber*, Muhabir: İsamu Kumai)

28 Ağustos 1995, L Vilayeti, yerel gazete L-Haber'in Genel Merkezi

Kalın dosyanın karşına oturan 19 yaşındaki Şunsuke İvata yutkundu.

Dosyanın kapağında "K Dağı – Resim Öğretmeni Cinayeti (1992), Araştırma Materyalleri" yazıyordu. Dosyanın içi üç yıl önce gerçekleşen korkunç cinayetle ilgili verilerle doluydu.

Yanında oturan patronu Kumai, "İvata, hazır olduğuna emin misin?" dedi.

"... evet."

"Tamam o halde, açıyorum."

Kumai, dosyayı açtı.

Şunsuke İvata

Şunsuke İvata, bu yıl *L-Haber*'de çalışmaya başlayan yeni bir personeldi. Üç yıl önce yaşanan bir olay vesilesiyle gazete muhabiri olmaya karar vermiş, liseden mezun olur olmaz *L-Haber*'in kapısını çalmıştı.

İş görüşmesinde, "Gerçeği kendi gözlerimle görmek ve öğrendiklerimi insanlarla paylaşmak istiyorum," diyerek arzusunu tutkuyla dile getirmişti.

İş görüşmesini yapan personel bu cevabı beğenmiş olacak ki hemen bir iş teklifi almıştı.

"Artık bir muhabir oldum," diye düşünerek sevinçten havalara uçan İvata'nın mutluluğu, gazetede çalışmaya başlar başlamaz sönüvermişti.

İvata'nın çalışacağı yer, muhabirlikle uzaktan yakından hiçbir ilgisi olmayan Genel İdari İşler Bölümü'ydü.

İvata gerçeği daha sonra öğrenmişti.

Üç yüzden fazla çalışanı olan *L-Haber*'in, çalışanlarının sadece yarısından azı muhabirdi. Yazı İşleri Bölümü'nde yani bir diğer deyişle şirketin en gözde bölümünde sadece seçkin çalışanlar yer alıyordu. Bu bölümde çalışan herkes üniversite mezunuydu.

İvata'nın işe alınma sebebi, gazetecilik tutkusu yüzünden değildi. Asıl neden, o yıl üniversite mezunu olmayan az sayıdaki başvurandan biri olmasıydı; bir mezunun talep edeceğinden daha düşük bir ücretle işe alınabilirdi.

Elbette İvata, sahne arkasında muhabirlere destek olan Genel İdari İşler Bölümü'nün yaptığı işlerin önemini biliyordu ancak yine de tatmin olmamıştı. Çünkü aslında muhabir olmak için gazetede işe başlamıştı.

İsamu Kumai

Şirket, İvata'nın eğitimi için kendi bünyesinde yirmi üç yıldır çalışan İsamu Kumai'yi sorumlu olarak atamıştı. Önceden Yazı İşleri Bölümü'nde çalışan Kumai, muhabir olarak birçok haber yazmıştı.

O zamanlar, lakabı "İş Bitiren Kumai"ydi. Suç davaları ile ilgili haberlerde kimse eline su dökemezdi. Aslında diğer muhabirlerden daha yetenekli değildi. Sadece canını dişine takarak durmadan çalışmıştı. Bu sıkı çalışması hakkında da hep övünürdü.

Gece gündüz demeden, bir haberi duyar duymaz hemen olay yerine koşar; yağmur çamur sıcak soğuk demeden dışarı çıkıp, olayla bağlantısı bulunan kişilerle röportaj yapardı.

Dedektiflerle yakın ilişkiler kurar, hatta bazen dizlerinin üzerine çöküp yalvararak kamuoyuna açıklanmayan bilgileri alırdı.

Her zaman son sürat, var gücüyle oradan oraya koşturur ve bundan gurur duyardı.

Ancak üç yıl önce hayatı tepetaklak olmuştu.

Bir haberin ortasındayken kendisine yemek borusu kanseri teşhisi koyulmuş ve uzun bir süre işten izin almak zorunda kalmıştı. Bu durum onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Kariyerinde ilk kez bir haberi yarım bırakmak zorunda kalmıştı. Söz konusu haber "K Dağı – Resim Öğretmeni Cinayeti" hakkındaydı. Bu olayda L vilayetindeki bir lisede resim öğretmenliği yapan Yoşiharu Miura K Dağı'nda katledilmişti.

Kumai, iyileşir iyileşmez hemen bilgi toplamaya geri döneceğini düşünerek tedavisine odaklandı. Bu özverisi sayesinde, iki ay gibi kısa bir süre sonra işe geri dönebildi.

Ama döndüğü ilk gün, gazetenin genel müdürü onu çağırıp hiç beklemediği bir şey söyledi.

"Kumai, bugüne kadar gazete için canla başla çalıştın. Senin de bildiğin gibi muhabirlik hayatını ortaya koyarak para kazandığın bir iş. Hasta olduğun için muhabir olarak çalışmak seni zorlayacaktır. O yüzden seni Genel İdari İşler Bölümü'ne transfer etmeye kararı verdik. Böylece sağlığına dikkat edip, zorlanmadan çalışacaksın."

Bu açıklamayla artık ekipte olmadığı bildirilmişti. Duydukları, sanki hasta olduğu için artık vücudunu eskisi gibi zorlayamayacak Kumai'nin, bir muhabir olarak hiçbir değeri kalmadığını söylemişler gibi hissettirmişti.

Kumai ayak diredi. En azından yarım kalan K Dağı olayıyla

ilgili haberi bitirmesine izin vermeleri için defalarca ısrar etti ancak sonuç değişmedi.

O zamandan bu yana üç yıl geçmişti.

1995 baharında, Genel İdari İşler Bölümü'ne yeni bir eleman katılmıştı. Bu eleman, liseden yeni mezun olan Şunsuke İvata'ydı. Şirkete muhabir olmak arzusuyla başvurmuş ancak isteğinin dışında bu bölüme yerleştirilmişti. Bu sıklıkla karşılaşılan bir durumdu. Kumai, çalışanların hayatlarının şirketin anlamsız isteklerine göre şekillendiğini bilmesine rağmen çocuğa acımadan edemiyordu.

Çocuğun içinde bulunduğu durumu, kendiyle bağdaştırıyordu. Kumai de muhabirlik yapmak istiyor ama yapamıyordu.

Fakat en nihayetinde iş yaptıkları için Kumai'nin onu şımartması doğru olmazdı. Bu yüzden duygularını gözardı ederek, çocuğu amansızca eğitti. İvata da sanki buna bir cevap veriyormuş gibi çok çalışıp hızlı bir şekilde işi öğrendi. Şirkete gireli daha altı ay bile olmadan, Genel İdari İşler Bölümü'ne katkı sağlayan nitelikli bir eleman haline geldi.

Bir gün iş çıkışında İvata yüzünde düşünceli bir ifadeyle Kumai'nin yanına geldi. "Bay Kumai. Size bir şey danışmak istiyorum."

"Ne oldu?"

"Şirketten ayrılmayı düşünüyorum."

Kumai şaşırmamıştı. Bunun bir gün yaşanacağını tahmin etmişti.

"İşten çıkıp da ne yapacaksın?"

"Serbest muhabirlik yapacağım."

"Doğru ya sen aslında muhabir olmak istiyordun."

"Evet. Şu anki işimden zevk alıyorum ve size de gerçekten minnettarım. Ama muhabir olup araştırmak istediğim bir olay var."

"Hangi olay?"

"Üç sene önce K Dağı'nda yaşanan resim öğretmeni cinayeti."

"Gerçekten mi?" Kumai şaşkına dönmüştü. İvata, Kumai'ye bu kadar acı çektiren hikâyeyle neden ilgileniyordu acaba?

"İvata... K Dağı olayıyla bir bağlantın var mı?"

"Evet... Olayın kurbanı Yoşiharu Miura, lise 1. sınıftayken benim için bir tür akıl hocasıydı."

"Akıl hocası mı?"

Yaklaşık altı aydır birlikte çalışmalarına rağmen bundan hiç bahsetmemişti. Belki de İvata bu konu hakkında konuşmaktan kaçınmıştı. Gerçi "Akıl hocam öldürüldü" gibi bir cümleyi söylemek istememiş de olabilirdi.

"Öyle mi... Peki iyi bir hoca mıydı?"

"Yani..."

Şunsuke İvata

"Peki iyi bir hoca mıydı?"

İvata, Kumai'nin bu sorusuna ne cevap vereceğini bilemedi. Miura, iyi bir hoca olarak adlandırılabilecek kadar mükemmel bir eğitimci değildi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Miura Hoca öğrenciler tarafından pek sevilmiyordu. Kurallar ve adabımuaşeret konusunda çok katıydı. Okul kurallarını ihlal eden öğrencilere vurur, saygılı konuşmayanlara bağırıp çağırırdı. Ayrıca danışmanı olduğu resim kulübünde, öğrencilere rehberlik ederken aşırıya kaçtığını da çok duymuştum.

"Ama kötü bir insan değildi. Sadece eğitim konusundaki tutkusu yüzünden kendini fazla kaptırıyordu. Ben her şeye rağmen yine de özünde çok nazik biri olduğunu düşünüyorum. Öğrencilerin sorunları hakkında saatlerce konuşur, bir zorbalık yaşandığında bunu çözmek için her zaman inisiyatif alırdı. Aile

durumum biraz karmaşık olduğu için o dönemde bana da çok yardımcı olmuştu."

İvata'nın annesi babası yoktu. On bir yaşındayken annesini, on beş yaşındayken de babasını hastalık yüzünden kaybetmişti. Babasının ölümünden sonra dedesinin yanına taşınmıştı ancak emekli olan yaşlı adamın ona bakacak maddi imkânı yoktu. Bu yüzden İvata, yarı zamanlı bir işte çalışmak zorunda kalmıştı. O dönemde İvata'ya en çok yardım eden kişi sınıf öğretmeni Yoşiharu Miura'ydı.

Bir gün Miura Hoca, "İvata, bunun ne olduğunu biliyor musun? Bu istasyonun önündeki markette satılan yemek kutularından, adı Hanayagi Bento. Onları çok sevdiğim için her gün mutlaka alıyorum. Bugün biraz fazla almışım o yüzden bunları eve götürüp dedenle birlikte ye, olur mu?" demiş ve ondan sonra hemen her gün İvata ve dedesi için iki tane Hanayagi Bento getirmişti. Onun sayesinde yoksulluklarına rağmen hiç aç kalmamışlardı.

Başka bir gün, İvata geleceği ve diğer insanlarla olan ilişkileri konusunda endişelenmiş, okuldan sonra Miura'ya dertlerini açmıştı. Miura hoca meşgul olmasına rağmen iki saatten fazla İvata'yla yüz yüze konuşup ona tavsiyelerde bulunmuştu. Konuşmanın sonunda nazik bir ses tonuyla, "Biliyor musun, İvata ben K Dağı'na tırmanıp resim çizmeyi seviyorum. 8. istasyondan görünen sıradağların manzarasını çiziyorum. Bir dahaki sefere seni de yanımda götürüp, sana o dağları göstereceğim. Dertlerinin bir anda yok olup gittiğini göreceksin," demişti.

Miura'nın sert bir öğretmen olduğu kesindi. Bazı mantıksız ve bencil tarafları da vardı. Ama aynı zamanda öğrencilerine karşı derin bir sevgi besliyordu. Ona kendini açanlara, dürüst bir şekilde yaklaşırdı. İvata, Miura ile o dağ gezisine çıkmayı sabırsızlıkla beklemişti. Ancak bu hayali gerçekleştirmeye fırsatı olmamıştı.

Miura Hoca, İvata'nın lisedeki ilk yılında, öğrenciler yaz tatillerinden döndükten hemen kısa bir süre sonra ölmüştü.

Olay günlerce haberlerde yer almış, İvata da her gün, dikkatle gelişmeleri takip etmişti. Ancak polis katili yakalayamamış, zamanla olayla ilgili haberler azalmış en sonunda da hiç kimse bundan bahsetmez olmuştu.

İvata bu duruma katlanamamıştı. Olayın gerçeğe kavuşturulmadan öylece kalmasını ve insanların Yoşiharu Miura adındaki bir adamın varlığını tamamen unutmasını kabul edememişti. O gün ne yaşandığını, Miura'nın neden öldürülmesi gerektiğini her şeyden çok bilmek istiyordu.

Böylelikle İvata, on altı yaşında muhabir olmaya karar vermişti.

Medya bu konuyu işlemiyorsa, gerçeği kendi başına ortaya çıkaracaktı.

"Anlıyorum... Yani bir anlamda öğretmeninin intikamını almak için *L-Haber*'e girdin. İdari işlerle zaman kaybetmenin sırası değil, değil mi?"

"Buradaki işimi seviyorum elbette. Ancak bir şekilde muhabir olup Miura Hoca'nın olayını araştırmak istiyorum."

"Ne hissettiğini anlıyorum. Ama deneyimi veya bağlantıları olmayan biri aniden serbest muhabirliğe başlarsa yapabilecekleri oldukça sınırlı kalır. Üstelik bildiğin üzere bu işin düzenli bir maaşı da yok. Geçimini nasıl sağlamayı planlıyorsun?"

"Ee..."

"Ve en önemlisi... Benim gördüğüm kadarıyla, muhabir olmak için uygun değilsin."

"Ne? Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Bu iş için fazla nahifsin çünkü."

Bu cevap İvata'yı öfkelendirdi. "Bay Kumai, lütfen benimle alay etmeyin! Ben muhabir olmak konusunda ciddiyim."

"O zaman neden benimle röportaj yapmadın?"

"Nasıl?"

"Üç yıl öncesine kadar bu şirketin muhabiriydim. Bunu biliyordun değil mi?"

"Evet."

"Bundan daha önce hiç bahsetmedim ama o zamanlar K Dağı Cinayeti üzerinde çalışıyordum."

"Aa... Gerçekten mi?"

"Evet. Yani bu olayla alakalı dünya kadar bilgim var. Ancak sen bunca zaman yanında böyle biri olmasına rağmen görmezden gelmeyi tercih ettin. Muhabir olduğumu öğrendiğin an, neden olay hakkında bana soru sormadın?"

"Çünkü..."

"Çünkü patronun olduğum için mi? Patronun olduğum için mi çekindin? İşte bu yüzden sana çok nahif olduğunu söyledim. Muhabir, ister patronu olsun ister başkası, elinde bir bilgi olduğunu düşündüğü kişinin üzerine yapışmaktan çekinmez. Şu anda serbest çalışmaya kalksan, bir şey öğrenme şansı bulamadan açlıktan ölüp gidersin."

İvata, ne cevap vereceğini bilemedi.

"İvata, senin iyiliğin için söylüyorum. Şu an bir işin var. İş sana çok zor gelmiyorsa, bırakma. Olay hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsan, ben sana anlatırım. Biraz bekle."

Kumai çekmecesinden kalın bir dosya çıkardı.

Kapağında "K Dağı – Resim Öğretmeni Cinayeti (1992), Araştırma Materyalleri" yazıyordu.

"Bu olaya benim de özel bir bağım var. O yüzden muhabirliği bıraktıktan sonra bile bu dosyayı atmadım. Şimdi iyi ki saklamışım diyorum."

"Yani dosyayı bana gösterecek misiniz?"

"Evet. Ama kimseye söyleme."

"Elbette."

"Ve... Kendini hazırlasan iyi olur. Dosyada Yoşiharu Miura'nın

tam olarak nasıl öldürüldüğü ayrıntılı bir şekilde yazıyor. Pek bilmek istemeyeceğin şeyler olabilir."

Miura'nın vahşice öldürüldüğü haberi o dönemde televizyonlarda sıklıkla yer alıyordu. Ancak İvata nasıl öldürüldüğüne dair detayları bilmiyordu. Tabii ki elinden gelse öğretmeninin trajik ölümünün ayrıntılarını bilmek istemezdi. Ancak gerçeği ortaya çıkaracağına karar veren kendisiydi. Güçlükle yutkundu.

"İvata, hazır olduğuna emin misin?"

"... evet."

"Tamam o halde, açıyorum."

Kumai, belgeleri işaret ederek olayın ana hatlarını anlatmaya başladı.

"Miura, 1992 Eylül'ünde, K Dağı'nda ayın yirmisinden yirmi birine kadar kalacağı bir kamp gezisi planlamıştı.

"Ayın yirmisi Pazar gününe geliyordu. Miura'nın çalıştığı liseden mezun olduğun için senin de bildiğin gibi ayın yirmi biri okulun kuruluş yıldönümüydü. Miura da hafta sonuyla birleşen bu tatili değerlendirmek istemişti.

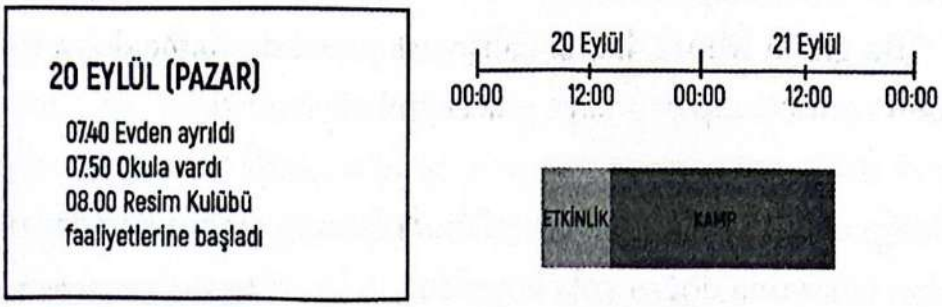
PAZAR	PAZARTESİ
20 Tatil	21 Okulun kuruluş yıldönümü

"Ancak pazar sabahı biraz işi çıkmıştı. Danışmanı olduğu resim kulübünün başında durması gerekiyordu. Görünüşe göre

Miura, kulüp çalışması bittikten sonra doğruca kampa gitmeye karar vermişti.

"Pazar sabahı Miura, 7.40'ta evden ayrılıp arabayla okula gitti. Arabasında dağ gezisi için hazırladığı sırt çantası vardı. Karısının söylediklerine göre, çantada basit bir çadır, uyku tulumu, el feneri, su gibi kamp ekipmanları ve çizim yapmak için bir eskiz defteri ile kalem vardı.

"Saat 7.50'de okula vardı. Öğretmenler odasına uğramadan doğrudan resim atölyesine gidip o dönemde 3. sınıf öğrencisi olan Kameido adındaki bir kıza bire bir danışmanlık yapmaya başladı."

"Bire bir mi? Resim Kulübü çalışması değil miydi?"

"Görünüşe göre Miura'nın eğitim anlayışı aşırı sert olduğu için Resim Kulübü'nün üye sayısı çok azdı."

"Ah... Şimdi siz bahsedince bununla ilgili bir şeyler duyduğumu hatırladım. Kulübe katılan on kişinin hepsi bir ay içinde kulüpten çıkmıştı."

"Evet. O dönemde kulüpte hiç 1. sınıf öğrencisi yoktu. Kulüpte sadece bir 2. sınıf öğrencisi ve o dönemde 3. sınıf öğrencisi olan Kameido vardı."

"Sadece iki üyesi olan bir Resim Kulübü yani..."

"Ancak o gün 2. sınıf öğrencisi olan kulüp üyesi bir akrabasının cenazesine katıldığı için kulüpte tek Kameido vardı."

"Yani böyle bir durumda bile kulübü iptal etmemişler."

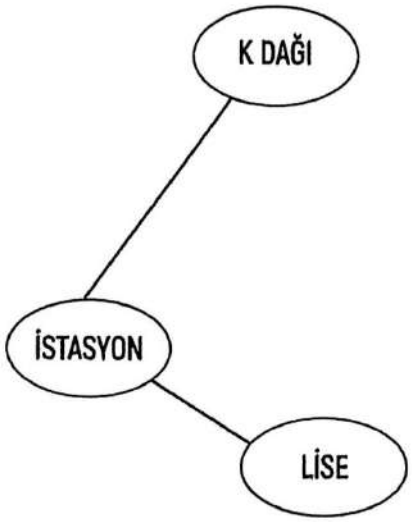
"Evet. Miura çok disiplinli bir hoca olduğu için tek başına bile olsan yapacağız tarzı bir tavır takınmış olabilir. Eskiden Kameido'yla röportaj yapmıştım, gerçekten Miura'dan aşırı nefret ediyordu. Miura, ona karşı oldukça sert davranmış olmalı. O dönemde yaptığım röportajların metinleri dosyanın içinde var, sonra kendin okuyabilirsin."

"Miura Hoca hakkında mı? Dürüst konuşmak gerekirse onu pek sevdiğimi söyleyemem. Hatta nefret ederdim... Çok çabuk sinirleniyordu... Muhtemelen kendini idealist ve tutkulu bir eğitimci olarak görüyordu. Ancak hepimiz onun sinir bozucu olduğunu düşünüyorduk. Kulüpte bana yardım ederken sürekli bağırıyordu... Beni çok korkutuyordu..."

"Bu arada Miura, kulüp çalışması sırasında Kameido'ya o öğleden sonra kamp yapmaya gideceğini söylemişti."

"Kulüp etkinliği 13.00'te bitti. Miura hemen arabasına atlayıp en yakın istasyona doğru yola koyuldu.

"En yakın istasyon okul ile K Dağı arasındaydı. Okuldan doğruca dağa gitmek de mümkündü ancak Miura'nın istasyon civarında yapması gereken bazı işler vardı. Bu işlerden biri istasyon önündeki süpermarketten yiyecek almak, diğeri ise istasyonun yakınlarında yaşayan Toyokava adındaki adamı karşılamaya gitmekti."

"Toyokava mı? O kim?"

"Miura'nın Güzel Sanatlar'da okuduğu dönemden bir arkadaşı. Arkadaşı desem de Miura'dan içten içe nefret ediyormuş."

"Miura ve ben Güzel Sanatlar'da okuduğumuz zamandan beri arkadaşız. Mezun olduktan sonra bana pek çok yardımı dokundu. Çalıştığı lisedeki resim kulübünde haftada bir gün özel öğretmen olarak çalışıyorum. Evet, bu işi de bana o buldu. Sanırım maaşım düşük olduğundan benim için endişeleniyordu. Bana geçimimi sağlamak için ikinci bir iş yapmamı söyledi. Yani, ona minnettarım elbette. Minnettarım ama... Şey... Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı sorarsanız... Buna cevap vermek benim için biraz zor. Çünkü sadece kendi istediğini yapan, bencil bir karakteri vardı. Birden beni arayıp 'Yarın yürüyüşe çıkalım!' ya da 'Hadi içki içmeye gidelim!' der, başka bir planım olabileceğini düşünmeden beni bir yerlere çağırırdı. Yani, tabii ki, onu reddedebilirdim. Ama benim için yaptığı şeyleri göz önünde bulundurunca, ona 'İstemiyorum' demek biraz zor geliyordu."

"Önceki akşam, yani cumartesi akşamı, Miura, Toyokava'yı aramış ve 'Hadi pazar ve pazartesi K Dağı'na kamp yapmaya gidelim!' demiş. Normalde Toyokava böyle bir davete evet derdi ancak görünüşe göre o gün reddetmişti. Reddetmesi de çok normaldi. Toyokava bir şirkette çalıştığı için pazartesi sabah işbaşı yapmak zorundaydı. Gece kalmalı bir kampa gidemezdi. Ancak Miura, Toyokava ona bunu söylediğinde bile vazgeçmemiş gibi görünüyor."

20 EYLÜL (PAZAR)

07.40	Evden ayrıldı
07.50	Okula vardı
08.00	Resim kulübü faaliyetlerine başladı
13.00	Okuldan ayrıldı
13.10	İstasyonda Toyokava ile buluşup, marketten alışveriş yaptı
13.30	Dağa vardı, tırmanışa başladı

"Nasıl yani?"

"Ona başka bir teklifi yapmış.

Dağın yarısına kadar birlikte çıkalım, sonrasında sen eve dönersin demiş."

"Yarısına kadar bana eşlik et demek... Nasıl söylesem biraz fazla ısrarcı, değil mi?"

"Sonuç olarak Toyokava, Miura'nın teklifine uyarak, günübirlik dağa çıkmaya karar verdi. Tren istasyonunun önünde buluşan ikili süpermarkete uğrayıp dağda yemek için yiyecek aldılar. Miura kırmızı fasulyeli tatlı çörek, kızarmış domuz etli sandviç ve marketin hazır öğle yemeği kutularından olan Hanayagi Bento'dan aldı."

"Alışverişlerini bitiren ikili arabayla yola çıkıp 13.30'da dağa vardılar. Arabayı dağın eteğindeki otoparka park edip yürüyüşlerine başladılar. Bu arada, İvata, daha önce hiç K Dağı'na çıktın mı?"

"Bir kez. Küçükken babamla yürüyüş parkurundaki 4. istasyona kadar çıkmıştık. Çocukların bile kolayca tırmanabileceği bir dağdı."

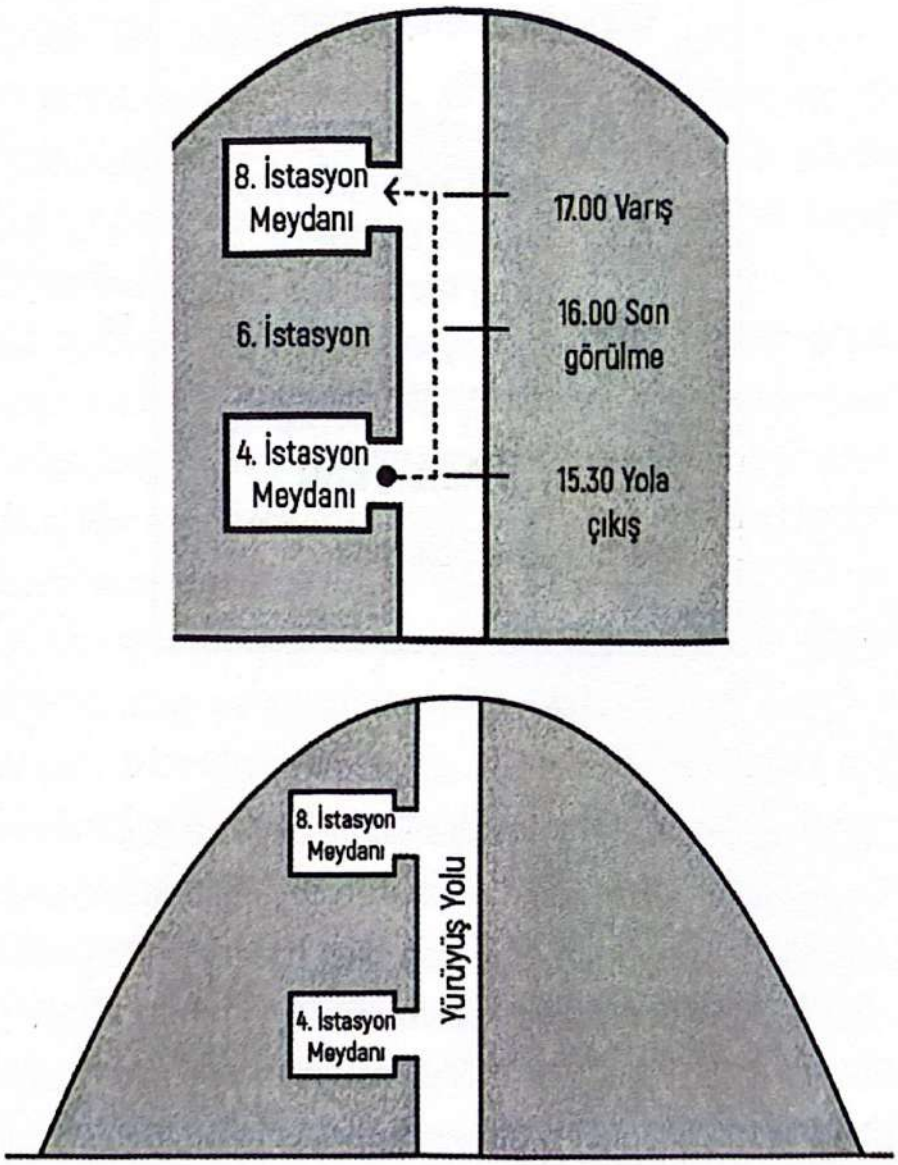
"Evet. Bu olayı araştırırken ben de birçok kez dağa tırmandım, gerçekten de eğim az olduğu için çıkması çok rahat. Yürüyüş parkurunun kenarlarına halat gerildiği için dağa çıkan birinin yolunu kaybetme ihtimali de çok düşük. Hatta yolun bir kısmına asfalt bile yapılmış. Bu yüzden yerel halk arasında çok popüler bir yer ve her zaman hatırı sayılır bir kalabalık oluyor.

"Dağın popüler olmasının bir nedeni daha var. 4. ve 8. istasyonlardaki 'meydan' adı verilen dinleme alanları. Çok sayıda masanın olduğu 4. istasyon meydanı oturup bir şeyler yemek için, 8. istasyon meydanı ise kamp yapmak için ideal.

"Saat 14.30 civarı, Miura ve Toyokava 4. istasyon meydanına ulaşıp burada öğle yemeği yediler. Miura, öğle yemeğinde süpermarketten aldığı Hanayagi Bento'yu yedi. Bu detay önemli, aklına not et. Yemeklerini yedikten sonra resim yapan ikili 15.30'da 4.

istasyonda ayrıldı. Toyokava dağdan aşağı inerken, Miura 8. istasyona doğru tekrar tırmanmaya koyuldu.

"Dağdan inen birkaç kişi Miura'yı gördüklerini bildirdi. En son saat 16.00 civarı, 6. istasyonun yakınlarında görülmüş. 6. istasyondan sonra parkur dikleştiği için oradan 8. istasyona ulaşmak en az bir saat kadar sürüyor. Bu nedenle, Miura'nın 8. istasyona saat 17.00'den sonra ulaştığı düşünülüyor.

"Ertesi sabah saat 9 sularında bir adam, Miura'nın cesedini 8. istasyon meydanında bulmuş."

13.00	Okuldan ayrıldı
13.10	İstasyonda Toyokava ile buluşup, marketten alışveriş yaptı
13.30	Dağa vardı, tırmanışa başladı
14.30	4. İstasyona vardı, yemek yiyip resim yaptı
15.30	Toyokava'dan ayrılıp, tekrar tırmanmaya başladı
16.00	6. istasyon yakınlarında son kez görüldü

21 EYLÜL (PAZARTESİ)

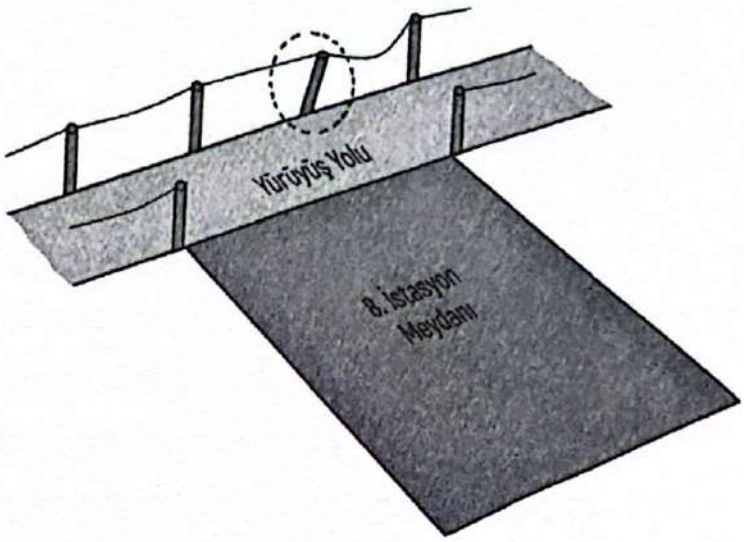
09.00	Cesedi bulundu

"Adam neden o kadar erken bir saatte dağa çıkmış?"

"Cesedi bulan adam dağdaki tesislerin bakımından sorumlu bir personel. 8. istasyonun etrafında bazı hasarlar olduğunu duyduğu için durumu kontrol etmek istemiş.

"Az önce de dediğim gibi K Dağı'na çıkan parkurun kenarlarına halatlar gerili. Bir önceki gün, yani pazar günü, öğlen vaktinde dağcılık kulübü üyesi olan üniversite öğrencileri aralarında şakalaşırken halatları destekleyen kazıklara tekme atıp kırmışlar."

"Sorumsuzca davranıp kamu malına zarar vermişler yani."

"Evet ama görünüşe göre, dağdan indikten sonra kötü bir şey yaptıklarını fark ederek dağın bakımından sorumlu birimi arayıp özür dilemişler. Bu telefona cesedi bulan personel bakmış. O sırada saat akşam onu geçtiği için sabah erkenden kontrol etmeye karar vermiş. Bu yüzden de, maalesef, Miura'nın cesedini bulan kişi olmuş. Çok talihsiz ve üzücü bir durum..."

"21 Eylül sabahı yürüyüş parkurunda herhangi bir sorun olup olmadığını kontrol etmek için dağa çıktım. Sonra birini yerde yığılmış halde gördüm... Üzgünüm. Bunu düşünmek bile beni kötü yapıyor... Her neyse, çok kötü bir durumdaydı... Hemen dağdan inip polise haber verdim..."

"Adam dağdan aşağı inip, durumu polise bildirdi. Öğle civarında polis olay yerini araştırmaya başladı. Olay yerindeki sırt çantasında Miura'nın kimliğini, sonrasında ise dağın eteğinde park edilmiş arabasını buldular. Bu yüzden cesedin Miura'ya ait olduğunu tahmin ettiler."

"Tahmin mi?"

"O anda kesin bir kimlik tespiti yapamamışlardı çünkü ceset çok kötü hasar almıştı. Öyle ki kim olduğunu tespit etmeyi bırak cinsiyetini dahi anlayamamışlardı. Kulağa iğrenç geliyor ama ceset sadece insan şeklinde bir şey gibi görünüyormuş."

"Of... Vahşice katledilmiş."

"Cesette iki yüzden fazla bıçak yarası ve taş darbesi olduğunu duymuştum."

"İki yüzden fazla mı..."

"Katilin kurbana böylesine vahşice şiddet uygulamasının iki nedeni olabilir. Birincisi, cesedi teşhis etmeyi imkânsız hale getirmek. İkincisi, korkunç bir kini tatmin etmek. Miura'nın durumunun hangisine uyduğunu düşünüyorsun?"

"Amaç cesedin teşhis edilmemesini sağlamak olsaydı, kimliği olay yerinde bırakmak saçma olurdu. Yani... Bu durumda yapan kişinin Miura Hoca'ya karşı çok güçlü bir kin beslediğini düşünüyorum."

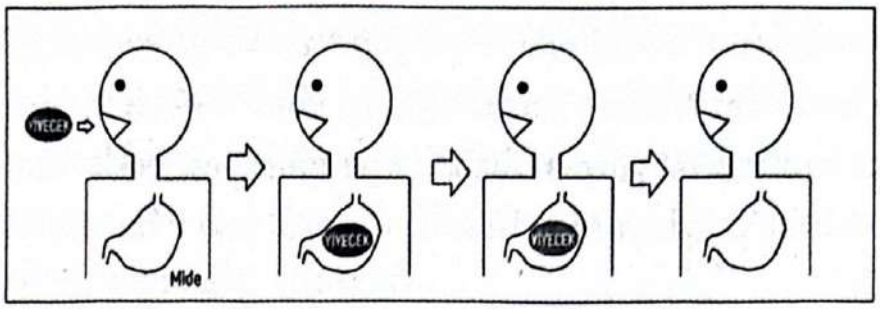
"Aynen öyle. Katil, Miura'dan gerçekten nefret ediyor olmalı."

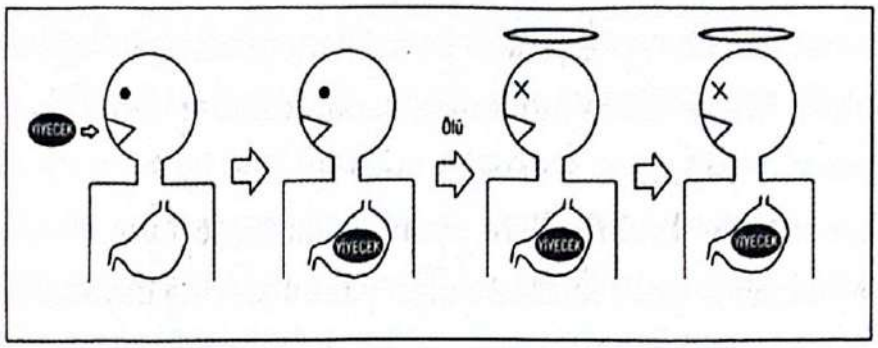
İvata bir ürperti hissetti. Birine iki yüzden fazla kez vurmaya teşvik edecek kadar güçlü bir kin ve nefret... Acaba Miura ile katili arasında ne yaşanmıştı?

"Peki, Miura Hoca tam olarak ne zaman öldürüldü?'

"Aslında bu konuda pek çok ayrıntı biliyoruz. Ceset çok kötü hasar gördüğü için otopsi yapmak zor olsa da neyse ki midede kısmen sindirilmiş yiyecek bulundu. Midedeki yiyeceklerin içeriği, Hanayagi Bento ile aynıydı.

"Yiyecekler midede yaklaşık üç saatte sindirilir. Sindirim tamamlandıktan sonra mide boşalır. Ancak sindirim esnasında ölünce mide çalışmayı bırakır ve yiyecek midede kalır. Bu yüzden, yiyeceğin sindirim durumuna bakılarak kişinin yemekten ne kadar süre sonra öldüğü anlaşılabilir. Miura'nın ölümünün yemek yedikten yaklaşık iki buçuk saat sonra gerçekleştiği tahmin ediliyor. Miura, Hanayagi Bento'yu yediğinde saat 14.30 civarıydı... İki buçuk saat sonrasında yani, saat 17.00 civarında öldürülmüş olmalı."

"Anladım... Ama bir dakika. Miura Hoca 8. istasyona saat beş veya daha sonrası varmamış mıydı?"

"Evet. Bu duruma göre Miura, 8. istasyona vardıktan hemen sonra öldürülmüş olmalı."

"Peki İvata, tüm bunları dinledikten sonra, katilin nasıl biri olduğunu hayal ediyorsun?"

"Bir bakalım... Öncelikle, cesedin durumunu düşünürsek, katil Miura Hoca'ya gerçekten büyük bir kin besliyor olmalı. Bu yüzden katilin Miura Hoca'yı tanıyan biri olduğunu düşünüyorum."

20 EYLÜL (PAZAR)

07.40 Evden ayrıldı
07.50 Okula vardı
08.00 Resim kulübü faaliyetlerine başladı
13.00 Okuldan ayrıldı
13.10 İstasyonda Toyokava ile buluşup, marketten alışveriş yaptı
13.30 Dağa vardı, tırmanışa başladı
14.30 4. İstasyona vardı, yemek yiyip, resim yaptı
15.30 Toyokava'dan ayrılıp tekrar dağa tırmanmaya başladı
16.00 6. İstasyon yakınlarında son kez görüldü
17.00 (yaklaşık) 8. İstasyona vardı, vardıktan hemen sonra saldırıya uğradı

21 EYLÜL (PAZARTESİ)

09.00 Cesedi bulundu

"Katılıyorum. Katilin tanımadığı biriyle kavga edip onu öldürdüğü cinayetler nadiren gerçekleşse de, yine de böyle bir durumda katilin kurbana iki yüzden fazla darbe indirmesi beklenmez. Yani katil, Miura'yı tanıyordu. Üstelik onunla yakın bir ilişkisi olan biriydi."

"Ayrıca Miura Hoca'nın pazar günü dağa tırmanacağını bilen biri olmalıydı. Öyleyse, şu âna kadar karşımıza çıkan kişilere göre şüpheliler Miura Hoca'nın karısı, sanat kulübünden Kameido ve Toyokava."

"Aynen öyle. Bu kriterlere uyan başka kişiler olması da mümkün tabii ki ama polis kurbana olan yakınlıklarına dayanarak çemberi daralttı ve bu üç kişiye odaklandı. Sonra cinayetin gerçekleştiği saatte şüphelilerin olay yerinde olmadıklarına dair geçerli mazeretleri incelenerek şüpheli sayısı bir kişiye indirildi."

"Nel"

"Sırayla açıklayacağım. Öncelikle Miura'yla 4. istasyonda ayrılan Toyokava'yı bir kenara bırakarak, diğer iki şüphelinin mazeretlerine bir bakalım. Bu ikilinin K Dağı'ndaki 8. istasyondan yaşadıkları mahalleye gitmesi toplu taşımayla tek yön için üç saat sürüyor. Cinayetin saat beşte işlendiğini varsayar ve gidiş-dönüş süresini göz önüne alırsak, saat 14.00 ile 20.00 arasında suç mahalinde olmayan şüphelilerin suçsuz olduğu ortaya çıkıyor."

"Gelgelelim bu arada bir ipucu daha var. Miura'nın yanında getirdiği malzemelerden bazıları kayıptı. Kayıp eşyalar uyku tulumu, çörek ve sandviçti. Miura çörek ve sandviçi bentoyla birlikte tren

istasyonunun önündeki süpermarketten almıştı. Muhtemelen bunları akşam yemeği ve kahvaltıda yemeyi planlamıştı. Ancak bunları yeme fırsatı bulamadan öldürüldü. Otopside bunlara dair vücudunda hiçbir iz bulamadı. Yani bu katilin kayıp olan şeyleri çalmış olma ihtimalini artırıyor."

"Yiyecek ve uyku tulumu çalmak... O halde katil geceyi dağda geçirip sabah olduğunda aşağı inmeyi planlamış olabilir mi?"

"Böyle düşünmek mümkün. Ama yine de biraz garip. Miura'nın eşyaları arasında geceyi dışarıda geçirmek için ihtiyaç duyacağınız el feneri, su, çadır gibi şeyler de vardı. Ama nedense bunların hiçbirini almamıştı. O halde katil bu eşyaları yanında getirmişti. Ancak bu kadar hazırlıklı olan bir katil, yiyecek ve uyku tulumu gibi dışarıda kalmak için gereken temel şeyleri unutmak gibi bir hata yapar mıydı?"

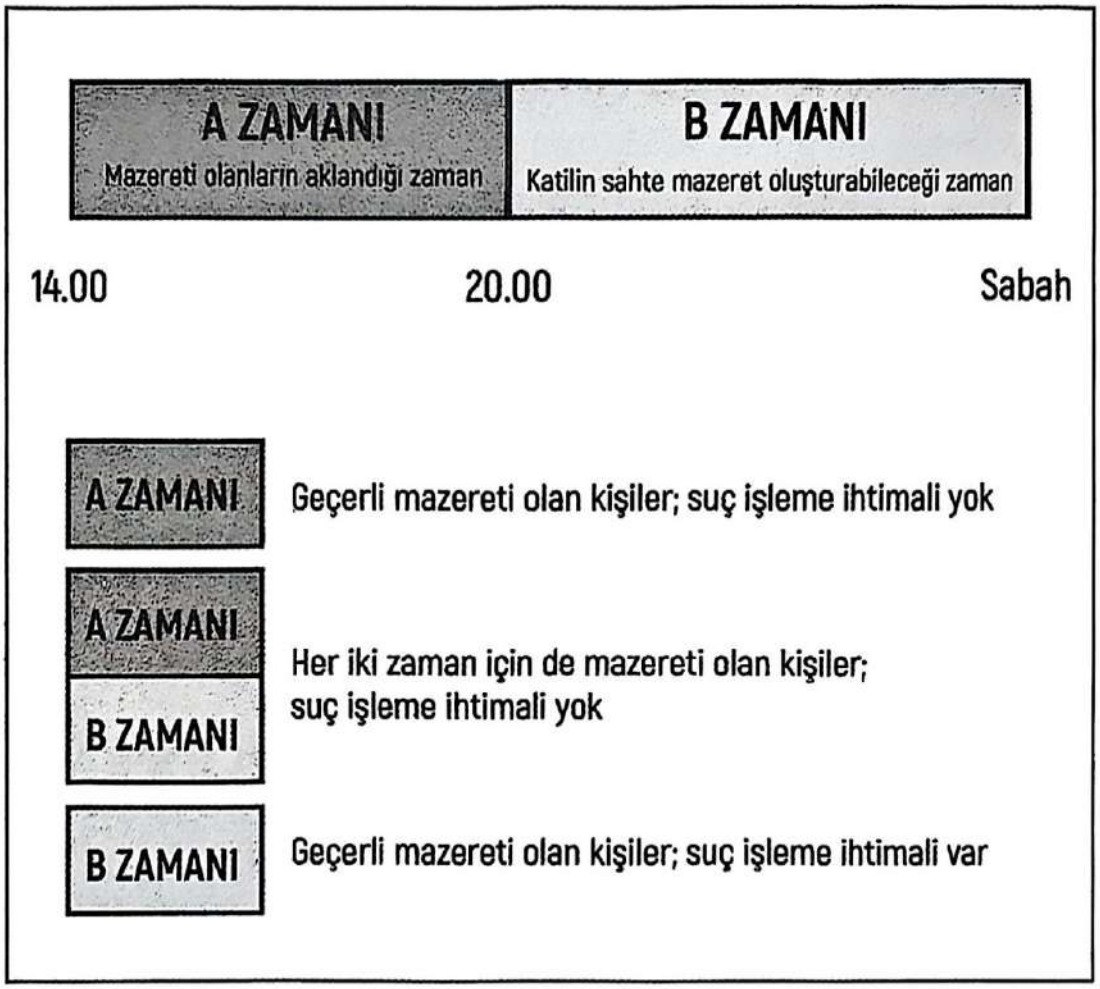
"Öyle ama... Ne amaçla uyku tulumuyla yiyecekleri aldı ki?"

"Büyük ihtimalle polisi yanıltmak için. Şu an sen bile katilin numarasına aldandın. 'Katil geceyi dağda geçirip sabah aşağı indi.' İşte tam da bunu insanlara düşündürtmek için yiyecekleri ve uyku tulumunu almış olmalı. Bu şekilde cinayeti işlediği akşam aşağı inip, ertesi sabah başka bir yerde olduğuna dair bir kanıtı olacaktı."

"Anlıyorum... Yani polisin 'Katil, geceyi dağda geçirmiş,' diye düşünmesini sağlayıp sonrasında gece olay yerinde olmadığını kanıtlayarak kendini temize çıkaracak bir taktik izlemişti."

"Doğru. Ama böyle sığ bir düşüncenin polisi etkilemesi mümkün değil. Katilin planını ona karşı kullanarak soruşturma için başka bir yol izlemeye başladılar. Buna göre, saat 14.00 ile 20.00 arası süreyi A Zamanı, 20.00 ile ertesi sabah arasındaki süreyi B Zamanı olarak adlandırdılar. A Zamanı için suç mahallinde olmadığına dair geçerli mazereti olan herkes aklandı. B Zamanı için mazereti olanlar ise şüpheli olarak değerlendirildi. Bu zaman

diliminde katilin sahte bir mazeret yaratma ihtimali olduğu için, bu durum B Zamanı için mazereti olanların üzerindeki şüpheleri güçlendiriyordu."

"Sonuç olarak, Miura'nın karısının ve Kameido'nun suçsuz olduğu tespit edildi.

"Olay günü Miura'nın karısı, saat 18.00 civarında çiftin 11 yaşındaki oğullarıyla birlikte mahalledeki manava alışveriş yapmaya gitmişti. Ertesi sabah saat 06.00 civarı evlerinin önünü temizlediği komşuları tarafından görülmüştü. Kameido'ya gelince, olay günü saat 16.00 civarı kendi evinden arkadaşını aramıştı. Arkadaşının ifadesi ve telefon şirketi kayıtlarıyla bu iddia doğrulandı."

"O halde katil... Toyokava olmalı."

"Evet. Polis Toyokava'ya odaklanarak soruşturmaya devam etti ve oldukça şüpheli şeyler buldular. Olay günü, 4. istasyonda Miura'dan ayrıldıktan sonra Toyokava'nın dağdan aşağı indiğini gören kimse olmamıştı."

"Ne!"

"Yani, Toyokava'nın dağdan inmemiş olma ihtimali oldukça yüksek."

"O halde, Miura Hoca'yı takip mi etmişti?"

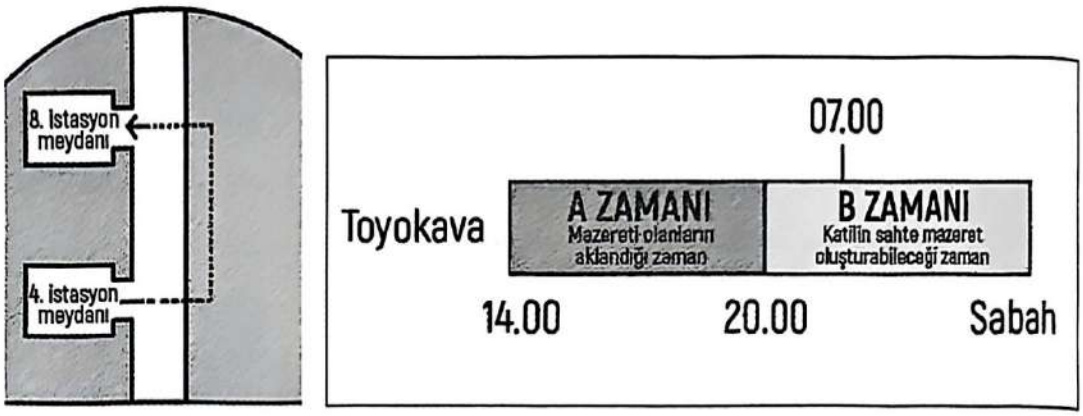
"Hayır, hiçbir tanık ifadesinde bununla ilgili bir şey yok. Deyim yerindeyse sanki 4. istasyondan buharlaşıp yok olmuş. Polisin düşüncesine göre Toyokava, Miura'dan ayrıldıktan sonra yürüyüş parkurundan çıkıp 8. istasyona tırmanmış."

"Başka bir çıkış rotası daha mı var?"

"Oldukça dik bir patika daha var ama görünüşe göre yetişkin birinin öyle çok zorluk çekmeden yürüyebileceği bir rota. Hızlı hareket edilirse, yürüyüş parkurundan çıkan biriyle hemen hemen aynı sürede 8. istasyona ulaşılabilir. Toparlarsak Toyokava, Miura'dan ayrıldıktan sonra bu patikadan çıkıp 8. istasyona vardı.

Miura'yı öldürüp uyku tulumunu ve yemekleri çaldı ve gün bitmeden dağdan aşağı indi. Bu arada, Toyokava'nın ertesi sabah 7.00 gibi sokakta komşularıyla selamlaştığı bildirilmişti."

"Yani, B Zamanı için bir mazereti vardı... Bu da onu daha şüpheli bir hale getirdi."

Şu âna kadar anlatılanlara göre katil Toyokava'dan başkası olmazdı. Ancak...

"Bay Kumai... Bu olayda bugüne dek kimse tutuklanmadı. Polis neden Toyokava'yı içeri almadı?"

"Yapamadılar çünkü. Konuştuğumuz her şey sadece bir varsayımdan ibaret. Çok yaklaşsalar da tutuklama emri çıkmadı."

"Tüm bu şüphelere rağmen mi?"

"Şüphe tek başına yeterli olmuyor. Tek bir sağlam kanıt olsa her şey çok kolay olurdu ancak ne yazık ki bugüne kadar hiçbir şey ortaya çıkmadı. Ayrıca başka bir sorun daha vardı. Toyokava'nın bunu yapmak için güçlü bir motivasyonu yoktu. Elbette, Miura'dan hoşlanmadığı aşikârdı. Ancak bu birini vahşice katletmek için yeterli bir sebep mi dersen... Biraz zor."

"Bu üç kişi dışında başka bir şüpheli var mıydı?"

"Ben de bilmiyorum. Bu olayı araştırdığım sırada hastaneye kaldırıldığım için ayrıntılı olarak bilmiyorum. Ancak hiçbir

tutuklama yapılmamış olması başka önemli bir şüphelinin olmadığı anlamına geliyor bana kalırsa."

Kumai dosyayı karıştırırken kendi kendine mırıldandı. "Eğer hepsi bu kadarsa, sayısız tuhaf cinayetten biri olarak kalır. Ama bu olayda garip bir şey daha var."

Kumai'nin açtığı sayfada iki çizimin fotoğrafı iliştirilmişti.

"Bu nedir?"

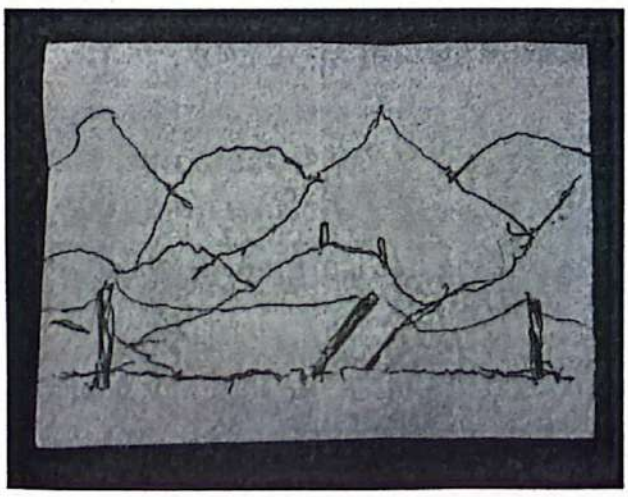
"Olay yerindeki sırt çantasında bir eskiz defteri bulundu. İçinde birkaç çizim vardı, fotoğraflanmış bu iki resmin muhtemelen olay günü 4. istasyonda çizildiği düşünülüyor."

"Peki ama bunlarda garip olan ne?"

"Garip olan bunlar değil. Garip olan, Miura'nın 8. istasyonda çizdiği son resmi."

"Son resim mi?

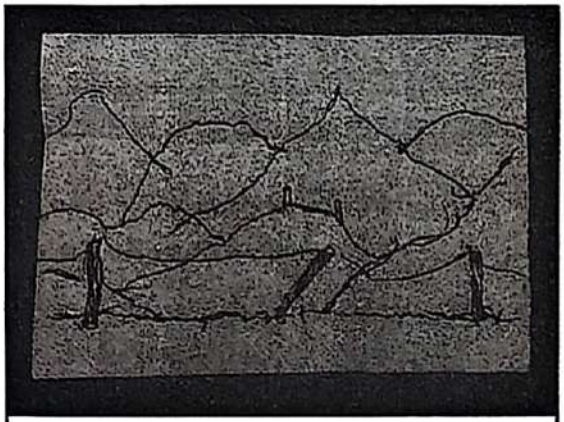
Kumai sayfayı çevirdi. İvata, fotoğraflanmış çizime baktığında gözlerine inanamadı.

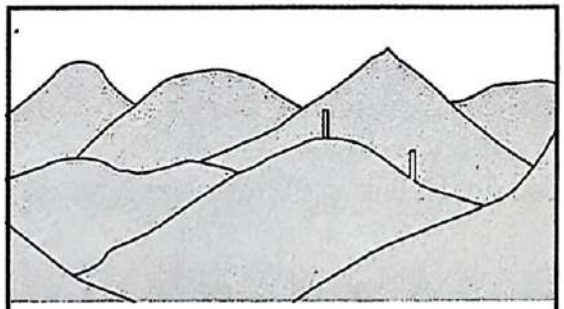
Miura gibi resim konusunda yetenekli biri tarafından çizilmiş gibi durmayan oldukça özensiz ve kaba bir resimdi.

"Bu resmi gerçekten Miura Hoca mı çizmiş?"

"Evet, kesinlikle onun eseri. 8. istasyondan görünen sıradağların manzarasını çizmişe benziyor. Senin de bildiğin gibi K Dağı, şehir ile dağlık alanın sınırında yer alır. Yürüyüş parkurundan çıkıp 8. istasyona varınca uzanan sıradağların manzarası gözler önüne serilir. Görünüşe göre Miura bu manzarayı çok sevdiği için yaşarken dağı ziyaret edip bu manzarayı birçok kez çizmiş."

Miura'nın çizimi

8. istasyondan görünen manzara

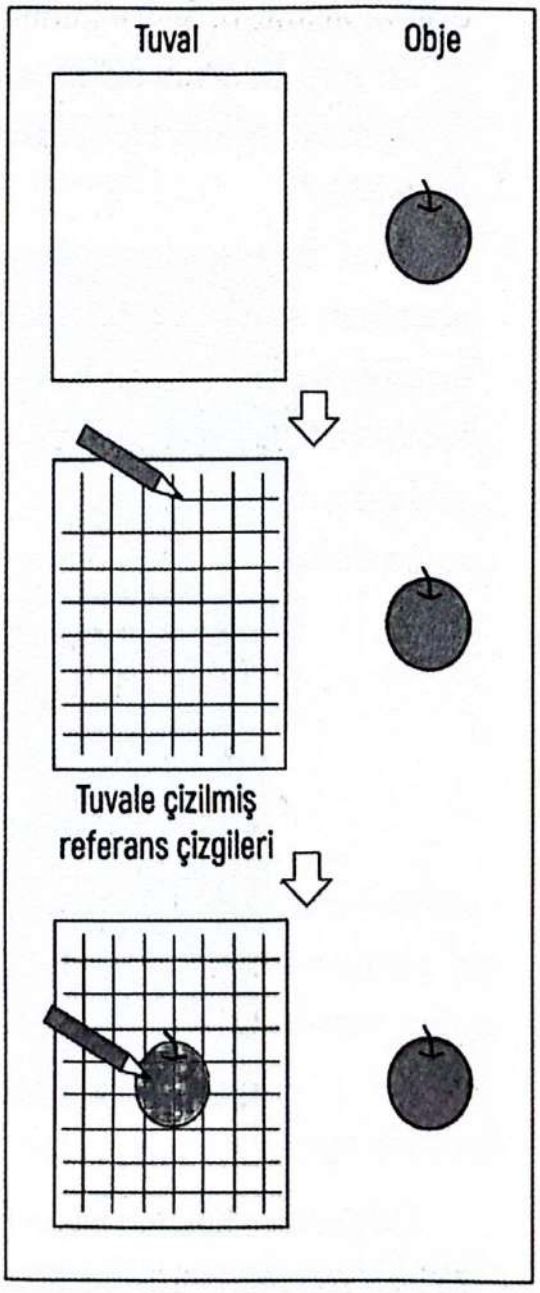

"Biliyor musun, İvata ben K Dağı'na tırmanıp resim çizmeyi seviyorum. 8. istasyondan görünen sıradağların manzarasını çiziyorum."

"Miura Hoca'nın bana bununla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Ama... Bu resim..."

"Tuhaf, değil mi? Diğer resimlerdeki sanatsal dokunuş bunda yok. Üstelik bu resim bir fişin arkasına çizilmiş."

"Miura'nın cüzdanı pantolonunun cebindeydi. Cüzdanın içinde bu fiş bulundu. Pazar günü yiyecek aldığı süpermarketin fişiydi. Arkasına bu resim çizilmişti. Yapılan incelemede, fiş üzerindeki parmak izi ve diğer buluntulardan bu resmi bizzat Miura'nın çizdiği belirlendi. Resimde Miura'nın genellikle cebinde taşıdığı tükenmezkalem kullanılmıştı. Gelişigüzel yapılmış bir resim gibi görünse de aslında öyle değildi. O dönemde 8. istasyona çıkıp gerçek manzaraya baktığımda, çizimle hemen hemen aynı olduğunu gördüm. Dağların yüksekliği, eğimi ve birbirlerine göre konumu, hatta tepelerdeki radyo kuleleri bile aslına sadık kalarak resmedilmişti. Miura olabildiğince doğru bir şekilde aktarmaya çalışmış olmalı çünkü referans çizgileri bile eklemiş."

"Referans çizgileri ne demek?"

"Resme yakından iyice bak. Kâğıttaki katlama yerlerini fark ettin mi?"

"Evet. Küçük küçük katlama izleri var."

"Resimle pek bir alakam olmadığı için ben de daha önce duymamıştım ama görünüşe göre sanatçılar çizim yaparken

önce kendilerine yol gösterecek çizgiler çekiyorlarmış. Buna da referans çizgisi deniliyormuş. Bu şekilde resmi daha orantılı ve düzgün bir şekilde kâğıda oturtabiliyorlarmış."

"Yani, Miura Hoca fişi katlayarak kendine referans çizgileri mi oluşturmuş?"

"Polisin görüşü bu yönde. Resmi yakından incelersen, referans çizgilerini kullanarak çizim yaptığını anlarsın."

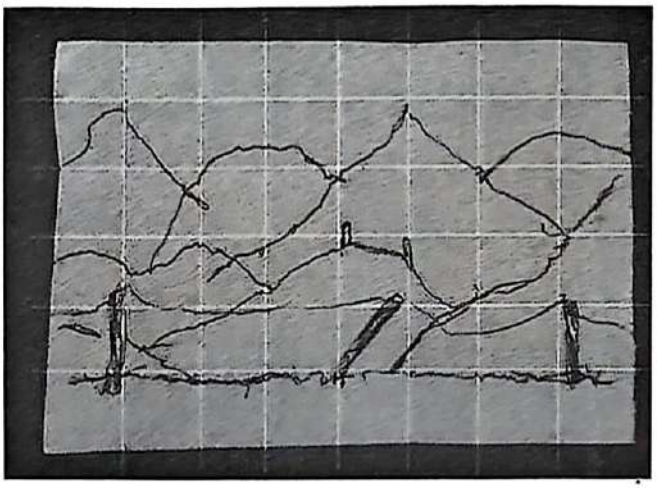
"Ama neden çizimi fişin arkasına yapmış ki?"

"Miura, çizim yapmak için eskiz defterini kullanabilirdi ancak öyle yapmamıştı. Sence bunun sebebi ne olabilir?"

Bu soru İvata'nın aklına korkunç bir olasılığı getirdi.

"Çünkü... Miura Hoca eskiz defterine ulaşabilecek bir durumda değildi?"

"Evet. Ben de öyle olduğunu düşünüyorum. Miura 8. istasyona ulaştıktan sonra biri tarafından saldırıya uğradı. Suçlu, Miura'ya bıçak doğrulttu. İkili bir süre karşı karşıya kaldı. Bu sırada Miura, cebinden fişi ve tükenmezkalemi çıkarıp elleri korkudan titreyerek saldırganın arkasında gördüğü manzarayı çizdi. Resim bittikten sonra da saldırgan onu öldürdü."

Düşününce bundan başka bir açıklaması yok gibi dursa da kulağa aşırı zorlama geliyordu. Miura, kendisine bıçak doğrultulduğunda kaçmak yerine neden resim yapmayı tercih etmişti ki?

O anda İwata'nın aklına başka bir ihtimal geldi. "Bay Kumai, sizce Miura Hoca bu resmi gerçekten de ölümün eşiğindeyken mi çizdi?"

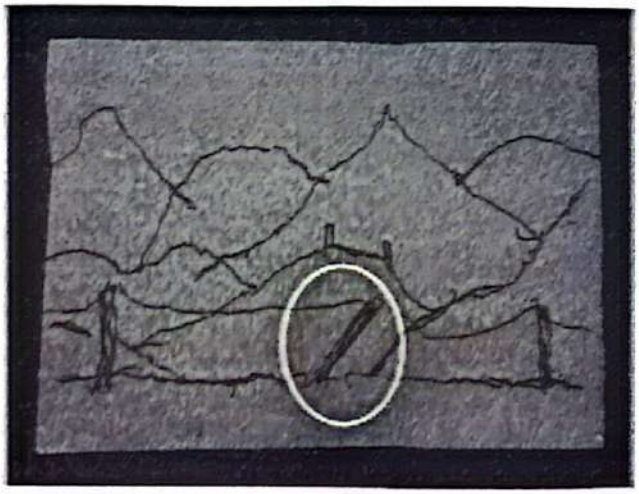
"Ne demek istiyorsun?"

"Miura Hoca, hayatı boyunca 8. istasyonu defalarca kez ziyaret etmişti. Cüzdanında daha önce geldiği zaman çizdiği bir resim olma ihtimali yok mu?"

"Hayır. Az önce söyledim ya resmi çizdiği fiş, o gün öğlen süpermarketten aldığı fiş."

"Ah, doğru."

"Ayrıca, resme bir daha bak. Ön tarafta üç kazık var, değil mi? Bunlar yürüyüş yolundaki halatlarının bağlandığı kazıklar. Ortadakinin nasıl eğildiğini görebiliyor musun?"

"Evet. Ah! Yoksa..."

"Hatırladın mı? Olay günü öğle saatlerinde dağcılık kulübündeki öğrenciler 8. istasyondaki kazıklardan birini kırmışlardı. İşte resimde eğik duran o kazık. Kazık, Miura öldürülmeden sadece birkaç saat önce kırılmıştı."

"Yani, bunu çizmesi... Resmin ölmeden hemen önce yapıldığı anlamına geliyor."

"Evet. Yani resim, Miura'nın 8. istasyona ulaştığı ve öldürüldüğü an arasındaki kısa zaman diliminde yapılmış olmalı."

O halde Miura saldırıya uğradığı sırada sıradağların manzarasının resmini çizmiş. Acaba bunu ne tür bir amaçla yapmış?

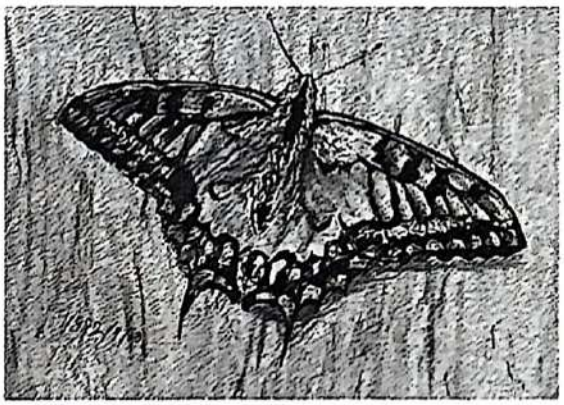
"Acaba bu resim suçluya işaret eden bir mesaj olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Katilin yüzünü çizse çok minnettar olurdum. Tabii öyle bir şey yapsa katil çizimi ortadan kaldırmış olurdu."

"Evet..."

Belki de Miura katil resmi ortadan kaldıramasın diye resme kolaylıkla çözülemeyen bir şifre bırakmıştı. Ama bu arada başka bir soruyu daha doğuruyordu. Katil resmi neden olay mahallinde bırakmıştı? Her ne kadar resimde katilin adı veya ismi yer almıyor olsa da katil, kurbanın ölmeden önce yaptığı garip resmi her ihtimale karşı ortadan kaldırmaz mıydı?

Kumai derin düşüncelere dalmış İvata'ya, "Neyse, olay özetle bu şekilde. Saat geç oldu, artık eve dönelim," dedi.

İvata şirket lojmanındaki on iki metrekarelik kasvetli odasına kendini atıp uzandı. Miura'nın çizimi aklından çıkmıyordu. Onu özellikle rahatsız eden şey referans çizgileriydi.

Eskiz defterine çizdiği resimlerde böyle çizgiler yoktu. Bu, Miura'nın normalde çizim yaparken referans çizgileri kullanmadan resim yaptığı anlamına geliyordu. Peki o halde neden dağların resminde bu çizgileri özenle çekmeye çalışmıştı? Resmin doğru olmasını istemesinin özel bir nedeni mi vardı? Aklına takılan diğer bir nokta,

kâğıdı katlayarak iz yapmasıydı. Normalde referans çizgilere ihtiyaç duyan birinin, bunları kalemle çizmesi yeterliydi. Neden kâğıdı katlamakla uğraşmıştı ki?

Düşündükçe kafası daha da karışıyordu.

İvata hafifçe iç çekip yatakta döndü. O sırada gözleri duvarda asılı takvime takıldı. Neredeyse eylül ayı gelmişti.

Miura'nın ölümünden bu yana üç yıl geçmişti.

"Biliyor musun, İvata ben K Dağı'na tırmanıp resim çizmeyi seviyorum. 8. istasyondan görünen sıradağların manzarasını çiziyorum. Bir dahaki sefere seni de yanımda götürüp, sana o dağları göstereceğim. Dertlerinin bir anda yok olup gittiğini göreceksin."

Gelecek ay dağa mı çıksam acaba? diye içinden geçirdi İvata.

İvata, Miura'nın çok sevdiği manzarayı bir kez olsun kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Olay Günü Miura'nın Hareketleri

20 Eylül (Pazar)

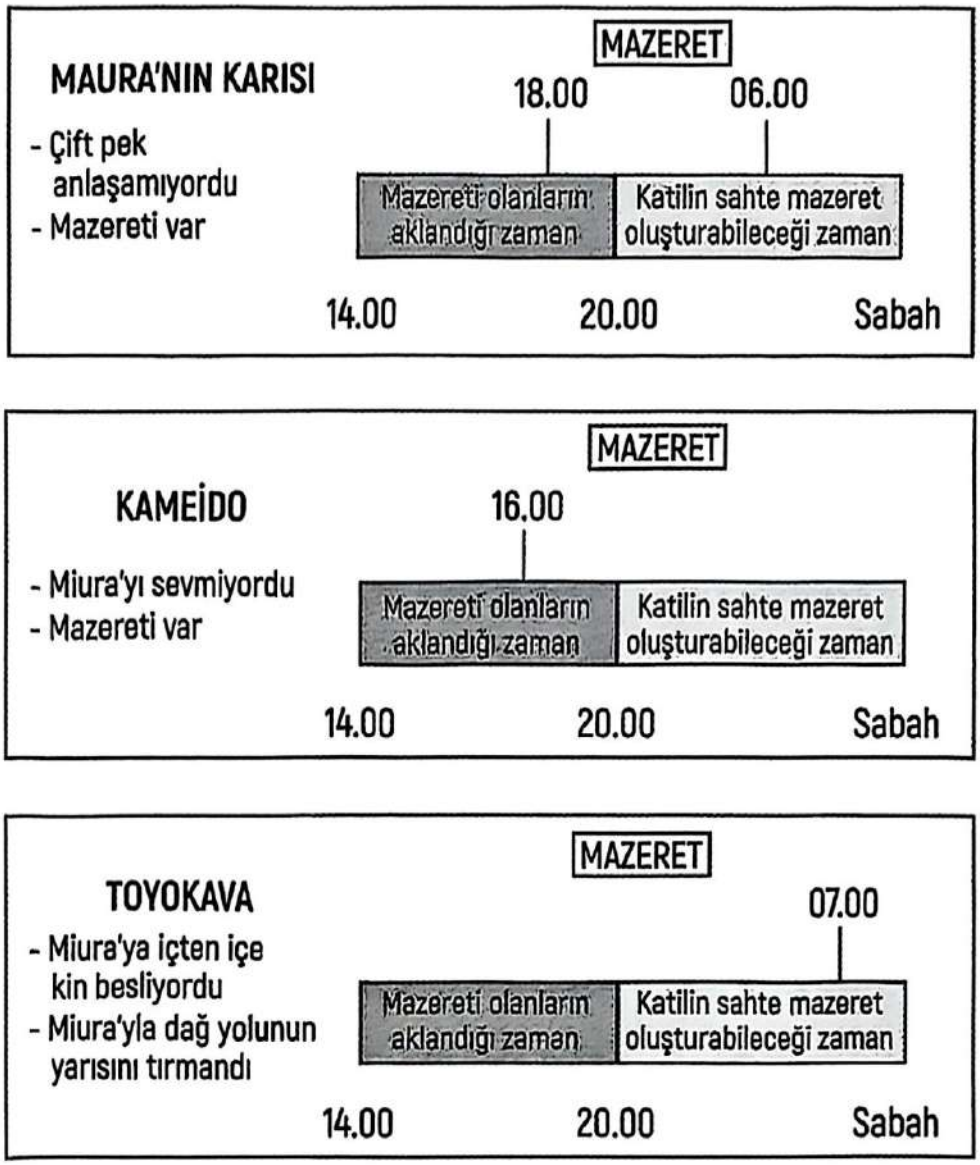
07.40	Evden ayrıldı
07.50	Okula vardı
08.00	Resim kulübü faaliyetlerine başladı
13.00	Okuldan ayrıldı
13.10	İstasyonda Toyokava ile buluşup marketten alışveriş yaptı
13.30	Dağa vardı, tırmanışa başladı
14.30	4. İstasyona vardı, yemek yiyip resim yaptı
15.30	Toyokava'dan ayrılıp tekrar dağa tırmanmaya başladı
16.00	6. istasyon yakınlarında son kez görüldü
17.00	(yaklaşık) 8. İstasyona vardı, fişin arkasına sıradağları çizdi Vardıktan hemen sonra öldürüldü

21 Eylül (Pazartesi)

09.00	Cesedi bulundu

- 200'den fazla darbe → Yoğun kin ve nefret?
- Uyku tulumu ve yiyecekleri çalınması → Mazeret uydurma çabası?
- Fişin arkasına dağların çizilmesi → Neden?

ÜÇ ŞÜPHELİ

Ertesi gün öğle arasında, İvata masasında defterini açmış oturuyordu. Defterine, Kumai'nin anlattıklarının bir özetini ve olayın ana hatlarını yazmıştı. Nereden bakarsa baksın, en bariz şüpheli Toyokava'ydı. Ancak kesin bir kanıt yoktu ve Kumai'ye göre cinayeti işleyecek güçlü bir motivasyonu da yoktu.

Motivasyon... İvata önceki gece bunu düşünmüştü. Toyokava'nın kalbinde saklı daha başka bir kin olamaz mıydı? Miura ve Toyokava'nın okurken tanışmaları yirmi yıldan uzun

süredir devam eden bir arkadaşlıkları olduğu anlamına geliyordu. Bu zaman boyunca Toyokava'nın içinde Miura'ya karşı bazı duygular kök salıp büyümüş olamaz mıydı?

Toyokava'nın hikâyesini duymak istiyordu. Onunla röportaj yapmak istiyordu.

Tam o sırada Kumai arkasından gelip omzuna vurdu.

"Ne kadar azimlisin."

"Dün sizden öğrendiklerimi toparladım."

"Anladım. Bu arada, dünkü konu hakkında ne yapacaksın? İşi bırakacak mısın?"

"Ah, o mu? Sanırım biraz daha burada çalışmaya devam edeceğim."

"Bence bu iyi bir fikir. Bu dönemde düzenli maaşı olan bir işi bırakmak saçmalık olur. Sonuçta istediğin zaman serbest muhabir olabilirsin. Acele etmeye gerek yok, değil mi?

"O konu hakkında... Şey sizce izin günlerimde muhabir olarak çalışabilir miyim?"

"Nasıl?"

"Şirkete herhangi bir sorun çıkarmayacağım. Sadece Miura Hoca'nın cinayetini şirket dışı kişisel bir şey olarak takip etmek istiyorum."

"Takip etmek derken? Tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

"Toyokava'yla röportaj yapmak istiyorum. Miura Hoca hakkında gerçekten ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum. Ona doğrudan sormak ve motivasyon kaynağını bilmek istiyorum."

Kumai biraz düşündükten sonra, "Şirket öğrenmediği sürece bir sıkıntı çıkmaz. Ancak ben buna karşıyım," dedi yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Neden karşısınız?"

"Bak. Her ne kadar tutuklanmamış olsa da katil Toyokava olabilir. Şimdi sen böyle bir adama gidip, 'Bu olayı araştırıyorum.

Kurbandan nefret ediyor muydunuz acaba?' dersen, olay açığa çıkacak diye korkup sana zarar verebilir"

"Aa."

"Muhabirlik tehlikeli bir iştir. Bu yüzden herkes kendine özgü korunma yollarını oluşturur. Ancak bu öyle kolayca elde edilebilecek bir yetenek değildir. Deneyime ihtiyacın var, İvata. Hiç muhabirlik deneyimin olmadığı gibi daha tam olarak yetişkin bile sayılmazsın. Bu tür tehlikelerden uzak durman daha iyi."

"Anlıyorum. Ama yine de..."

"Anlaşıldı. Ne olursa olsun Toyokava ile konuşmak istiyorum diyorsan, neden bunu sohbet şeklinde yapmıyorsun?"

"Sohbet mi?"

"Toyokava, Miura'nın ön ayak olması sayesinde her cumartesi resim kulübüne özel öğretmen olarak katılıyordu. Hâlâ orda çalışıyor olma ihtimali var. Sen o liseden mezun oldun, değil mi? Mezun bir öğrencinin eski okulunu ziyaret etmesinde bir sakınca yoktur. Yani Toyokava ile bir muhabir olarak değil, sıradan bir insan olarak iletişime geçebilirsin. Onunla tanışmak için bir sebep uydur. Böylece hoş, sıradan bir sohbette saklı bilgileri bulabilirsin."

"Mantıklı..."

"Röportajların temeli sohbettir. O yüzden ilk önce sohbetle başlamayı dene."

"Tamam! Teşekkür ederim!"

Sonraki cumartesi, İvata otuz dakikalık bir tren yolculuğu yapıp mezun olduğu okula en yakın istasyonda indi. Öğrenciyken dedesinin evinden okula gidip gelirken otobüse bindiği için bu istasyonu pek kullanmazdı ancak yine de sokaklar nostaljik hissettirmişti. İvata okula doğru yürümeye başladı.

Yaklaşık on beş dakika sonra eski, tanıdık ahşap okul binası göründü. Bahçede antrenman yapan bir spor kulübünün

bağırışlarını duyabiliyordu. Altı ay önceki mezuniyetinden sonra okula ilk gelişiydi. Ziyaretçi kartı ve terlik almak için ofise uğrayıp ardından öğretmenler odasına yöneldi.

Koridorlarda yürürken, sınıflar, tuvaletler, merdivenler hep aynıydı... Hiçbir şey değişmemişti. Ama İvata nedense bir rahatsızlık duymuştu. Altı ay öncesine kadar düzenli bir şekilde gelip gittiği bu yer, şimdi bambaşka bir dünya gibiydi. Soğuk okul binasının, "Artık buraya ait değilsin," diyerek yetişkin olan kendisini reddettiğini hissediyordu.

Ancak öğretmenler odasında sıcak bir tavırla karşılanmıştı.

Eski öğretmenlerinden birkaçı koşarak yanına geldi.

"İvata! Görmeyeli nasılsın?"

"Bir gazetede işe başladığını duydum! Muhabirlik mi yapıyorsun?"

"Gerçekten mi? Basın toplantılarına falan katılıyor musun?" Soru yağmurundan gülerek kaçan İvata, odanın arka kısmında evrak işleriyle uğraşan bir öğretmene doğru yürüdü. Bu öğretmen, Miura'nın öldürülmesinden sonra resim öğretmenliğini devralan Maruoka'ydı. Aynı zamanda onun resim kulübü danışmanı olduğunu duymuştu.

Öğrenciler kadının permalı saçları ve tulumuyla bir öğretmen için alışılmadık görüntüsünü ve rahat tavrını çok sevmiş, ona "Bayan Maru" diye samimi bir lakap takmışlardı. İvata, onunla resim dersleri dışında hiç konuşmamıştı ancak yine de onu güçlü ve kendine özgü karakteri olan biri olarak hatırlıyordu.

"Maruoka Hocam merhaba. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Ben Şunsuke İvata, geçen yıl öğrencinizdim."

"Ah, hoş geldin! Az önce öğretmenlerin yaygara kopardığını duydum da sanırım muhabir olmuşsun?"

"Muhabir değilim ama gazetede çalışıyorum."

"Vay canına, bu harika. Peki, seni bugün buraya ne getirdi?"

"Size sormak istediğim bir şey var. Yanlış hatırlamıyorsam resim kulübüne dışarıdan Toyokava adında bir hoca katılıyordu hâlâ devam ediyor mu acaba?"

"Hayır, uzun zaman önce işi bıraktı. "

Artık çok geç... İvata'nın omuzları hayal kırıklığıyla düştü.

"Bay Toyokava neden işten ayrıldı peki?"

"Asıl işi için başka bir yere tayini çıkmış o yüzden taşınmak zorunda kalmış."

"Nereye taşındığını biliyor musunuz?"

"Hmm... Tam hatırlayamıyorum. Ah, ama Kame biliyor olabilir."

"Kame?"

"Toyokava ayrıldıktan sonra görevi devralan genç bir kız."

"Yoksa... Resim kulübünün eski başkanı olan Kameido mu?"

"Ah, onu tanıyor musun? Evet, evet o. Şu anda Güzel Sanatlar'da okuyor ama yarı zamanlı iş olarak her hafta kulübe katılıyor. Şu anda kulübün başında. Birazdan işleri biter, gidip görmek ister misin?"

"Evet, lütfen!"

Beklenmedik bir tesadüftü. Toyokava konusunda hayal kırıklığına uğrasa da olayla alakası olan başka biriyle görüşebileceği için kendini şanslı hissediyordu. Maruoka, İvata'yı resim atölyesine götürdü. Kulüp çalışması yeni bitmiş, kulüp üyeleri sınıftan ayrılıyordu. Miura'nın katı denetimi artık olmadığı için üye sayısında artış olmuştu. Öğrenciler geçerken Maruoka'ya "Selam, Bayan Maru!" ve "Görüşürüz!" gibi şeyler söylüyorlardı.

"Hepinizin eline emeğine sağlık. Eve giderken dikkat edin."

Maruoka ve öğrencileri birbirleriyle, öğrenci ve öğretmenden çok arkadaş gibi konuşuyorlardı.

Bir öğrenci Miura ile bu şekilde konuşsa en az bir saat nutuk dinlerdi, diye geçirdi içinden İvata, yüzünde acı bir gülümsemeyle.

Resim kulübüne girince, içeride genç bir kadının boya fırçalarını yıkadığını gördü.

Maruoka ona, "Kamel Bu genç muhabirin seninle konuşmak istediği bir şeyler varmış!" diye seslendi. İvata telaşla onu düzeltmeye çalışsa da artık çok geçti. Maruoka, "Tamam o zaman, ben gideyim de ikiniz rahatça konuşun," deyip oradan ayrıldı.

İkisinin baş başa kaldığı resim atölyesini bir gerginlik kapladı. Kameido, İvata'ya sorgulayan bakışlar atıyordu. Aniden bir muhabirin kendisini ziyaret etmesini garip bulması oldukça normaldi. İvata, onun gardını indirmesini umarak yüzüne nazik bir gülümseme yerleştirdi.

"Bayan Kameido, bu ani ziyaret için kusura bakmayın. Benim adım Şunsuke İvata. Bu okuldan mezun oldum."

"Bu okulda öğrenci miydiniz?"

"Evet. Şu anda bir gazetede çalışıyorum ama sizinle röportaj yapmak için burada değilim, sadece size kişisel olarak bir şey sormak istiyorum. Biraz zamanınız var mı?"

"Evet. Buyurun, buraya oturun."

İkili, büyük ahşap masada karşılıklı oturdular. İvata ona tekrar bakınca, ne kadar güzel olduğunu fark etti. Siyah gözleri iri ve parlak, pürüzsüz teni süt gibi beyazdı. Arkada topladığı koyu renk saçları açıkken büyük ihtimalle beline kadar uzanıyordu. Aralarında iki yaş olduğu için daha önce hiç karşılaşmamışlardı ama İvata kendi okulunda bu kadar güzel birinin olmasına şaşırdı.

"Bayan Kameido, size sormak istediğim şey, daha önce burada ders veren Bay Toyokava ile alakalı. Bay Toyokava'yı tanıyor musunuz?"

"Evet, ben öğrenciyken haftada bir gün burada ders verirdi."

"Asıl işi nedeniyle taşınmak zorunda kaldığını duydum. Şimdi nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

"Fukui'ye taşındığını duydum ama detayını bilmiyorum. Şey, Bay Toyokava'yla alakalı bir durum mu var?"

"Evet... Ona sormak istediğim bir şey var."

"Acaba, sormak istediğiniz şey Miura Hoca'yla mı ilgili?"

İvata'nın kalbi bir anlığına tekledi.

Elbette, gazeteden birinin Toyokava'yı araştırdığını duyunca, bunu Miura cinayetiyle ilişkilendirmesi doğaldı. Ama Kameido'nun ifadesinde ve sesinde bundan daha fazlası vardı. İvata, numara yapmaktansa dürüst olmanın daha iyi olacağını düşündü.

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, Miura Hoca benim için bir nevi akıl hocasıydı."

"Ah."

"Şimdi, kişisel nedenlerden ötürü onun ölümünü araştırıyorum. Bugün buraya, olayla ilgisi olan Bay Toyokava ile doğrudan konuşmak için geldim."

"Anlıyorum..."

"Bayan Kameido, Toyokava hakkında herhangi bir şey biliyorsanız, küçük büyük hiç fark etmez, bana anlatabilir misiniz?"

"Ben... bunu söylemem doğru mu bilmiyorum ama..." Kameido, sanki duyulmasından endişe eder gibi alçak bir sesle konuştu. "Ben... Miura Hoca'yı öldürenin Bay Toyokava olduğunu düşünüyorum."

Şoke edici sözlerdi.

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Çünkü Bay Toyokava... Miura Hoca'dan aşırı nefret ediyor gibiydi."

"Aşırı mı?"

"Evet. Fakat bu durumu olaydan sonra idrak ettim. O zamanlar her cumartesi Bay Toyokava'dan tasarım dersleri alıyordum ancak Miura Hoca öldükten sonra Bay Toyokava derslerimiz sırasında onun hakkında kötü şeyler söylemeye başladı. 'Miura'nın sana öğrettiği her şeyi unutsan iyi olur,' veya 'O adam sadece sıkıcı bir memurdu, hiçbir sanatsal yeteneği yoktu,' gibi şeyler

söylüyordu. Yani anlayacağınız sürekli ölünün arkasından atıp tutuyordu."

"Bunu ilk kez duyuyorum. Bay Toyokava'nın, Miura Hoca'nın bencil kişiliğine içten içe kurulduğunu biliyordum. Ancak meseleyi neden Miura Hoca'nın sanatsal yeteneğini inkâr edecek kadar ileri götürmüş olabilir?"

"Bunun çok eskilere dayanan bir sebebi var. Görünüşe göre Bay Toyokava çocukluğundan beri resme çok yetenekliymiş, okula da en yüksek notlarla girmiş. Hatta okulun açılış töreninde konuşma yapması istenecek kadar seçkin bir öğrenciymiş. Miura Hoca ise tam aksine okula zar zor alt sıralardan girebilmiş. Miura Hoca da ölmeden önce hep bunun şakasını yapardı zaten. Her ne kadar sınıf arkadaşı olsalar da aralarındaki ilişkinin daha usta-çırak ilişkisi gibi olduğunu ve Toyokava'nın, Miura Hoca'ya resim yapmayı öğrettiğini duymuştum."

"Bunları hiç bilmiyordum."

"Ancak mezun olunca bu dinamik tam tersine dönmüş. Bay Toyokava, mezuniyetten hemen sonra Tokyo'daki bir tasarım firmasında işe girse de görünüşe göre iş hayal ettiği gibi çıkmamış ve diğer personelle anlaşamamış. Birkaç yıl sonra da işten ayrılmış. İş bulmakta zorluk çektiğinde ona yardım eli uzatan Miura Hoca olmuş. Üstelik ona ek iş olarak resim kulübünde öğretmenlik işi bulmuş... Kibirli ve aşırı gururlu bir karakteri olan Bay Toyokava'nın, eskiden resim yapmayı öğrettiği birinin yardımına muhtaç kalmasını kaldıramadığını düşünüyorum... Son kısım sadece benim tahminim gerçi."

"Hayır hayır, söylediklerinizçok yararlı bilgiler. Bu arada Bayan Kameido, Bay Toyokava hakkında çok şey biliyor gibisiniz. Resim kulübü dışında da onunla hiç vakit geçirdiniz mi?"

"Evet... Aslında Miura Hoca'nın evinde sık sık birlikte yemek yerdik."

"Ne? Miura Hoca'nın evinde mi?"

"Evet. O olaydan sonra hocanın evine sık sık uğramaya başladım. Tek başına kalan eşinin zorlanacağını ve işinin başından aşkın olduğunu düşünerek, yemek pişirmek veya oğluna bakmak gibi konularda hocanın eşine yardımcı olmaya evlerine gidiyordum."

Bu durum İvata'nın tuhafına gitmişti. Her ne kadar Miura'nın Kameido üzerinde emeği çok olsa da hangi öğrenci ölmüş öğretmeninin ailesi için bu kadar ileri giderdi? Üstelik bir de Kameido, Miura'dan hoşlanmadığını söylemişti.

"O dönemde Bay Toyokava da sık sık benimle aynı anda ziyarete gelirdi. Her zaman akşam yemeği için et veya balık gibi bir şeyler alırdı."

"Gerçekten mi? Yani, Miura Hoca'nın arkasından konuşmasına rağmen ailesiyle ilgilenmeyi ihmal etmemişti."

"Hayır, tam olarak öyle değil... Onun başka bir amacı vardı."

"Ne gibi?"

"Bay Toyokava'nın Miura Hoca'nın eşine kötü gözle bakıp sarkıntılık ettiğini defalarca kez gördüm."

"Gerçekten mi..."

"Evet. Miura Hoca'nın eşi hep çok korkuyordu... Ben de ne yapacağımı bilemiyordum..."

Toyokava'nın gerçekteki iğrenç karakteri giderek açığa çıkıyordu. Ancak İvata'nın adama dair şüpheleri güçlenirken aynı zamanda Kameido'ya karşı şüpheleri de oluşmaya başlamıştı.

"Bayan Kameido, bu değerli bilgiler için teşekkür ederim. Son olarak sormak istediğim bir şey var. Siz Miura Hoca hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"O dönemde yapılan röportajda Miura Hoca'dan hiç hoşlanmadığınızı söylemiştiniz. Ama buna rağmen ailesine yardım

etmeye gitmişsiniz... Sonra eşi için endişelenmişsiniz... Neden bütün bunları yaptınız?"

Kameido bakışlarını yere indirip, yerinde kıpırdanarak, "Onu... seviyordum," dedi.

"Ne?"

"Miura Hoca'yı seviyordum. Ama ondan nefret ettiğim de yalan değildi. Beni sürekli azarlıyordu, hoşlanmadığım bir sürü hareketi vardı. Ancak bana onun kadar nazik davranan kimse de yoktu."

Hiç beklenmedik sözler dudaklarından dökülmeye devam etti.

"Ailemle anlaşamıyordum. Her zaman birbirimizi görmezden geliyorduk. Sanırım bu sebeple Miura Hoca'yı bir tür ebeveyn gibi görüyordum. İsyan ettiğim ve ondan nefret ettiğim zamanlar oldu. Ama öldüğünde... sanki vücudumdan bir parça kopmuş gibi canım acıdı. Günlerce ağladım. Sanırım... Miura Hoca'ya karşı beslediğim duygular sevgiden de öteydi."

"Yani, ona âşık mıydınız?"

"Sanırım. Ama o zamanlarda kendimden utandığım ve kimsenin bunu bilmesini istemediğim için ifade verirken veya röportajlarda ondan hoşlanmadığımı söyleyerek inkâr ettim. Aksi takdirde içimdeki tüm duyguların taşacağını ve aklımı kaybedeceğimi düşünüyordum. Şimdi bile, onu her düşündüğümde..."

Yüzü kızaran Kameido, bir anda gözyaşlarına boğuldu. İvata şaşkına dönmüştü. Ama aynı zamanda, bir tür rahatlama hissediyordu.

Miura öldüğünde, öğrencilerden hiçbiri ağlamamıştı. Muhtemelen bu, öğrencilerin öğretmenleri Yoşiharu Miura hakkındaki değerlendirmeleriydi. Hatta bir keresinde bir sınıf arkadaşı, "O her şeye laf eden herifin gitmesi iyi oldu," demişti. Her ne kadar kimse buna sözlü olarak katılmasa da, öğrencilerin çoğunun aynı şeyi düşündüğü ortamın havasından anlaşılıyordu.

İvata kendini çok yalnız hissetmişti. Hatta dünyada Miura'nın ölümüne üzülen tek kişinin kendisi olduğu fikrine bile kapılmıştı. Bu yüzden önünde gözyaşı döken Kameido ona ilk kez karşılaştığı bir dost gibi görünmüştü.

"Bayan Kameido, bugün için gerçekten teşekkür ederim. Miura Hoca benim için en özel öğretmendi. Benim gibi onun ölümünün yasını tutan biriyle tanışmaktan ötürü çok mutluyum."

"Ben de."

"Bu arada. Bu ayın yirmisinde K Dağı'na tırmanmayı planlıyorum. Miura Hoca'nın ölüm yıldönümünde bir tür anma töreni yapmayı düşünüyorum. Eğer vaktiniz varsa, birlikte gidelim mi?"

"Teşekkür ederim. Ama o gün katılmak zorunda olduğum bir dersim var."

"Ah. Ne yapalım sağlık olsun."

"Kusura bakmayın. Yine de nazik davetiniz için teşekkür ediyorum. Şey... Ama eğer gelecek yıl yine gidecek olursanız, size katılmak isterim."

"Ah, tabii ki! Size kartımı vereyim. Bir şey olursa iletişime geçebilirsiniz."

"Teşekkür ederim. Ben de kartımı vereyim mi?"

"Aa! Henüz öğrenci olmanıza rağmen kartvizitiniz mi var?"

"Evet, üniversitede bir proje için yaptık. Biraz utanç verici ama... Buyurun."

Kameido'nun ona uzattığı kartın hoş bir tasarımı vardı. Renkli bir çiçek tasarımının yanında, adı kanjiyle ve Latin harfleriyle yazılmıştı.

亀戸由紀

Yuki Kameido

İvata ona teşekkür edip sandalyesinden kalktı.

Tam o sırada, odanın köşesinde bir tablo dikkatini çekti. Tahta şövalenin üzerinde bir kedi resmi vardı. Nedense tuvalin üzerine eşit aralıklarla çok sayıda delik açılmıştı.

"Bayan Kameido, bu resim nedir?"

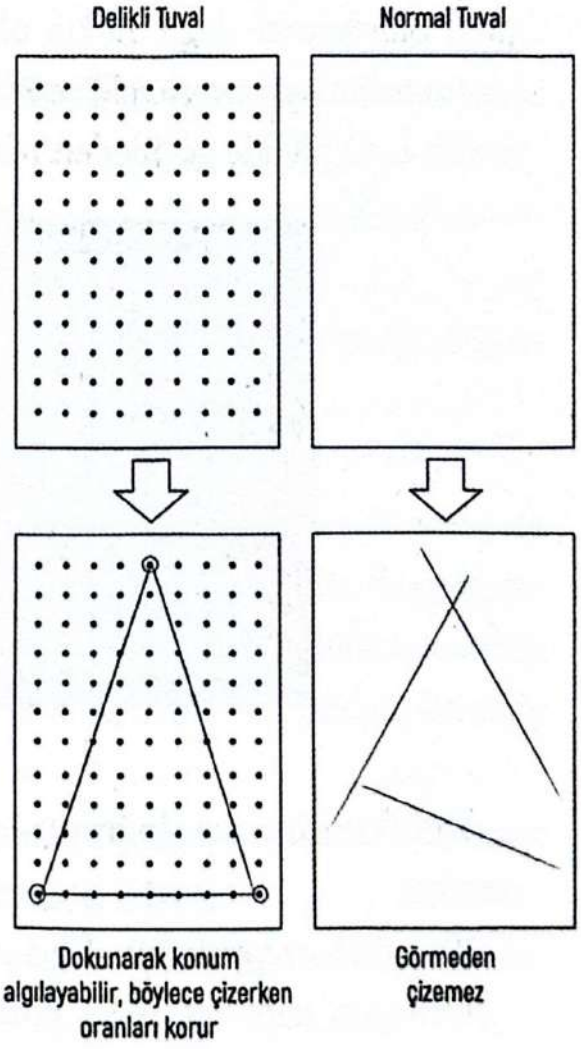
"Ah! Delikleri merak ediyorsunuzdur eminim. Görmeden resim yapmaya olanak sağlayan bir tuval türü."

"Görmeden mi?"

"Evet. Resim kulübümüzde kör bir kız var, Maruoka Hoca onun için bu fikri buldu. Bay İvata, hiç gözleriniz kapalı çizim yapmayı denediniz mi?"

"Hayır... Sanırım denemedim."

"Fukuvarai* oyununu hayal ederseniz anlayacağınızı düşünüyorum ama önünüzü görmeden bir şeyler yapmak çok zordur. Özellikle de resim yapmak... Tuvali görmeyince bir çizgiyi bile nereye çizeceğinizi bilemezsiniz. Ancak tuvale delikler açarsanız, dokunarak konumu bulabilir ve delikleri referans olarak kullanarak çizim yapabilirsiniz.

Yani örneğin, sol alt ve sağ alt noktayı üst orta noktayla birleştirerek bir üçgen oluşturabilirsiniz. Gözünüz

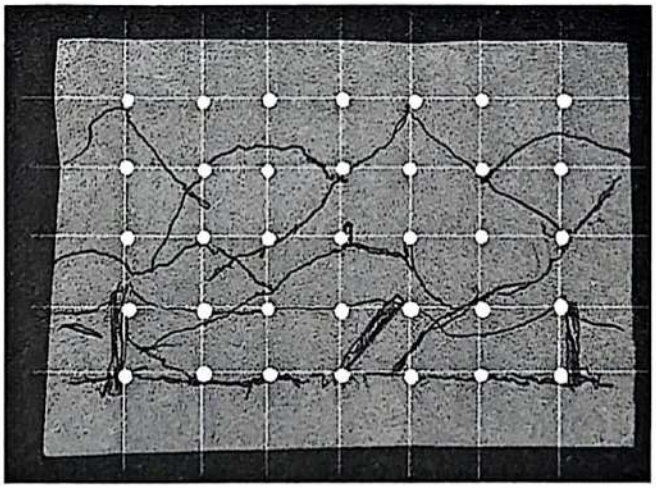
* Fukuvarai (福笑い) : Oyuncuların gözleri bağlıyken, boş bir insan yüzüne göz, burun, dudak gibi yüz parçaları yerleştirmeye çalıştığı bir çocuk oyunudur. (*ç.n.*)

görmese bile, kafanızdaki imajı tuvale aktarabilirsiniz. Bu yöntemi kullanarak öğrenciye insan, hayvan figürleri gibi birçok çizim egzersizi yaptırıyoruz."

"Anlıyorum. Yani sadece dokunma duyusuyla çizim yapmak mümkün..."

O anda İvata'nın beyninde bir ışık çaktı. Uzun zamandır kafasını kurcalayan bir soru bu deliklerle dolu tuvalle birleşti: Miura'nın resmindeki katlama izleri. Katlama izleri, deliklerle aynı işlevi görüyor olabilir miydi?

Kâğıdı katlayarak kâğıt üzerinde çok sayıda nokta oluşturmuştu. Yani Miura'nın kâğıdı katlamasının sebebi referans çizgileri oluşturmak değil, nokta oluşturmaktı. Bunun çıkış sebebi, Maruoka'nın görme engelli resim kulübü üyesi için yaptığı delikli tuvalle aynı şekilde görmeden resim çizebilmek değil miydi?

Eğer bu düşünce doğruysa, o halde Miura resmi görmeden çizmişti.

Yine de bu teoride tuhaf bir şeyler vardı.

Örneğin, katil bir şeyle gözlerini bağlayıp görüşünü engelleseydi, dağları göremediği için onları kopyalayamazdı. Yani bu durumda en azından Miura'nın bir şekilde dağların manzarasını

görebildiğini söylemek mümkündü. Peki ya ellerini göremiyorsa... O zaman resmi nasıl çizmişti?

İvata bir süre kafa patlatarak en nihayetinde bir sonuca vardı.

Acaba elleri arkasında bağlı olabilir miydi?

Katil, Miura Hoca'yı hareket etmesin diye bağladı. Elleri arkasından bağlı olan hoca, cebinden fişi ve kalemi çıkarıp resim çizmeyi düşündü. Ama önünü göremediği için çizim yapamıyordu. Bu yüzden kâğıdı katlayıp, dokunduğu yerlerin konumunu anlamaya çalıştı ve el yordamiyla bir çizim yaptı.

Ancak hâlâ bazı problemler vardı.

Elleri arkasında bağlıyken resim çizmesi gerçekten mümkün müydü?

Öyle olsa bile, Miura katile fark ettirmeden resmi nasıl tamamlayabilmişti?

Her şeyden önce böyle bir durumda Miura'nın resim çizmesinin sebebi neydi?

Henüz anlayamadığı bir sürü şey vardı. Ama sonunda bir şeyler yakaladığını hissediyordu.

20 Eylül sabahı, İvata yeni satın aldığı çadırı, uyku tulumunu ve eskiz defterini sırt çantasına koyup lojmandan ayrıldı. Başlangıçta günübirlik bir gezi planlamıştı ama tesadüfen iki günlük izin aldığı için bir gece kamp yapmaya karar verdi. İvata bu gezi için kendine bazı kurallar koydu.

Olay gününü tam olarak yeniden canlandıracaktı. Miura'nın izlediği rotayı, kronolojik olarak takip edecekti.

Miura'nın o gün gördüğü manzarayı kendi gözleriyle görecekti.

OLAY GÜNÜ MİURA'NIN HAREKETLERİ

07.40 Evden ayrıldı

07.50 Okula vardı

08.00 Resim kulübü faaliyetlerine başladı

13.00 Okuldan ayrıldı

13.10 İstasyonda Toyokava ile buluşup marketten alışveriş yaptı

13.30 Dağa vardı, tırmanışa başladı

14.30 4. istasyona vardı, yemek yiyip resim yaptı

15.30 Toyokava'dan ayrılıp tekrar dağa tırmanmaya başladı

16.00 6. istasyon yakınlarında son kez görüldü

17.00 (yaklaşık) 8. istasyona vardı

13.00 civarında istasyona vardı ve yakındaki süpermarketten yiyecek aldı. Kırmızı fasulyeli tatlı çörek, kızarmış domuz etli sandviç ve Hanayagi Bento. Daha sonra taksiye binip K Dağı'na doğru yola çıktı.

Yaklaşık olarak Miura'nın sıralamasıyla aynı vakitte dağa vardı.

Eylül ortası için alışılmadık bir şekilde hava terletecek kadar güneşliydi, bu yüzden çok sayıda insan dışarı çıkmıştı. İvata saatine bakarak dağa tırmanmaya başladı.

Yaklaşık bir saat boyunca hafif eğimli yürüyüş parkurundan yürüyerek ilk dinlenme noktası olan 4. istasyon meydanına ulaştı. Açıklıktaki altı masa, diğer ziyaretçiler tarafından kullanıldığı için İvata bir ağacın dibine oturdu ve öncesinde süpermarketten aldığı Hanayagi Bento'yu açtı.

"İvata, bunun ne olduğunu biliyor musun? Bu istasyonun önündeki markette satılan yemek kutularından, adı Hanayagi Bento. Onları çok sevdiğim için her gün mutlaka alıyorum. Bugün biraz fazla almışım o yüzden bunları eve götürüp dedenle birlikte ye, olur mu?"

Miura böyle söyleyip İvata ve dedesi için her gün iki kişilik Hanayagi Bento getirmeye başlamıştı. Tatlı ve ekşi soslu köfteler, büyükçe doğranmış kızarmış sebzeler, üzerine erik turşusu konmuş pirinç. Bentonun tadı hâlâ eskisi gibiydi.

Öğle yemeğini bitirdikten sonra çantasından eskiz defterini ve kalemini çıkardı. O gün, Miura burada bir resim çizmişti. İvata resim konusunda pek yetenekli değildi ancak cinayet gününü yeniden canlandıracaksa, hiçbir adımı atlayamazdı.

Ağaçların diplerinde açan çiçekleri çizmeye çalıştı ancak bir türlü istediği gibi bir çizim yapamadı. Otuz dakika sonra uzun uğraşlarının sonucu elinde olan tek şey, hiçbir şeye benzemeyen çirkin bir resimdi.

"Resim hiç benlik değil gerçekten," diye kendi kendine mırıldanıp eskiz defterini kapattı. Saatine baktığında üçü yirmi geçtiğini gördü.

Cinayet günü, Mira bu istasyondan yaklaşık 15.30 gibi ayrılmıştı. Yani aynı rotayı izlemek için İvata'nın on dakika daha beklemesi gerekiyordu ancak bu konuda biraz tedirgin hissediyordu. Çünkü Miura'nın aksine, İvata dağa tırmanmaya alışık değildi. Bu dağa en son çocukken tırmanmıştı. Yani saat 17.00'de 8. istasyona varamayabilirdi. O yüzden her ihtimale karşı biraz zaman ayırarak erken çıkması daha iyi olmaz mıydı? Sonuçta bir sonraki istasyona daha erken varacak gibi olursa hızını her an yavaşlatabilirdi.

İvata eskiz defterini çantasına atıp, 4. istasyonu geride bıraktı.

İvata doğru bir karar vermişti.

6. istasyona ulaştığında saat çoktan 16.00'yı geçiyordu. Eğer zaman olarak çizelgeyle aynı şekilde hareket etse, şu anda geride kalmış olacaktı.

Gerçekten de İvata, Miura'ya kıyasla yavaştı.

Su içmek için durup kafasını gökyüzüne kaldırdığında batı yönünün turuncuya çalan bir renge boyandığını gördü. Güneş batmaya başlamıştı. Acele etmezse yetişemeyecekti. Adımlarını hızlandırarak tırmanmaya devam etti.

6. istasyondan sonra yol aniden dikleşti. Kenarlara gerilmiş halatlar olduğu için kaybolma korkusu yoktu ancak yol asfaltlı olmadığı için yürümekte zorlanıyordu. Küçük bir hayvan boyutundaki kayalar ayaklarının altında yuvarlanıyordu, dikkatli olmazsa her an düşecek gibi hissediyordu. Üstelik daha önce hiç karşılaşmadığı ürkütücü böcekler görmüştü.

İvata cesaretini kaybetmemeye çalışarak yürümeye devam etti. Yaklaşık bir saat sonra sonunda "8. İstasyon Meydanı" yazan tabela göründü. Gerçekten rahatlamıştı. Saat daha tam beş olmamıştı. Acele etmesi işe yaramış, planladığı vakitte ulaşmıştı.

8. istasyon meydanı, çocuk parkı büyüklüğünde bir açıklıktı. 4. istasyondan farklı olarak, bank gibi ekipmanlar olmadığı için çadır kurmak için büyük bir alan sağlıyordu.

Kamp yapmak için ideal olsa da İvata'dan başka kimse yoktu. Bu durum pek de şaşırtıcı değildi. Sonuç olarak burada birkaç yıl önce bir cinayet işlenmişti.

İvata ağır çantasını yere bırakıp, kollarını uzatarak gerindi.

Cebinden istasyonun önündeki süpermarketten aldığı fişi çıkardı. Miura, bir nedenden ötürü, ölümünden hemen önce burada dağların resmini çizmişti. İvata onun hareketlerini takip ederek, resmi çizme amacını anlayabilirdi.

İvata kalemini çıkarıp batı yönüne doğru baktı. Orada Miura'nın çok sevdiği manzarayı, muhteşem dağları görecekti... Ya da görmesi gerekiyordu.

Çünkü İvata'nın gözlerinin önünde uzanan manzaraya inanmak zordu.

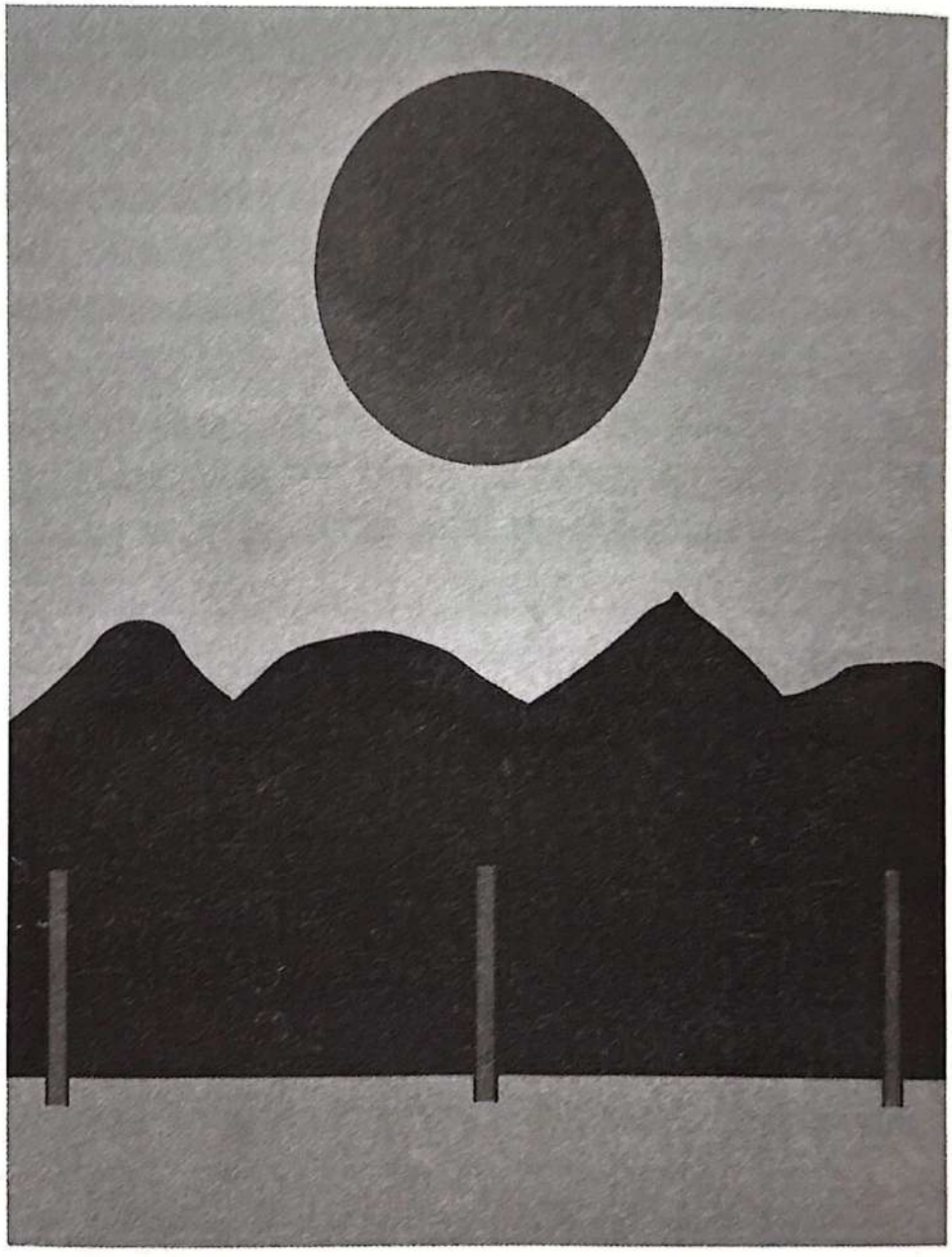
Resimdekinden... farklı.

Güneşin battığı kızıl gökyüzünün altında, sıradağlar siyah bir kütle gibi görünüyordu.

Bir anlığına İvata'nın kafası karışsa da sonra nedenini anladı. Ters ışık yüzünden böyle duruyordu.

Yılın bu zamanı, güneş yaklaşık olarak 17.30'da tamamen batıyordu. Şu an ise saat 17.00'ydi, gün batımının otuz dakika öncesinde ışık batı yönünde toplanmıştı. Sıradağlar, K Dağı'nın batısında yer alıyordu ve batan güneş, sıradağların arkasından yoğun bir ışık saçıyordu. Bu yüzden K Dağı'nın 8. istasyonundan bakıldığında, ters ışık sebebiyle sıradağlar karanlık görünüyordu. Gündüz vakti, güneş tepeden dağları aydınlattığı için detayları görmek mümkündü. Ama günün bu vaktinde, dağların nerede bitip nerede başladığı bile anlaşılmıyordu.

İvata, Miura'nın çizdiği resmi düşündü.

Resimde sadece dağların ana hatları değil, aynı zamanda zirvelerden birinde yer alan iki radyo kulesi de çizilmişti. Nasıl bakarsanız bakın, bu saatte böyle bir detayı net görmesi mümkün değildi. Cinayet üç yıl önce bugün işlenmişti. Güneş o gün hemen hemen aynı saatte batmış olmalıydı. Bu nedenle gördüğü manzara aşağı yukarı aynı olmalıydı.

Miura Hoca daha erken bir saatte yani hava daha aydınlıkken 8. istasyona varmış olabilir mi?

Bir anlığına bu düşünce zihninden geçse de hemen kafasından attı. Bu mümkün değildi.

İvata, 4. istasyondan Miura'dan on dakika önce ayrılmış ve hatta yarı yolda adımlarını hızlandırmıştı. Bundan daha hızlı hareket etmek, koşmak anlamına geliyordu. Her ne kadar Miura dağa çıkmaya alışık bile olsa, sırtında ağır bir çantayla dağ yolunda koştuğunu hayal etmek zordu. Üstelik 6. istasyondan sonra yolda asfalt yoktu ve eğim artıyordu. Koşarak tırmanmaya çalışsa düşerdi.

Bu durumda buraya ancak İvata ile aynı anda veya daha sonra varabilirdi.

Peki o zaman o resmi nasıl çizmişti?

Kısa bir süre sonra, güneş dağların ardında battı ve her yer karanlığa büründü. İvata biraz düşünmeyi ara verip kamp için hazırlık yapmaya karar verdi. Çadırı kurup içeri girdi, pille çalışan lambasını yakıp süpermarketten aldığı çörek ve sandviçi çıkardı.

Miura'nın akşam yemeği için hangisini yemeyi planladığını merak etti. Sandviçin paketinin üzerinde son kullanma tarihi "20 Eylül, 22.00" şeklinde yazıyordu. Yani bu akşam saat 22.00'ye kadar. Tatlı çöreğin hafta sonuna kadar zamanı vardı. Acaba Miura sandviçi akşam yiyip son kullanma tarihi

dolmasına daha çok olan tatlı çöreği ertesi gün kahvaltıda yemeyi mi planlamıştı?

İvata sandviçin paketini açıp bir parçayı ağzına attı. Çok lezzetli değildi. Bunun sebebi, yüksek yerlerde tat alma duyusunun zayıflaması da olabilirdi.

Su şişesini kafasına dikip yemeği boğazından geçirmeye çalıştı.

İşte tam o anda İvata'nın kafasında bir ışık çaktı.

Olamaz, yoksa... Bunun için miydi?

Vücudunu bir şok dalgası kapladı. Kalbi hızla çarpmaya başladı, tüyleri diken diken oldu.

Vahşice katledilmiş ceset, çalınan yiyecekler, fişteki resim... Her bir parça bir araya geliyordu.

Demek bu. Demek bu yüzden dağların resmini çizdi.

İvata çadırından çıkıp batıya doğru baktı. Sıradağlar akşam karanlığına karışmış ve artık tamamen görünmez olmuştu.

Ama yaklaşık on iki saat sonra güneş tekrar doğacak ve dağlar bir kez daha görünür olacaktı. Polis, Kuma, İvata... Hepsi kritik bir hata yapmıştı.

Miura, sabah güneşinin aydınlattığı sıradağları çizmişti.

O resmi çizmesinin tek bir nedeni vardı.

"Sabaha kadar hayattaydım." Miura bu gerçeği anlatmak istiyordu.

Otopsi sonucunda, Miura'nın 20 Eylül saat 17.00 civarı hayatını kaybettiği tahmin edilmişti. Eğer ertesi sabah gerçekten hayatta olsaydı, bu polisin tahminlerinde on saatten fazla bir zaman dilimi için yanıldığı anlamına gelirdi. Ancak Japonya'nın harika patologlarının böyle bir hatayı yapması mümkün değildi.

Peki ya katil bilerek on saatlik hatanın meydana gelmesi için bir tür numaraya başvurmuşsa? İvata tam da böyle bir numarayı fark etmişti.

Yola çıktığı ipucu, Kumai'nin ona daha önce söylediği bir şeyden geliyordu.

"Ceset çok kötü hasar gördüğü için otopsi yapmak zor olsa da neyse ki midede kısmen sindirilmiş yiyecek bulundu. Midedeki yiyeceklerin içeriği Hanayagi Bento ile aynıydı. ... Bu yüzden, yiyeceğin sindirim durumuna bakılırsa... Miura'nın ölümünün yemek yedikten yaklaşık iki buçuk saat sonra gerçekleştiği tahmin ediliyor."

Bu yüzden polis, Miura'nın 4. istasyondaki öğle yemeğinden yaklaşık iki buçuk saat sonra öldüğünü düşünmüştü.

Üç yıl önce o gün, Miura saat 17.00 sularında 8. istasyona varmış, çadırını kurup bir şeyler (muhtemelen sandviç) yemişti. Ondan sonra uyku tulumuna girip yatmıştı. Katil ertesi sabah şafaktan sonra gelmişti. Miura hâlâ uyku sersemiyken katil onu çadırından dışarı sürükleyip, uyku tulumundan çıkarıp ellerini arkasından bağlamıştı. Sonra yanında getirdiği Hanayagi Bento'yu ona zorla yedirip, suyla boğazından aşağı ittirmişti. Katil bu şekilde iki buçuk saat bekledikten sonra onu öldürmüştü.

Böylelikle, otopside iki buçuk saat sonraki bento kalıntıları tespit edilmiş, bu da tahmini ölüm saatinin on saatten fazla kaymasına sebep olmuştu. Katil, bu zamanı olay yerinde olmadığına dair geçerli mazereti üretmek için kullanabilirdi. Miura'yı tanıyan herkes onun her gün Hanayagi Bento yediğini bilirdi. Üstelik tren istasyonu önündeki süpermarkette bu bentolardan sürekli satıldığı için katilin bir tane temin etmesi oldukça kolaydı.

Çok basit bir numaraydı. Aslında, İvata bu numarayı biliyordu... Daha doğrusu önceden bunun hakkında bir şeyler okumuştu. Kurbanı zorla besleyerek ölüm saatini şaşırtmak, birçok dedektif romanında kullanılan klasik bir yöntemdi.

Ama hayır, aslında tam da *bu yüzden* bugüne dek kimse bu numarayı bir ihtimal olarak düşünmemişti. "İmkânı yok." veya "Bunu düşünmek bile saçma," denilerek daha en başından bu fikir reddedilmişti.

Bu, yalnızca kurgu eserlerde işe yarayan bir numaraydı ve gerçek dünyada polisi böyle bir şeyle kandırmak mümkün değildi. Çünkü ölüm saatini belirlemek için mide kalıntılarına bakmaktan başka pek çok farklı yol vardı.

Bunlardan biri rigor mortistir. Ölümden sonra insanın kasları yavaş yavaş sertleşip sonrasında gevşemeye başladığı için kasların sertleşme hızı neredeyse sabittir. Bu yüzden cesedin bulunduğu andaki kas sertliği ölçülerek ölüm saati hesaplanabilir.

Kornea bulanıklığını veya kan akışının durgunluk derecesini ölçmek gibi çeşitli yöntemler de vardır. Mide içeriğine bakmak ise bunlardan sadece biridir.

İşte bu yüzden...

İşte bu yüzden katil, Miura'yı vahşice katletmişti.

Ceset çok kötü hasar gördüğü için otopsi yapmak zor olsa da neyse ki midede kısmen sindirilmiş yiyecek bulundu.

Başka bir deyişle, vücut o kadar kötü hasar görmüştü ki midede sindirilmiş yiyecekler dışında ölüm saatini tahmin etmeye yarayacak bir yöntem yoktu. Ve katilin stratejisi de buydu.

Cesedin iki yüzden fazla darbe alması ve sadece insanımsı şekli olan bir şeye dönüşene dek parçalanmasının sebebi mide kalıntıları dışındaki ipuçlarının önüne geçmekti. Polis, bu durumu katilin nefretten gözü döndüğü şeklinde yanlış yorumlamıştı.

Bu olay örgüsü, uyku tulumunun çalınmasının gerçek nedenini de açıklıyordu.

Miura 20 Eylül gecesi çadırını kurmuş, uyku tulumuna girmiş ve

uyumuştu. Katil uyku tulumunu ve çadırı suç mahallinde bırakmış olsaydı, Miura'nın geceyi geçirdiği açıkça belli olur ve yaptığı numara bozulurdu. Basit bir çadır sökülüp, tekrar eski haline getirilebilirdi ancak uyku tulumunun kullandığına dair izleri gizlemenin bir yolu yoktu. Bu yüzden katil olay yerinden uyku tulumunu almıştı.

Yiyeceklerin çalınmasının altında da aynı neden yatıyordu. Miura, büyük ihtimalle 20 Eylül gecesi sandviçi yemişti.

Sandviçi gece yarısı yemiş olsa bile, sabaha midesi boşalmış olurdu. Böylece otopside tespit edilemezdi. Ve eğer olay yerinde sadece sandviç ortadan kaybolsaydı "Miura sandviçi akşam yemeğinde yemiş" yani "Miura geceyi atlatmış olmalı" ihtimali ortaya çıkardı. Bu da katilin çöreği çalmasının sebebini açıklıyordu. Çünkü bütün yiyecekler ortada olmayınca, polis katilin yiyecekleri çaldığını düşünecekti. Katil tüm bunları polisin düşüncelerini manipüle etmek için yapmıştı.

Miura'nın sıradağları çizmesinin sebebi de katilin olay yerinde olmadığına dair yaratacağı geçerli mazereti çürütmekti.

Muhtemelen Miura, katil bentoyu zorla ağzına tıkarken katilin planını, yani katilin ölüm saatini gizlemek için yapacağı numarayı fark etmişti. Bunun üzerine elleri arkadan bağlı bir halde cebinden kalem ve fişi çıkarıp dikkatle katilin anlayamayacağı bir mesaj yazmaya çalışmıştı.

Miura muhtemelen ne çizebilirim ki diye düşünmüştü. Katilin adını ya da yaptığı numarayı açıklasa, katilin kâğıdı bulup yok etme ihtimali vardı. Bunun yerine, hemen anlaşılmayıp gözden kaçabilecek dolaylı bir mesaj düşünmüştü. Dağların manzarası.

"Sabaha kadar hayatta kaldım." Miura'nın anlatmak istediği buydu.

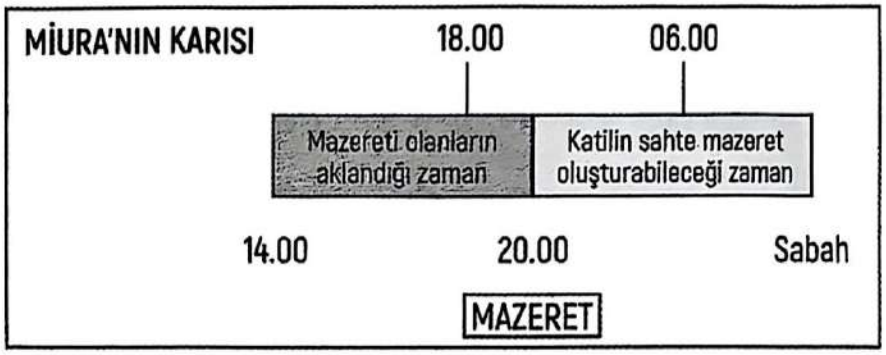
Katilin, Miura'nın amaçladığı gibi "Resmi olay yerinde bırakmanın bir sakıncası yok" diye düşündüğünü mü yoksa sadece resmin varlığını fark etmediğini mi bilmenin bir yolu yoktu. Öyle ya

da böyle sonuç olarak resim polisin eline geçmişti. Ancak kimse bunun ne anlama geldiğini fark etmemişti.

O halde katil kimdi?

Yılın bu zamanlarında, güneş sabah 05.30 civarında doğuyordu. Ceset dokuzda bulunduğu için cinayet bu saat aralığında gerçekleşmiş olmalıydı.

Dağa gidip gelmek için gereken zaman göz önüne alındığında, sabah 6.00'da mazereti olan Miura'nın karısının ve saat 7'de mazereti olan Toyokava'nın cinayet işlemiş olma ihtimalleri ortadan kalkıyordu. Böylelikle... Geriye sadece bir kişi kalıyordu.

Yuki Kameido.

İvata bir ürperti hissetti.

Resim atölyesinde gördüğü kadının gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü gözünün önüne geldi.

"Miura Hoca'yı seviyordum."

O sözlerin hepsi yalan mıydı? Gerçek hisleri aslında Kumai'nin röportajında söyledikleri miydi? Miura'dan nefret ettiği için mi onu öldürmüştü?

Hayır, belki de bu yüzden değildi. Belki de onu sevdiği için öldürmüştü. Bu da bir ihtimaldi. Bir öğretmen ve öğrenci arasındaki imkânsız bir aşk...Ya gerçekten böyle bir şey olduysa... Kulağa bir televizyon dizisi klişesi gibi gelse de insanların başka insanları öldürme sebeplerinin çoğu zaman önemsiz şeyler olduğunu daha önce duymuştu.

Ancak bu konuda havada kalan büyük bir sorun vardı.

Kameido ufak tefek bir kadındı. Üstelik cinayet işlendiği dönemde sadece lise 3. sınıf öğrencisiydi. Yetişkin bir erkeği alıkoyup onu yemek yemeye zorlayıp, sonrasında öldürecek bir fiziksel gücü var mıydı? Ama burada oturup bunu düşünmenin bir faydası yoktu. Hemen dağdan aşağı inip polise öğrendiklerini anlatmalıydı. Ancak güneş çoktan batmıştı ve etraf tamamen karanlığa gömülmüştü.

Şu anda dağdan inecek cesareti yoktu.

Tenine işleyen soğuk bir rüzgâr esiyordu. Dağda akşamları hava soğuktu. Sıcaklık ilerleyen saatlerde daha da düşecekti. İvata çadırına girip çantasından uyku tulumunu çıkardı.

Gece çökerken rüzgâr kuvvetlenmeye ve uğuldamaya başladı. Dört bir yandan böceklerin garip sesleri yankılanıyordu.

Dağda gecenin bu kadar ürkütücü olduğunu bilmiyordu. Bir an önce uyumayı umarak gözlerini sımsıkı kapattı.

*

Ne kadar zaman geçmişti acaba? Görünüşe göre bir noktada uyuya kalmıştı.

Gözlerini açtığında etraf hâlâ zifiri karanlıktı. Çadırın dışından uğuldayan rüzgârın ve böceklerin sesi geliyordu. Vakti öğrenmek için başının yanına koyduğu saate uzanmaya çalıştı.

O anda garip bir şey fark etti.

Kollarını hareket ettiremiyordu. Her iki kolu da hazır olda bekler gibi iki yanında sabit duruyordu. Belden altı da aynı durumdaydı, bacakları sımsıkı birbirine yapışmış, ayrılmıyordu.

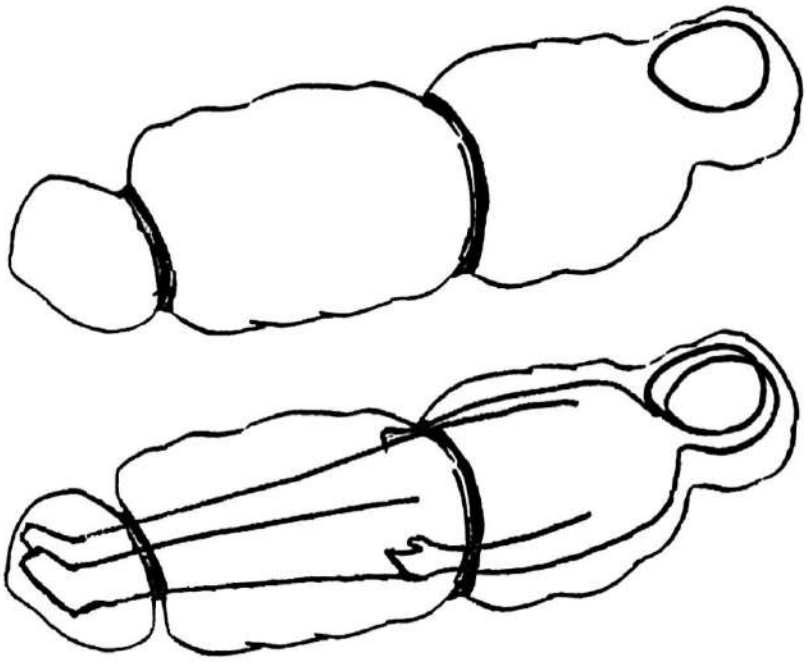
Uyku felci mi?

İvata çocukken birçok kez uyku felci geçirmişti. Ama şu an yaşadığı öncekilerden farklıydı.

Nedense bileklerini rahatça hareket ettirebiliyordu. Sadece bu da değil, başını, gözlerini ve ağzını hareket ettirebiliyordu. Sabit duran sadece kolları ve bacaklarıydı.

Yani uyku felci değildi. Bu durumda vücuduna ne olmuştu?

Uykusu açılınca, hisleri daha da netleşti. Kollarında ve bacaklarında garip bir baskı olduğunu fark etti. Sanki vücudunun bir bölümü sıkıca bağlanmış gibi his... İvata ne olduğunu anladı.

Birisi uyku tulumunun dışından ip gibi bir şey dolamıştı. Bunun dışında aklına bir ihtimal gelmiyordu. Ancak yine de bir türlü kafasında durumu oturtamıyordu. Şu an dağdaki 8. istasyondaydı. Etrafta İvata dışında kimse olmaması gerekiyordu. Bir süre sonra gözleri karanlığa alıştı.

Çadırın içini az çok seçecek hale geldi. Kafasını oynatıp etrafa baktı. Ayak ucuna baktığında kalbi bir anlığına durakladı.

Orada biri vardı.

Ayaklarının dibinde biri oturuyordu. Yüzünü pek iyi göremiyordu. Ancak ufak tefek, saçları uzun birisi olduğunu anladı. Bir kadındı... Vücudundaki bütün kan çekildi. O an hatırladı.

Bugün buraya geleceğini Yuki Kameido'ya söylemişti.

Kadın aniden kollarını yukarı kaldırdı. Elinde bir şey tutuyordu. Küçük bir hayvan büyüklüğündeki kaba bir nesneye benziyordu. Buraya gelirken yürüyüş parkurunda gördüğü kayalardan biriydi. Kadın o anda kayayı, şiddetle İvata'nın bacaklarına indirdi.

Güm.

Sesle birlikte kaval kemiğine korkunç bir acı saplandı. İvata'nın ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı ama korkusu ve acısı sesini bastırdı.

Kadın hemen iki kolunu havaya kaldırıp acımasızca kayayı bacağına indirdi.

Güm.

Bacaklarından bir çatırdama sesi geldi. Kemikleri çatlamış olmalıydı. Acı nefesini kesiyordu.

Tüm gücüyle karşı koyup, bağlanmış vücudunu savurdu. Buna karşılık kadın zorla üzerine çıktı. Ve tekrar tekrar kayayı bacaklarına indirdi.

Güm.

Güm.

Güm.

Güm.

Güm.

Bitmek bilmeyen amansız bir acıdan dolayı İvata nefes alamıyordu. Ciğerlerine hava doldurmak için çaresizce kısa kısa nefesler aldı. Oksijensizlikten gözleri kararmaya başladı. En sonunda, acı ve dehşetin ortasında bilincini kaybetti.

Gözünü açtığında yıldızlarla dolu gökyüzü önünde uzanıyordu. Soğuk rüzgâr yanaklarını okşuyordu. Çadırın dışında olduğunu fark etti. Kadın, muhtemelen baygınken onu çadırdan dışarı sürüklemişti.

Kaçması lazımdı... Ancak vücudu hareket etmiyordu. Bacakları onu dinlemiyordu. Acı gitmişti ancak hisleri de yok olmuştu. Kendi bacaklarından ziyade, vücuduna tutturulmuş demir çubuklar gibi hissettiriyordu.

Bacaklarından umudu kestiği için gövdesini kaldırmaya çalıştı. Ancak yapamadı. Karnının üzerinde yumuşak bir et yığını varmış gibi hissediyordu. Kadın üzerinde oturuyordu.

İvata dehşet ve çaresizlik içinde garip aydınlanma yaşadı.

Ufak tefek, genç bir kızın Miura'yı öldürebilmesinin sebebi Miura uyku tulumunun içinde olmasıydı. Uyku tulumu insanın bedenini saran bir ürün olduğu için tulumun üzerinden ip bağlayarak daha az bir eforla bir kişinin hareketlerini kısıtlamak mümkündü.

Aynı zamanda ulaştığı bu sonuç başka bir gizemi daha çözmüştü. Miura resmi bu durumdayken çizmişti. Bağlı olmasına rağmen yine de bir şekilde hareket ettirebildiği ellerini kullanarak uyku tulumunun içinde var gücüyle kalemini oynatmaya çalışmıştı. Uyku tulumu ellerini gizlediği için ne yaptığı dışarıdan görünmemişti. Bu şekilde katile fark ettirmeden bir mesaj bırakmayı başarmıştı.

O anda kadın konuşmaya başladı.

"Bay... İvata'ydı değil mi? Böylesine kötü bir şey yaptığım için özür dilerim."

Seste bir tuhaflık olduğunu hissetti.

Hayır, bu farklı... Kameido'nun sesi böyle değildi?

"Sizin bir suçunuz yok aslında. Ama işte..."

Şüphelerinde haklıydı. Kameido'nun sesi daha tiz ve gençti.

O halde şu anda İvata'nın üzerinde oturan bu kadın kimdi?

"Duydum ki kocamın ölümünü araştırıyormuşsunuz."

Koca mı? Olamaz...

Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Miura'nın karısının sabah saat altıda geçerli bir mazereti vardı. Şafak vaktinden sonra cinayeti işlemesi imkânsızdı. Yine de gecenin yarısı, yani şu anki zaman dilimi, için bir mazereti yoktu. Ama bu karanlıkta sıra dağlar görünmüyordu. Dağlar görünmüyorsa, Miura o resmi çizemezdi. İvata bunları düşündükçe içine bir kurt düştü. Bu imkânsızdı...

Gerçekten de öyle miydi? Bizzat görmeden resim çizilemez miydi? Bu sıradan insanlar için zor olabilirdi ancak Miura, yaklaşık yirmi yıldır mesleğini icra eden bir resim öğretmeniydi. Resim yeteneği profesyonel düzeydeydi.

Üstelik, buradan görünen manzarayı çok seviyordu ve defalarca kez buraya çizim yapmaya gelmişti. Miura, manzara görmese bile hafızasını kullanarak resmi çizmiş olamaz mıydı?

Resim konusunda pek yeteneği olmayan İvata bile, doğup büyüdüğü evin dış görünüşünü hafızasından belli bir ölçüde ezbere çizebileceğinden emindi.

Ama öyle olsa bile, Miura neden böyle bir şey yapmayı tercih etmişti? Neden ölümün eşiğindeyken, göremediği dağları çizmişti?

Kadın tekrar konuşmaya başladı.

"Mutluluğumuzu mahvetmeye çalışıyorsunuz."

"Mutluluğ*umuz* mu?"

"Takeşi ve benim hayatıma engel oluyorsunuz."

Takeşi... İvata bu ismi hatırladı.

Takeşi, Miura'nın tek oğluydu.

"Sizi öldürmekten başka çarem yok."

Aniden kadının parmakları İvata'nın dudaklarına değdi. Sonrasında ise zorla dişlerini birbirinden ayırdı.

"Hadi... Yemeğinizi... Yiyin."

Kadın, ağzının içine bir şey döktü. Bir şekilde tanıdık gelen yoğun, yapışkan bir sıvıydı... Tadı nedense nostaljik geliyordu... Bu tat... Köfte, sebze kızartması ve pilava benziyordu. Hepsinin tadı birbirine karışmıştı. Hanayagi Bento'nun içindekiler bir macun haline getirilmişti.

Bu kadın... Yoksa...

Yemeği kesinlikle yutmamalıydı. Tükürmeye çalıştı ancak kadın eliyle ağzını kapattı.

"Hadi. Yiyin."

Artık her şey açıktı. Kadın, Miura'ya uyguladığı yöntemle onu da öldürüyordu.

"Yemezseniz... öleceksiniz..."

Kadın diğer elini kullanarak İvata'nın burnunu sıktı. Ağzı ve burnu kapalı olduğu için nefes alamaz hale gelmişti. Çırpınarak kurtulmaya çalıştıkça kadın tüm gücüyle bastırıyordu.

İvata yemeği yutmamak için direndi. Ancak zaman geçtikçe acı daha da katlanılmaz bir hale geldi. Yaklaşık bir dakika karşı koyduktan sonra dayanma gücünün sınırına ulaştı. Başı zonkluyordu. Vücudundaki hücreler oksijen arayışı içinde çığlık çığlığaydı.

O anda kadın, "Yutarsanız nefes almanıza izin vereceğim," dedi.

Beyni, "Hayır!" diye emir verdi. Ama vücudu bu emri reddetti. Boğazı, yemeği kendiliğinden yuttu.

Sıvı, yemek borusundan inip midesine geçti.

Kadın elini çekti. İvata ciğerlerini havayla doldurdu.

Ancak kadın hemen yine burnu kapatıp sıvıyı ağzına döktü.

Bu sefer önceki gibi direnmeden yemeği yuttu. Ama pes etmiş değildi.

Şimdilik kendisine söyleneni yapacak, nefesini düzenleyecek, güç toplayacak ve kaçmak için bir fırsat kollayacaktı. Karşısında bir kadın vardı. Fiziksel olarak avantajlı taraftaydı. Kurtulma şansı vardı.

Ama kadın sanki İvata'nın niyetini anlamış gibi eline tekrar kayayı alıp İvata'nın gözüne sert bir darbe indirdi. Keskin bir acıyla görüşü kırmızıya boyanıp, bulanıklaşmaya başladı. Gözlerini kırpıştırmaya çalıştı. Gözünden yanaklarına doğru kan aktığını hissetti.

Her şey kötüye gidiyordu. Vücudunu hareket etmiyordu. Gözleri görmüyordu.

Ama İvata henüz pes etmemişti. Hâlâ kaçma şansı vardı. İşleri tersine çevirebilirdi. Buna inanıyordu. Ama aynı zamanda, başka bir düşüncesi daha vardı.

Eğer burada öldürülürse, bir muhabir olarak geride bilgi bırakması gerekiyordu.

Uyku tulumunun içinde bileklerini oynatmaya çalışarak, cebinden kalem ve fişi çıkardı. Önce fişi ufak ufak katladı. Parmaklarıyla katlama yerlerine dokunarak resmi konumlandırıp kalemini ufak ufak oynatan Miura kadar iyi çizip çizemeyeceğini bilmiyordu.

Ama çizmek zorundaydı.

Bu resmi bulan kişiye, katilin kim olduğunu aktarmak için...

21 Eylül 1995'te L vilayetindeki K Dağı'nın 8. istasyonunda gazete çalışanı Şunsuke İvata'nın cesedi bulundu. Olay yerinde dağların çizildiği bir manzara resmi vardı.

*

26 Eylül 1995

Fukui vilayetindeki bir apartman dairesinde bir erkek cesedi bulundu. Ölen kişinin dairede yaşayan Nobuo Toyokava (43) olduğu belirlendi. Toyokava'nın vücudunda aşırı dozda uyku hapı tespit edildi ve polis bu vakayı bir intihar olarak değerlendirdi.

Odada intihar notu olduğu düşünülen bir mektup bulundu.

> *Üzgünüm.*
> *Yoşiharu Miura ve Şunsuke İvata'yı öldüren bendim.*
> *Suçlarımın cezasını ölümümle ödüyorum. Hoşça kalın.*
>
> *Nobuo Toyokava*

Mektup bir kelime işlemcide yazılmıştı.

24 Nisan 2015, Tokyo'da bir apartmanın 6. katındaki 602 numaralı daire

Naomi Konno, evin girişinde yığılmış adama kafası karışmış bir halde bakıyordu.

Gri kapüşon geriye düşünce ortaya çıkan yüz bir yerden tanıdık geliyordu. Uzun zaman önce bir yerde karşılaştığı birinin yüzüydü. Ama nereden olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu.

"Sen kimsin?"

Adam, elini bıçak saplanmış karnına bastırarak acı içinde konuşmaya başladı. "Hatırlamaman normal tabii... Son görüşmemizin üzerinden yirmi yıldan uzun bir süre geçti... O dönemde... seninle röportaj yapmıştım..."

"Röportaj mı?"

"Ben... Muhabir Kumai. Uzun zaman oldu, Naomi Miura. Pardon, kızlık soyadını kullanıyordun değil mi Naomi Konno... Bu noktaya ulaşmam biraz zor oldu..."

Naomi zihninin derinliklerinde Kumai'yle ilgili hatırayı buldu.

Kumai... Olay gerçekleştiği dönemde sadece bir kez görüştüğü gazete muhabiriydi.

"Bay Kumai? Neden... Buradasınız?"

"Geçmişte benim yanımda çalışan birine *yardımın dokunmuştu*. Hatırlıyor musun? İvata adında bir gençti."

Naomi'nin zihninde aniden bir görüntü canlandı.

Karanlıkta yatan paramparça bir et yığını.

"Bayan Naomi... Artık hesap ödemenin zamanı geldi. Hey! Destek lütfen!"

O anda kapı açılıp, başka bir adam daireden içeri girdi.

Naomi'ye doğru bağırarak, "Polis! Naomi Konno, cinayete teşebbüs suçundan tutuklusunuz!" dedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cava İspinozunu Koruyan Ağaç Resmi

Naomi Konno

Naomi, soğuk nezarethanenin içinde boş gözlerle duvara bakıyordu.

O olaydan beri kaç gün geçmişti? O adamın... Kumai'nin... Gelip mutluluğunu mahvetmesinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Şimdiye dek Naomi'nin ellerinden huzur hep alınmıştı. Ne zaman mutlu olmaya çalışsa yoluna çıkan birileri oluyordu mutlaka.

Hayatı bir film şeridi gibi zihninde canlandı.

İlk anı çocukluğundandı.

Naomi, ayrıcalıklı bir ailenin çocuğu olduğunun farkındaydı.

Tokyo'nun nezih muhitlerinden birinde büyümüştü. Babası dürüst, nazik bir adamdı ve Naomi'yi çok seviyordu. Babasının yanında her zaman yüzünde nazik bir gülümsemeyle duran annesi ise bembeyaz tenli, uzun parlak siyah saçlı, çok güzel bir kadındı.

Naomi anne babaların okulu ziyaret ettiği günlerde, sınıfın en arkasında sıralanmış esmer tenli, tombul, kırışık yüzlü diğer annelerin arasında kendi annesinin göze çarpan güzel asil görüntüsüyle bir gurur ve üstünlük hissettiğini hatırlıyordu.

On yaşına girdiği gün, ailesi doğum gününü kutlamak için onu dışarı çıkarmıştı. Bir alışveriş merkezinin restoranında hamburger bifteğiyle karnını doyururken, babası, "Yemekten sonra sana hediye almaya gideceğiz. Ne istersin?" diye sordu.

Naomi duraksadı. Acaba ne istemeliydi?

"Çekinme. Son zamanlarda derslerine sıkı çalışıyorsun. Seni ödüllendirmek istiyoruz, o yüzden biraz pahalı bir şey olması hiç sorun değil. Söyle hadi."

Şimdi bu fırsatı kaçırırsa bir daha asla bulamayacağını düşünüyordu. Ya hep ya hiç diyerek şansını denemeye karar verdi.

"Şey... Baba... Ben cava ispinozu beslemek istiyorum."

Naomi bir süre önce annesiyle birlikte alışverişe çıktığında, evcil hayvan dükkânının vitrininde küçük bir cava ispinozu görmüştü. Kuşun sivri uçlu gagasına, küçük yuvarlak gövdesine ve ışıl ışıl parıldayan gözlerine ilk görüşte âşık olmuştu. O zamandan beri her gün, o kuşla birlikte yaşamanın hayalini kurmuştu. Ancak annesinin hayvanları sevmediğini bildiği için bu isteğini hiç dile getirememişti.

"Bir serçe demek... Annen bu konuda ne düşünüyor acaba?" Babası yüzünde biraz yalvaran bir ifadeyle annesine döndü. Karar annesine kalmıştı. Annesi sanki pes etmiş gibi iç çekerek "Ne isterseniz yapın," dedi düz bir ses tonuyla. Naomi içinden sevinç gösterileri yapıyordu.

Eve giderken birlikte evcil hayvan dükkânına uğradılar. Daha önce gözüne kestirdiği serçe büyümüş ve vücudu biraz daha yuvarlaklaşmıştı.

"Ona güzelce kendin bakacaksın." Naomi, babasının bu sözlerine karşılık, hızlı hızlı başını salladı.

*

O günden sonra her gün Naomi için âdeta bir rüya gibiydi.

Okuldan eve döner dönmez doğruca odasına gidiyordu. Babasının aldığı kafesin içindeki serçe sakince onu bekliyordu.

"Cikcik! Ben geldim."

Küçük kuş cik cik diye öttüğü için ona bu adı vermişti.

İlk başta kuş, insanlardan tedirgin olsa da Naomi onu her gün besleyip özenle bakmış; onun ötüşlerini taklit edip sevgiyle konuştukça Cikcik de Naomi'ye alışmıştı.

Kafesini her açtığında doğrudan eline uçuyordu. Naomi ona uzandığında Cikcik beni sev der gibi başını Naomi'nin eline yaslıyordu.

Onun şevkle yemek yemesi, ciddi bir ifadeyle tüylerini temizlemesi, top gibi kıvrılarak uyuması... O kadar şirin, o kadar sevimliydi ki onu sevmelere doyamıyordu. Naomi böyle bir duyguyu ilk kez hissediyordu.

Cikcik'e bir oyun evi inşa etmek için babasının yardımıyla bir marangozluk işine girişmişlerdi. Büyük emeklerle ortaya çıkardıkları oyuncak bebek evi büyüklüğündeki "villaya" Cikcik girdiği an, Naomi ve babası sevinçten ellerini çırpmışlardı.

Annesi, "Bir kuş için bu kadar zahmet etmeye değer mi?" diye alaycı bir şekilde gülse de eğlenen kocasını ve kızını izlemişti. Çok mutlulardı. Naomi her günün böyle olacağını, bu durumun sonsuza dek süreceğini sanmıştı.

Ama bir gün aniden bir trajedi kapılarını çaldı.

Cikcik'in onlarla yaşamaya başlamasından sadece bir yıl sonra babası hayatını kaybetti.

İntihar etmişti. Her ne kadar o günlerde Japonya'da depresyon kelimesi pek bilinmese de babası depresyondan mustaripti. Yönetici olduktan sonra iş hayatında yoğun bir strese maruz kalmış, ölmeden önceki son altı ay bir psikiyatriste gitmişti.

Annesi ağlamamıştı. Sadece sessizce aile sunağının önünde öylece durmuştu. Naomi bu hissi ancak büyüdüğünde anlayabilmişti. İnsan gerçek bir hüzün karşısında, gözyaşı dökme gücünü bile kendinde bulamıyordu.

Naomi, babası öldükten sonra annesinin değiştiğini hissetmişti.

Her gün konserve yiyecekler yiyorlardı. Annesi temizlik yapmayı ve çamaşır yıkamayı bırakmış, ev kısa sürede çöple dolmuştu. Muhtemelen babasının ölüm şekli her şeyi daha da kötüleştirmişti. Eğer bir hastalıktan veya bir kazada ölmüş olsaydı, diğer insanlar duruma biraz ılımlı ve anlayışlı yaklaşabilir, birkaç teselli sözü veya bir tür destek sunabilirlerdi.

Ancak görünen o ki bu şoke edici ölüm şekli bazı dedikoduların kapısını da aralamıştı.

"Düşünüyorum da... Bayan Konno'nın kocası neden kendini öldürdü acaba..."

"Karısı onu aldatıyordu belki de?"

"Olabilir. Zaten buna uygun bir tipi var."

"Kızı gerçekten kocasından mı acaba?"

Naomi, her ne kadar hoşlanmasa da bu söylentileri duyuyordu. Annesi ise komşuların bakışlarından kaçmak istercesine her gün biraz daha eve çekiliyordu. Önceden de komşularla pek yakın olmayan annesinin yanında destek olacak kimsesi yoktu.

Yalnızlık, keder, öfke... Annesi içinde tuttuğu tüm bu olumsuz duyguları Naomi'den çıkarmaya başlamıştı. Her fırsatta şiddete başvuruyordu. Ama Naomi tüm bunlara dayanıyordu.

Naomi Cikcik'i morarmış elleriyle okşarken, *Eğer sabredip uslu bir kız olursam, annem bir gün eski haline dönecek,* diye kendine tekrarlıyordu.

Annesini mutlu etmek için gönüllü olarak temizlik ve çamaşır işini üstlenmişti. Zor da olsa her zaman gülümsemeye çalışmıştı.

Hatta sadece basit şeyler elinden gelse de yemek yapmaya başlamıştı. Bir gün, annesinin en sevdiği yemeği, kinpiradan yapmayı denemeye karar verip harçlığıyla malzemeleri almış, iki saat sonunda pişirmeyi başarmıştı. Şekli pek düzgün olmamıştı ama Naomi tadının fena olmadığını düşünüyordu.

Yemekten annesinin odasına götürmek için dolaptaki tabağı almaya çalışırken, belki de dikkatsizlikten, tabak elinden kayıp kırıldı. Sesi duyan annesi geldi.

İçinden, *Beni dövecek!* diye geçirip, kendini gelecek darbeye hazırlayan Naomi'yi görmezden gelen annesi, çıplak elle kırılmış tabak parçalarını temizlemeye başladı.

"Anne... Özür dilerim. Şey... Kinpira yapmak istemiştim..."

Naomi, titrek de olsa bir ses çıkarmayı başarabilmişti. Annesi, kırık parçaları toplarken kendi kendine konuşur gibi, "Keşke baban yerine sen ölseydin," diye mırıldandı.

İşte o an Naomi anladı.

Annesi değişmemişti. Aslında en başından beri hep böyleydi. Naomi'yi hiç sevmemişti. Düşününce Naomi'nin annesiyle baş başa konuşup oynadıkları tek bir anısı yoktu. Tüm mutlu aile anılarının hepsi, babası sayesinde gerçekleşmişti.

Annesi, yanında babası olduğu için ona nazikçe gülümseyebilmişti. Sadece babası için, babası onu sevsin diye, şefkatli bir anne rolü oynamıştı.

Aynı zamanda Naomi kendisinin gerçek hisleriyle alakalı da bir şey keşfetmişti. Naomi her ne kadar güzel annesiyle her zaman gurur duysa da ona karşı bir kez bile sevgi hissetmemişti. İkisinin anne-çocuk ilişkisi sadece baba bağlantısıyla var olan bir şeydi. Şimdi, baba öldüğüne göre, ikisinin ilişkisi bir kadın ve kız çocuğundan ibaretti.

Konno ailesi, Naomi'nin düşündüğü kadar mutlu bir aile değildi.

*

O olayın yaşanılması kaçınılmazdı. Yaz tatili bitip okula döndükleri 1 Eylül günü öğleden sonraydı.

Naomi okul açılış töreninden sonra eve dönüp, giriş kapısını açtığında sağır edici bir çığlık duydu. Ses Cikcik'ten geliyordu. Daha önce hiç duymadığı dehşet verici bir sesti. İçinde kötü bir hisle, aceleyle odasına koştu. Kapıyı açtı. Annesi, odanın ortasında duruyordu. Kuş kafesi ayaklarının dibine yuvarlanmıştı. Annesi, sağ eliyle Cikcik'i sıkıca tutuyordu. Kuş, elinde acı içinde çırpınıyordu.

Annesi yüzünde küçük bir gülümsemeyle Naomi'ye doğru döndü. "Ah, Naomi. Bu kuş sabahtan beri susmadı. Öyle bir gürültü yaptı ki uyuyamadım."

"Neden... Öyle yapmaz ki..."

Cikcik sessiz sakin, uysal bir kuştu. Bugüne dek yüksek sesle bağırıp çağırmamıştı. *Öyleyse neden bugün böyle oldu ki?* diye öfke içerisinde düşünen Naomi, sebebini anladı.

Yaz tatili boyunca Naomi, hep Cikcik ile birlikteydi. Sabahtan akşama kadar beraberlerdi. Sahibi uzun zaman sonra okula gittiği için yalnız hissetmiş olmalıydı. O yüzden Naomi'yi arayıp ses yapmıştı. Naomi onun bu sevimli ve takdire şayan hareketini düşününce gözleri yaşardı.

"Anne... Özür dilerim. Şimdi her şey yolunda. Sessiz duracak, lütfen bırak onu."

"Sus. Sanki onu doğru düzgün eğitmiş gibi bir de konuşuyorsun."

"Bu doğru değil. Cikcik sadece ben olmadığım için yalnız hissetmiş."

"Doğru değil, ne demek?! Annene karşı mı geliyorsun? Küstah şey seni!"

Naomi ne söylerse söylesin fayda etmeyeceğini düşündü. Olduğu yere çöküp, başını öne bükerek eğildi.

"Anne, özür dilerim. Hepsi benim suçum. Lütfen bana vur.

Beni istediğin kadar dövebilirsin, katlanırım. Lütfen, Cikcik'i bağışla," diye bağırdı, kendini feda etmeye hazır bir halde. Yalvarınca Cikcik'in sesi biraz sakinlemişti.

Oh, çok şükür. Sonunda affetti onu, diye düşünerek kafasını yukarı kaldırdı. Ancak gördüğü manzara ile dehşete kapıldı. Annesi elini önceye göre daha sert bir şekilde sıkıyordu. Artık ses çıkarmaya mecali kalmayan Cikcik, bitkin bitkin yığılmıştı.

"Anne! Lütfen... Cikcik ölecek!"

"Zaten ölsün diye yapıyorum!"

Bu sözleri duyunca kan beynine sıçradı. Refleks olarak annesinin üzerine atladı. İlk defa annesine karşı koyuyordu. Ama saldırısı ters tepmiş, annesi Naomi'nin karnına tekme atarak onu yere savurmuştu.

Böyle giderse Cikcik'i öldürecek... Ne yapmalıyım?

O anda bakışları bir şeye takıldı. Odanın köşesinde duran ahşap ev. Cikcik için babasıyla birlikte yaptığı villası. Naomi hızlıca koşup ahşap evi kaptığı gibi annesinin yüzüne fırlattı.

Hazırlıksız yakalanan annesi, dengesini kaybedip poposunun üzerine düştü.

Naomi fırsat bu fırsat diye düşünerek ahşap evi kaldırıp, var gücüyle annesinin kafasına indirdi. Annesinin gövdesi, beyin sarsıntısı geçirir gibi birden çöktü.

Naomi, Cikcik'i kurtarmaya çalıştı ama annesinin kapalı eli kuşun minik bedeni hâlâ sıkıca tutuyordu.

Ne yapacağım!

Bir süre sonra annesi doğrulup nefret dolu gözlerini Naomi'ye dikti. Bunu yaparken elinin içindeki Cikcik'ten güçsüz bir ciyaklama sesi geldi. Ölümden önceki son çığlık gibiydi.

Naomi, o sesi duyunca kararını verdi.

Ayağa kalkıp annesinin gövdesine tekme atıp hemen ardından tüm ağırlığını vererek annesinin karnına doğru atladı. Sol ayağını kadının üst karnına, sağ ayağını da alt karnına bastırdı. Gürültülü

bir geğirme gibi çıkan sesle birlikte, annesinin ağzından kanlı köpükler fışkırdı.

Naomi sol ayağını daha yukarı kaldırıp tüm ağırlığıyla annesinin boynuna bastı.

"Hııığk," diye boğuk çıkan bir sesin ardından annesinin gözleri başının arkasına doğru kaydı ve ağzı açıldı. Naomi kazanmıştı.

Aceleyle Cikcik'i kurtardı. Cikcik'in minik bedenini nazikçe kavradı, Cikcik de ilgi ister gibi başını parmağına sürttü.

"Şükürler olsun. Yaşıyorsun."

Kalbi sıcacık bir mutlulukla doldu.

Naomi, annesinin cesedinin yanı başında sevinç gözyaşları döktü.

Naomi sonraki altı yılı, çocuk ıslahevinde geçirdi. Cikcik'in tesisin personel odasında kalmasına izin verildi, bakımından da Naomi sorumlu tutuldu. Normalde böyle bir şeye izin verilmezdi ancak bu özel muamele, Naomi'nin psikanalizini üstlenen genç kadın danışmanın söyledikleri sayesinde gerçekleşmişti.

"Naomi, resminde cava ispinozunu koruyan bir ağaç çizmiş. Bu, kalbinin derinliklerinde yer alan nazik anaç bir sevgi olduğunu, kendisinden daha zayıf olanları koruma arzusu taşıdığını gösteriyor. Fakat aynı zamanda ağacın sivri uçlu dalları, saldırgan bir doğaya sahip olduğuna işaret ediyor. Yine de ona hayvanlarla veya çocuklarla temasa geçme fırsatı verilirse, bu unsurun düzeltilebileceğinden eminim."

Islahevindeki yaşam zor ve kısıtlayıcı olsa da annesiyle tek yaşamaktan çok daha rahattı.

Her şeyden önce Cikcik'le birlikte olabildiği için mutlu ve minnettardı.

Islahevindeki 6. yılının sonbaharında Cikcik, Naomi'nin ilgi ve bakımıyla huzur içinde son nefesini verdi.

Teşekkür ederim. Senin sayende güç buldum.

Ağlayarak Cikcik'i kurumun bahçesinin bir köşesine gömdü. Altı ay sonra Naomi liseden mezun olup kurumdan ayrıldı.

Ardından şehirde ucuz bir daire kiralayıp ebe olmak için hemşirelik okuluna gitmeye başladı. Her şey ıslahevindeki bir çalışanın, "Naomi'nin bir şeyleri koruma arzusu çok güçlü olduğu için sağlık sektöründe bir işe yönelmesi iyi olmaz mı? Kız olduğu için ebelik ona çok uygun bir meslek," şeklindeki biraz düşüncesiz yorumuyla başlamıştı.

Annesini öldüren bir kızın ebe olması fikri biraz ironik gelse de Naomi geçmişi sebebiyle özel bir şirkette iş bulma şansının olacağını düşünmüyordu. Ayrıca o günlerde Japonya'da kadınların çalışacakları mesleki yeterliliklere ulaşma fırsatı ve yapabilecekleri meslek kolları çok azdı. Bu yüzden Naomi istemeyerek de olsa ebeliği seçmişti.

Hemşirelik okulunda her gün bir sürü ödev yapması gerekiyordu. Ders çalışmayla alakalı bir sorunu olmadığı için pek zorlanmamıştı. Ancak maddi olarak hep sıkıntı çekmişti.

Aldığı burs geçinmeye yetmediği için haftada üç gün bir kafede yarı zamanlı çalışmaya başlamıştı. Kafe, Güzel Sanatlar Üniversitesi'nin yakınında olduğu için müdavim müşterilerin çoğu bu üniversitenin öğrencileriydi. Bu öğrencilerden biri de Yoşiharu Miura'ydı.

Kısa siyah saçları, kot pantolon ve beyaz tişörtten oluşan sade kombiniyle, kendine özgü tarzları olan güzel sanatlar öğrencileri arasında göze çarpıyordu. Günlük küçük sohbetlerden başlayan ilişkileri, zamanla birbirlerine kişisel sorunlarını anlatacak kadar derinleşmişti.

Onun sayesinde yeni arkadaşlar da edinmişti. Bunlardan biri, Nobuo Toyokava adındaki Miura'yla aynı okula giden bir gençti. Miura, Toyokava'dan her zaman bir sanat dehası olarak bahsederdi. Bu bir abartı değildi, Naomi gibi resim hakkında pek bilgisi olmayan birinin gözünden bile Toyokava'nın yaptığı resimlerin farklı bir seviyede olduğu anlaşılıyordu.

Miura ve Toyokava takılmak için sık sık Naomi'nin dairesine gelmeye başlamışlardı. Naomi ders çalışmakla meşgulken, onun için akşam yemeği hazırlayıp daireyi temizliyorlardı. Hep beraber geçirdikleri zamandan keyif alırken yavaş yavaş bazı şeylerin farkına da varmıştı.

Benim için birbirleriyle yarışıyorlar... Bu sadece bir kibir ya da kendini beğenmişlik değildi. Naomi, aynaya her baktığında bu gerçeğin kanıtını görebiliyordu.

Annemin güzelliğini miras almışım. Bembeyaz bir ten. Uzun, parlak siyah saçlar. Âdeta annesinin bir kopyası gibi, çok güzeldi.

Naomi, bir yaz günü öğleden sonra kararını verdi.

Miura ve Naomi, Naomi'nin havasız odasında otururken, Miura, "Gelecek yıl, mezun olduktan sonra, öğretmen olmak için memleketime geri döneceğim. Benimle gelir misin, Naomi?" dedi.

Tam Miura'ya uygun, dümdüz yapılmış bir teklifti. Naomi hemen, "Evet," dedi. Toyokava'nın çok çekici bir adam olduğu su götürmez bir gerçekti. Ancak Naomi, Miura'nın açıksözlü karakterini sevmişti.

Naomi, geçmişi hakkında sessiz kalmaya karar vermişti.

Ertesi yıl baharda, Miura ve Naomi okullarından mezun oldular. İş arama ve taşınma telaşından düğün törenleri ancak L vilayetine taşındıktan bir yıl sonra gerçekleşti. Her şeye rağmen Toyokava da düğüne katılmıştı. Biraz garip bir atmosfer oluşsa da yüzünde bir gülümsemeyle onları tebrik etmişti.

Evlendikten sonraki hayat zor ama tatmin ediciydi. Miura yerel bir lisede öğretmenlik yapmaya, Naomi ise küçük bir doğum hastanesinde ebelik yapmaya başlamıştı. Her ne kadar ıslahevindeki bir çalışanın alelade bir sözüyle karar verdiği bir meslek olsa da çalışmaya başladığında, bu işin onun için biçilmiş bir kaftan gibi olduğunu gördü.

Doğum yapmak, birçok erkeğin hayal ettiği gibi güzel ve kutsal bir tören değildir. Saatlerce dayanılmaz bir acıyla kıvranıp ıstırap çekmek, gözyaşı dökmek, çığlık atmak, ölümü bile göze alarak vücuttan bebeği çekip çıkarmak demekti. Tek kelimeyle bir işkenceydi. Ancak bu işkenceyi atlatan annelerin yüzleri Naomi'ye hep çok güzel görünmüştü. Naomi var gücüyle bu kadınlara cesaret verip, yardım edip, rahatlatıp, bazen de azarlayarak destek verdi.

Birkaç yıl sonra Naomi hamile kaldı. Ancak çocuğu doğurup doğurmama konusunda emin olamadı. En büyük endişesi kendi annesiydi. Öldükten sonra bile Naomi'yi bir anlığına bile yalnız bırakmamıştı. Her aynaya baktığında annesini görüyordu.

Anneme benziyorum. Eğer bir bebeğim olursa, ben de onun gibi olur muyum? Çocuğuma biraz bile sevgi göstermeden, ona şiddet gösterir miyim?

Bu düşünce yüzünden korkmadan edemiyordu.

Ancak bu korkuya rağmen, içinde çocuk doğurup onu harika yetiştirme ve annesinden daha iyi olduğunu kanıtlama arzusu da vardı.

Göğsünü kabartarak, "Ben senden farklıyım," demek istiyordu. Endişelerinin sonunda bebeği doğurmaya karar verdi. Böylece Naomi'nin anneliği, intikam arzusuyla başladı.

Doğum zamanı geldiğinde, doğumu tahmin ettiğinden daha zor geçmişti. Acıdan bayılacak gibi olsa da Naomi, kendini umursamadan dayanmaya çalıştı. Doğum masasında yatarken, yeni doğmuş bebeğini kucağına aldığında tanıdık bir his bulanık zihninde tekrar canlandı. Çok eskiden tattığı, kalbinin derinliklerinden yükselen bir sevinç. Değerli bir hayatı korumanın mutluluğu. Sonsuz bir sevgi. Aynı o andaki gibi.

Aynı annesinin cesedinin yanında Cikcik'i tuttuğunda hissettiği gibi.

İçinden bir ürperti geçti. Sanki kaderin uğursuz çarklarının döndüğünü hissetmişti.

Oğullarına Takeşi adını koydular. İsim kocasının fikriydi.

Hamile kaldığında hissettiği kaygı... Annesi gibi kendi çocuğunu sevemeyeceğine dair korkusu, oğlu doğar doğmaz yok olmuştu. Naomi, Takeşi'nin sevimliliğine bakmaya doyamıyordu. Tüm sevgisini zayıf, kırılgan, dengesiz ve onsuz yaşayamayan küçük yavrusuna adamıştı. Takeşi sayesinde Naomi kendi annesinin lanetinden sonunda kurtulmayı başarmıştı.

Ancak büyüdükçe Takeşi'nin diğer çocuklardan farklı olduğunu anlamaya başladı. İçine kapanık bir çocuk olduğunu söylediğinde, kendinden daha deneyimli annelerinin çoğu "Bizimki de küçükken öyleydi" deyip gülüyorlardı. Ancak Takeşi'nin durumu bundan daha fazlaydı. Takeşi, Naomi dışında neredeyse kimseyle iletişim kuramıyordu.

İlkokula başladığında sorun daha da ciddileşmişti. Sınıfındaki çocuklar birbiriyle arkadaş olup okuldan sonra neşeyle dışarıda oynamaya çıkarken, Takeşi eve hep tek başına dönüp odasında kitap okuyordu.

Kocası bu durumdan rahatsızdı ve sık sık bu konuda oğlunu azarlıyordu.

"Takeşi! Erkeklerin dışarı çıkıp koşup güçlenmesi gerekir!", "Kendini eve kapatma. Dışarı çıkıp arkadaş edin!", "Dışarıda komşularla karşılaştığında gür bir sesle onlara selam ver! Öylece durmak çok ayıp!" gibi sözler söylüyordu.

Naomi kocasının çocuk büyütmek yöntemine karşıydı. Takeşi dışarı çıkmak istemiyorsa, evde kalabilirdi. İnsanlarla konuşmak istemiyorsa, zorla konuşmasına gerek yoktu. Onu yapmak istemediği şeylere zorlamak, çocukta travma yaratıp daha da içine kapanmasına neden olabilirdi. Onun bu ısrarı ikisi arasında fikir ayrılıklarına yol açmış ve çiftin ilişkisi gün geçtikçe daha da gergin bir hal almıştı.

Bir gün Naomi mutfakta yemek pişirirken, Takeşi yüzünde korku dolu bir ifadeyle koşarak yanına gelip ona sarılmıştı. Bir sorun olduğu açıktı.

"Ne oldu? Anlat bana..."

Takeşi ağlamaklı bir sesle, "Babam bana vurdu," diye cevap verdi.

Naomi hemen kocasına hesap sormaya gitti.

"Takeşi'ye dışarı çıkıp oyna dedim. Bana dönüp dil çıkardı. Anne babaya böyle davranılır mı? Onu şimdi terbiye etmezsek, ileride bir sürü sıkıntı yaşar."

"Ama... Bunun için illa vurman mı gerekiyor?"

"Dövmeden adam olmaz. Benim düşünceme göre, bir çocuk on yaşını geçtiğinde egosu güçlenmeye başlar. Sadece sözle terbiye etmeye çalışırsan, bir süre sonra dediğin her şey bir kulağından girer diğer kulağından çıkar. O yüzden bundan sonra biraz döverek terbiye etmek lazım. Bu ebeveynin bir görevidir."

Kulaklarına inanamadı. Çocuklar on yaşını geçince, onları fiziksel şiddet uygulayarak terbiye etmek mi lazımdı yani? Daha önce hiç böyle bir mantık duymamıştı.

Kocasının eskiden beri kendi değerlerinden asla taviz vermeyen inatçı bir kişiliği vardı. Naomi gençken, onun açıksözlülüğünün havalı olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise böyle düşündüğü için kendinden nefret ediyordu. Böyle biriyle aynı yerde yaşamanın cehennemde yaşamaktan farkı yoktu.

O günden sonra kocası, sürekli Takeşi'yi dövmeye başladı. Naomi ona karşı çıksa da kocası asla onu dinlemedi.

Üstelik sadece bununla da sınırlı değildi. İzin günlerinde, istemediği halde Takeşi'yi kamp yapmaya götürüp yemek istemediği mangal etinden bir sürü yemeye zorlardı. Çocuk böceklerden nefret etmesine rağmen dışarıda uyumak durumunda kalıyordu. Takeşi karşı koymaya çalışınca da "Terbiyesiz!" diyor, suratına tokadı basıyordu.

Kocasının kötü bir niyeti olmadığını biliyordu. Bu ona göre bir sevgi ifadesiydi. Bunun baba olarak görevi olduğunu düşünüyordu. Ve bu her şeyi çok daha zor bir duruma sokuyordu.

Bu durum Naomi'nin Takeşi'ye daha çok acımasına sebep olmuştu. Şiddet yanlısı bir ebeveynle aynı çatı altında yaşamanın dehşetini çok iyi biliyordu. O dönemde boşanmayı ciddi ciddi düşünmeye başladı. Takeşi'yi korumak için başka bir yol yoktu. Ancak bir konu onu endişelendiriyordu.

Boşanmada velayet çok sınırlayıcı bir neden olmadığı sürece genellikle anneye veriliyordu. Ancak Naomi'nin silemediği bir geçmişi vardı ve kocası bunu bilmiyordu. Kocasına annesinin hastalıktan öldüğünü söylemişti. Ama araştırılsa neden öldüğünü öğrenmesi uzun sürmezdi. Böyle bir durumda, Naomi mahkemede dezavantajlı duruma düşecekti. En kötüsü de kocasının Takeşi'nin velayetini tek başına alması ihtimaliydi.

Ben olmazsam Takeşi...

Ne olabileceğini düşünmek bile tüylerini diken diken etti.

O anda, geçmişte hissettiği bir duygu ansızın içinde tekrar canlandı.

Çocukken yaz tatili bitip okulların başladığı gün öğlenden sonra, annesinin Cikcik'i ezdiğini gördüğünde yaşadığı o his. Zihninde can havliyle ciyaklayan Cikcik'in görüntüsü, Takeşi'nin şu anki haliyle birleşmişti. Naomi kararını vermişti.

Kocasını öldürecekti.

"Yarın K Dağı'na çıkacağım. 8. istasyonda kamp yapacağım. Eşyalarımı hazırlar mısın?"

19 Eylül 1992 akşamıydı. Naomi, kocasının sözlerini duyduğunda aklında bir plan kurmaya başlamıştı.

İsamu Kumai

8 Mayıs 2015, Tokyo'da bir hastane.

"Yara büyük oranda kapanmış. Enfeksiyon yok gibi görünüyor, bu yüzden önümüzdeki hafta içinde taburcu olabilirsiniz," dedi bandajlarını saran hemşire, burundan gelen bir sesle. "Ah, bu arada Bay Kumai. Bugün yanınızdaki yatağa bir hastanın yatışı yapılacak. Birbirinizle iyi geçinin, olur mu? Görüşmek üzere."

Hemşire bunları söyleyip kuş gibi hafif adımlarla hasta odasından çıktı.

Birbirinizle iyi geçinin, olur mu ne demek ya? Anaokulu öğrencisi miyim ben?

Kumai, artık görmekten bıktığı beyaz tavana baktı. Hastaneye kaldırılalı iki hafta geçmişti. Yan yatınca yarası çok acımıyordu. Şu an hayattaydı. Ve bu durum çok garip hissettiriyordu.

İki hafta önce, o akşam, Naomi Konno'nun kapı zilini çaldığında, kendini ölüme hazırlamıştı, gerçi ilk bıçak darbesi biraz yukarıya, kalbine isabet etseydi şimdi çoktan ölmüş olurdu ama sonuç olarak Kumai bir şekilde hayatta kalmıştı.

Gözlerini kapatıp olayları zihninde tekrarlamaya başladı.

Aklına gelen ilk görüntü Şunsuke İvata'nın cenazesinde gördüğü dedenin yüzüydü. Torununu kaybeden adam, tüm umutlarını yitirmiş gibi bitkin görünüyordu.

Torununuzun ölmesi benim hatam.

Keşke o cinayetten hiç bahsetmeseydim.

Keşke lisesine gitmesini hiç söylemeseydim.

Dilinin ucuna kadar gelen bu sözcükler, bir türlü ağzından çıkmamıştı. Kendi korkaklığından nefret etmişti.

İvata'nın ölümündeki şartlar, Yoşiharu Miura cinayetiyle tamamen aynıydı. Polis bunu aynı katilin işlediği ikinci bir cinayet olarak soruşturmaya başlamıştı. Ardından 5 gün sonra Miura cinayetindeki kilit şüphelilerden Nobuo Toyokava, kelime işlemciye yazılmış bir not bırakarak intihar etmişti. İntihar notunda cinayetten dolayı pişmanlık duyduğunu belirten sözler yer alıyordu. Katil ölünce olay sonuca bağlanmıştı.

Polis olayların şöyle özetlemişti:

Eylül 1995. İvata eski okulunu ziyaret edip Yuki Kameido ile tanıştı ve tayin sebebiyle taşınan Nobuo Toyokava'nın yeni adresini sordu. Ancak Kameido Toyokava'nın adresinin bilmediği için ertesi gün Toyokava'yı tanıyan Naomi Konno'yu ziyaret edip adresi sordu. Konno, Toyokava'nın adresini bilmese de telefon numarasını biliyordu, bu yüzden ona telefon edip adresini sordu. Naomi telefonda, 'İvata adında bir adam geçmişteki olayı araştırıyormuş. Yarın, Miura'nın ölüm yıldönümünde K Dağı'na tırmanmayı planlıyor,' diye anlattı. Bunu duyan Toyokava, geçmişteki

suçunun ortaya çıkmasından korkarak İvata'yı öldürmeye karar verdi. Anma tırmanışının yapıldığı gün, Miura ile aynı yerde aynı yöntemi kullanarak İvata'yı öldürdü. Ancak daha sonra suçluluk duygusuna dayanamayıp intihar etti."

Gerçekten de mantıklı görünüyordu. Kumai'nin kendisi de Toyokava'nın katil olduğunu düşünmüştü. Ancak kafasına yatmayan bir şey vardı.

Toyokava intihar notunu neden o kelime işlemcide yazma gereği duymuştu?

Polis, Toyokava'nın evinde yepyeni bir kelime işlemci bulmuştu. Bu sadece intihar notunu yazmak için satın aldığı anlamına geliyordu. Çok garipti. Tek ihtiyacı olan bir kalem ve kâğıtken neden böyle bir zahmete girmişti ki?

Kumai bunun üzerine düşündü. Belki de katil başka biriydi? Gerçek katil kelime işlemciyle Toyokava'nın evini ziyaret edip onu intihar süsü vererek öldürmüş; sonrasında da kendi el yazısını saklamak için kelime işlemciyi kullanarak sahte bir intihar notu bırakmıştı.

Elbette, polis de bu ihtimalin üzerinde durmuştu. Ama sonuç olarak Toyokava'nın gerçekten intihar ettiğine karar verdiler. Bunun nedenini anlamak kolaydı.

Toyokava, Fukui vilayetinde ölmüştü. Fukui, Miura ve İvata'nın öldürüldüğü L vilayetinden oldukça uzaktı. Bu tür olaylarda genelde iki vilayetin emniyeti birlikte çalışırken koordinasyon sıkıntıları yaşanıyor, bu durum da soruşturmanın akıbetini zora sokuyordu.

Fakat yine de Kumai bu sonuçla ikna olmamıştı. Cinayetlerin derinlemesine araştırılması gerektiğini düşünüyordu. Gerçek ortaya çıkarılmadığı takdirde İvata'nın ruhu huzur bulamayacaktı.

Eğer polis bunu yapmıyorsa, ben onların yerine gerçeği ortaya çıkaracağım.

Kumai, gazetede çalışmaya devam ederken bir yanda da boş zamanlarında olayları araştırmaya karar verdi. Bunun en büyük

sebebi, patronu olarak İvata'nın intikamını almaktı. Ancak aynı zamanda bambaşka bir his de vardı içinde.

Kumai, İvata'nın ölümünden önce söylediği bir şeyi kafasından atamıyordu.

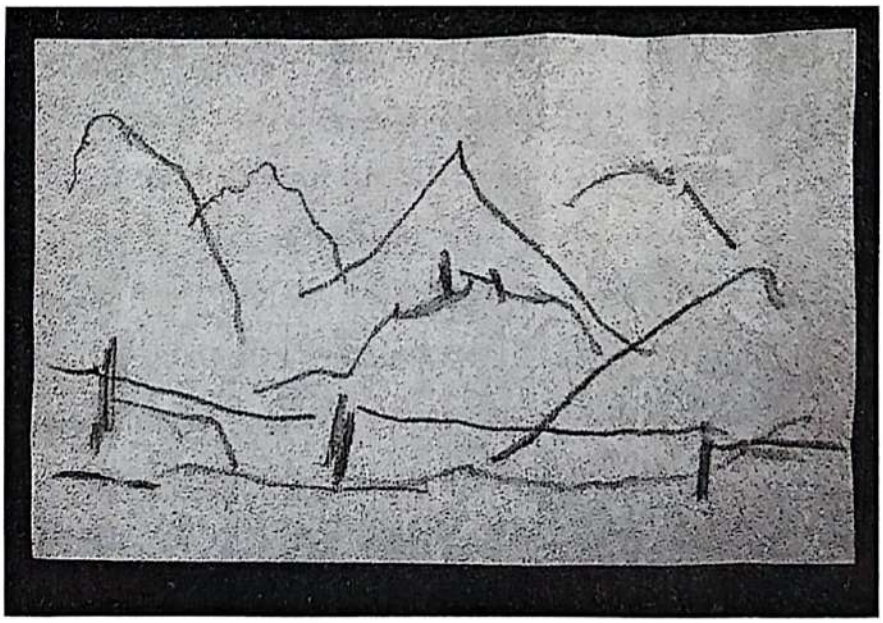
"Şirkete herhangi bir sorun çıkarmayacağım. Sadece Miura Hoca'nın cinayetini şirket dışı kişisel bir şey olarak takip etmek istiyorum." Açıkçası Kumai bunu çok etkileyici bulmuştu. Acaba Genel İdari İşler Bürosu'na transfer edildikten beri haksızlığa uğradığını düşünen kendisi mi yoksa hiç istemediği bir göreve getirilmesine rağmen pes etmeden röportaj yapmaya çalışan İvata mı, gerçek muhabirdi? Cevap açıktı.

Kumai gururunu geri kazanmak istiyordu. Muhabirlik konusunda genç bir çocuğa yenilemezdi.

Kumai'nin kendi yürüttüğü araştırmadan en önemli ipucu İvata'nın geride bıraktığı resimdi.

İvata, cebindeki fişin arkasına dağları çizmişti. Bu 8. istasyondan görünen manzaraydı. Kâğıdı katlayarak yapmıştı.

Başka bir deyişle, Miura'nın hareketlerini taklit etmişti. Ama neden İvata böyle bir yapmıştı? O resimle ne anlatmak istemişti?

"Bay Kumai! İşte oda arkadaşınız!"

Burundan gelen ses onu gerçekliğe geri döndürdü.

Hemşire tekerlekli sandalyeyi iterek odaya girdi. "Yeni oda arkadaşı" bacağında alçı olan genç bir adamdı. Genç adam Kumai'nin yüzüne dikkatle bakarak, "Merhaba," dedi.

"Merhaba. Hoş geldin," diye cevapladı Kumai ve tekrar düşüncelerine döndü.

İvata... Eğer istediğin gibi yazı işleri bölümüne yerleştirilseydin, harika bir muhabir olurdun.

Kumai'nin, İvata'nın sadece iki haftada keşfettiği gerçeğe ulaşması on yılını almıştı. Ölüm saati tahmininin şaşırtılması, çalınan uyku tulumu ve yemekler, vahşice katledilmiş ceset... Kumai tüm bunların ne anlama geldiğini anladığında, Yuki Kameido'nun gerçek katil olduğuna ikna olmuştu.

Eğer suç 21 Eylül sabahı şafak vakti işlendiyse, hem Toyokava hem de Naomi'nin suçu işleme ihtimali kalmıyordu. Üç şüpheliden söz konusu zaman için geçerli bir mazereti olmayan tek kişi Kameido'ydu. Gizemi çözdüğünü düşünüp hemen polisle irtibata geçmişti. Ama kimse onu muhatap almamıştı. Çünkü Kumai'nin iddiası sadece bir tahminden ibaretti. Bir sivilin tahmini, polisin yeniden soruşturmayı açması için yeterli değildi. Üstelik olay on yıl önce gerçekleşmişti. Ve görünen o ki olay hafızalardan çoktan silinip gitmişti.

Yine de Kumai pes etmemişti.

Kanıt bulmam gerekiyor. O zaman polisin harekete geçmekten başka seçeneği olmayacak.

Ama bu durum, onu çıkışı olmayan bir labirente sokmuştu.

Kameido'yu ne kadar derinlemesine araştırırsa araştırsın, onu cinayetle eşleştiren tek bir ipucu bile bulamamıştı.

O genç kız, cinayetin izlerini örtbas etmek için ne tür numaralar yaptı acaba?

Sabrı giderek tükenirken hiçbir ilerleme kaydedemeden zaman akıp gitti.

Ancak birkaç yıl sonra işler tersine döndü. Her şeyi çözecek ipucunu hiç beklenmediği bir yerde buldu.

Kumai o akşam evinde televizyon izliyordu.

Bir akşam boş boş kanalları gezerken, bir sanatçıyla ilgili bir belgesele rastladı. Sanatçı kameraya dönerek: "Ben çocukken sadece hafızama güvenerek resim çizme alıştırmaları yapardım. Mesela elimde bir fotoğraf var diyelim, bir kedi fotoğrafı. On saniye dikkatle fotoğrafa bakıp, kedinin şeklini ezberlerdim. On saniye sonra fotoğrafı ters çevirip hafızama güvenerek eskiz defterime kedinin resmini çizmeye çalışırdım. Bu egzersizi defalarca yapmanın bana şimdi büyük bir katkı sağladığını düşünüyorum. Artık bir sahneye bir kez baktığımda, ne kadar karmaşık olursa olsun, mükemmellikle kâğıda aktarabiliyorum," diye anlatmıştı.

Ezberden çizim yapmak... Kumai hiç düşünmemişti. Resimden hiç anlamayan ve hobi olarak bile hiç resim çizmeyen Kumai, bir şeyin gerçek halini görmeden o şeyin çizilemeyeceğine inanıyordu.

Kumai, bunu denemek için bir kalem ve not defteri alıp hiçbir örneğe bakmadan K Dağı'ndaki 8. istasyondan görünen manzarayı hafızasından çizmeye çalıştı. Kendini şaşırtacak bir şekilde, hafızasına güvenerek kabataslak bir çizim yapmayı başarmıştı. Şoke olsa da, düşününce böyle olması normaldi.

Kumai, on yıldan uzun bir süredir, olayı açıklığa kavuşturmak için neredeyse her gün Miura ve İvata'nın bıraktığı resimlere bakmıştı. Bunları ezberlemek gibi bir amacı olmasa da farkında olmadan bu resimler beynine kazınmıştı. İnsan hafızası büyüleyici bir şeydi.

Peki ya Miura ve İvata için bu nasıl gerçekleşmişti?

Miura, ölümünden önce defalarca kez 8. istasyonu ziyaret etmiş, her seferinde o manzaraya hayranlıkla bakmıştı.

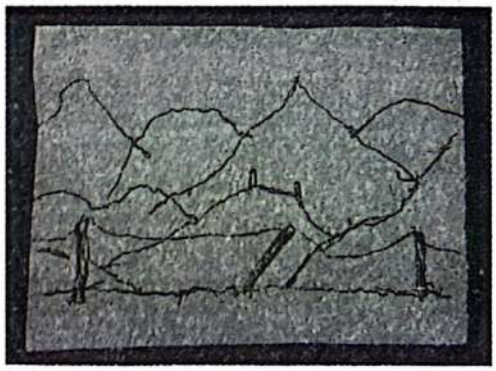
İvata ise Miura'nın çizdiği resme her gün bakıp anlamını keşfetmeye çalışmıştı.

O halde her ikisi de gerçek hallerini görmeden o dağları çizmiş olamazlar mıydı? Eğer durum buysa... İkisinin de şafak vaktinden sonra öldürüldüğü kesin değildi. Eğer dağlar zifiri karanlığa gömülmüşken bile resmini çizebilmişlerse... O halde bir diğer şüphelinin de bir mazereti ortadan kalkıyordu ve ilk kez, başka birinin daha katil olma ihtimali ortaya çıkıyordu. Miura'nın karısı Naomi'nin.

Eğer Naomi katilse, hep zihnini kurcalayan bir soru daha açıklığa kavuşturmuş olurdu.

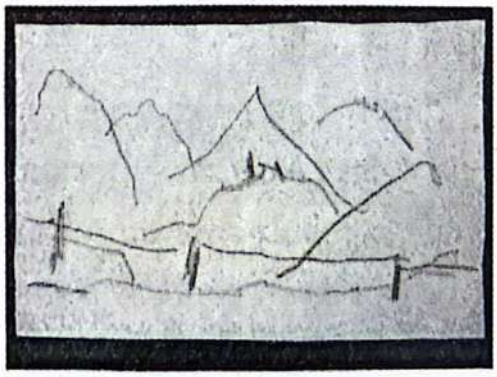
Bu oldukça temel bir soruydu. Katil o resmi neden olay yerinde bırakmıştı?

Normal şartlarda katil, kurban öldürüldüğü sırada garip bir resim çizerse, kendini güvenceye almak için onu yok etmeyi veya elinden almayı düşünürdü. Ölüm saatini çarpıtacak kadar dikkatli bir plan yapan bir katilin, ölüm mesajını gözden kaçırmak gibi bir hata yapması beklenemezdi.

Miura'nın çizdiği resim

Üstüne üstlük bu hatayı iki kez yapmıştı. Bu sorunun açıklanamaz oluşu, Kumai'nin beynini kemirip durmuştu. Ama artık çözmüştü. Bu bir hata değildi. Katil, resmi bilerek olay yerinde bırakmıştı. Dağ resminin onun işine yaradığını anlamıştı.

İvata'nın çizdiği resim

Polis, ölüm saati için yaptığı numarayı ortaya çıkarıp "Kurban öldüğü sırada dağları resmetmiş" şeklinde bir gerçeğe ulaşsa bile, cinayet saatinin güneş doğduktan sonra olduğu

tahmin edilecek ve böylece geçerli bir mazereti olan şüpheliler temize çıkacaktı.

İvata, katilin resmi bırakacağını öngörerek resmi çizmiş olmalıydı.

Katil, dağ resimlerini geride bırakmıştı. Yani bu, katilin resimlerden faydalanacak biri olduğu anlamına geliyordu. İvata'nın geride bırakmak istediği ölüm mesajı buydu.

Bu farkındalığın ardından Kumai, araştırmalarını Naomi'ye odaklamaya karar verdi. Onun geçmişini öğrendikçe "Keşke daha önce araştırsaydım," diyerek pişmanlık duydu.

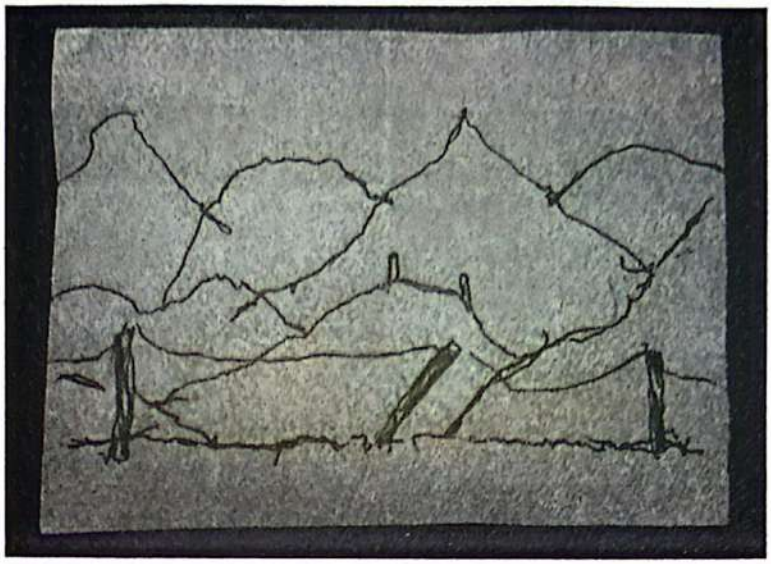
Naomi'nin çocukken annesini öldürdüğü ve altı yılını bir çocuk ıslahevinde geçirdiği ortaya çıkmıştı. Kumai, o dönem Naomi'ye psikanaliz yapan danışmanla konuşmaya gitti. Danışman, artık ünlü bir psikolog olarak ülkenin çeşitli yerlerinde dersler veren Tomiko Hagio adında yaşlı bir kadındı.

Hagio, eskilere dalarak, "Ah, Naomi. Bana atanan ilk vaka o kız çocuğuydu. Zavallı yavrucak. Annesi tarafından fiziksel şiddette uğruyordu. Görünüşe göre, cava ispinozuna sevgi göstererek yaşadığı acıyı hafifletmeye uğraşıyordu. Bir gün, annesi kuşu öldürmeye çalışmıştı. Naomi çaresizce onu korumak istemişti. O çocukta güçlü bir koruma arzusu ve kendisinden daha zayıf canlılara kol kanat germek isteyen bir kişiliği vardı," diye anlattı.

Bu konuşmayı dinleyince, Kumai'nin kafasındaki her şey bir anlam kazandı.

"Dürüst konuşmak gerekirse, biz öyle çok iyi anlaşan bir çift değildik. Çocuk büyütme konusunda bazı anlaşmazlıklar yaşıyorduk. Mesela, oğlumuz evde kalıp kitap okumayı tercih etmesine rağmen kocam onu dışarı sürükleyip kampa gitmeye veya mangal yapmaya zorluyordu. Oğlumuz bundan nefret ediyordu. Oğlumuzun hislerini hiç umursamayıp sadece kendi bildiğini okuyor, sonra da "Ben

ailesine bağlı iyi bir babayım," diyerek bencillik etmekte sakınca görmüyordu..."

Kumai emindi. Naomi'nin cinayeti işlemesinin altında yatan motivasyon çocuğuydu.

Şiddet yanlısı Miura'dan çocuğunu korumak için cinayeti işlemişti.

Ancak hâlâ anlamadığı bir şey vardı. Miura neden ölümünden önce o resmi çizmişti?

O resim yüzünden Kumai ilk başta katilin Kameido olduğunu sanmış, gerçek suçluyu bulması zaman almıştı.

Yani sonuç olarak Miura aslında karısını korumuştu. Peki ama neden?

Naomi Konno

Ölmeden önce kocası, ona bir şeyler söylemeye çalışmıştı. Ama kocasının bu çabası kelimelere dönüşmeden önce soluk borusunu taşla ezivermişti. Çaresizdi.

Her şey bittiğinde, dağdan ayrılmadan önce Naomi, kocasının cebinde bir çizim bulmuştu. Korkunç bir hızla çalışan beyni, resmi geride bırakması gerektiğine karar vermişti.

Daha sonra karanlık yolda el fenerinin ışığını aşağıda tutarak yürümüş, kimseye görünmeden eve dönmüş, vücudundaki tüm izleri yıkamış ve hiçbir şey olmamış gibi sabah için hazırlanmaya koyulmuştu.

Gelgelelim bu bir son değildi. Asıl mevzu bundan sonra başlıyordu. Polise ve basına söylediği yalanları sürdürmek zorundaydı. Aynı zamanda kocasının kaybından sonra perişan olan bir kadın rolünü oynaması gerekiyordu. Hiçbir hata yapma lüksü yoktu.

Tutuklanırsa, Takeşi kalan tek ebeveynini de kaybedecekti. Yalnız kalacaktı. Bunun olmasına izin veremezdi. Bu, öldükten sonra cehenneme gidip sonsuza dek iblisler tarafından yutulacağı anlamına gelse bile, umurunda değildi. Önemli olan tek şey ne pahasına olursa olsun Takeşi'yi korumaya devam etmekti.

Bu planlarında ne kadar başarılı olduğu konusunda kendinden pek emin değildi. Ama herhangi bir hata yapmamıştı. Cinayetten altı ay sonra her şeyden kurtulmuştu.

Olayla ilgili haberler azalıp tekrarlanan röportajlardan sıyrılınca, sonunda Naomi'nin yüreği huzur bulmuştu. Tam o anda birden kocasının çizimi zihninde belirmişti.

Sakin bir kafayla düşününce, çizimi olay yerinde bırakmakla doğru bir karar vermişti. Eğer bir şekilde Naomi'nin yaptığı numaralar ortaya çıksa bile, o resim onun son sığınağı olarak onu güvende tutacaktı.

Şükürler olsun. Takeşi yalnız kalmayacaktı. Bu düşünce onu rahatlatıyordu.

Naomi, kocasının da aynı şeyi düşündüğünü tahmin ediyordu. Kocası, ağzına zorla bento tıkılırken Naomi'nin planını fark etmiş olmalıydı. Orada öleceğini ve kaçışı olmadığını anlamıştı. Öldüğünde karısı cinayetten hapse girerse, Takeşi'yi koruyacak kimse kalmayacaktı. Bu yüzden, umutsuzca o resmi çizmiş olmalıydı.

Naomi'yi korumak için değil, Takeşi'nin annesini korumak için yapmıştı. Ya da Naomi böyle düşünmüştü.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Kocasının iyi bir baba olduğunu söyleyemezdi ancak adamın, oğluna beslediği sevgisi gerçekti.

Kocasının ölümünden sonra, ev eskisinden daha hareketli bir hale gelmişti.

Toyokava ve kocasının eski öğrencilerinden Yuki Kameido adlı bir kız, geride kalan anne ve oğul için endişelenerek sık sık evlerini ziyarete gelmeye başlamıştı. Toyokava yemek için malzeme alıp getiriyor, Kameido ise yemek pişirip Takeşi'yle ilgileniyordu. Naomi, şimdiye kadar kendisi dışında kimseye yaklaşmayan Takeşi'nin kendini Yuki'ye açmasına şaşırmıştı.

Naomi, "Böyle bir aile hiç de fena değil," diye düşünmeye başladığında, hiç beklemediği bir şeyle karşılaştı.

Bir akşam, dördü birlikte nabe güveci yedikten sonra, Yuki ve Takeşi atıştırmalık almak için yakındaki markete gitti. Naomi ve Toyokava baş başa kalınca, Toyokava aniden elini tuttu.

"Bay Toyokava! Ne yapıyorsun?!"

"Naomi... Sana eğlenceli bir şey anlatmamı ister misin?" Toyokava yüzünde pis bir sırıtışla Naomi'nin kulağına eğilip, "Ben, o gece 8. istasyondaydım," diye fısıldadı.

Naomi dondu kaldı.

Sonrasında soğukkanlı gibi görünmeye çalışarak elini Toyokava'dan kurtardı. "Böyle uygunsuz şakalar yapmayı kes."

"Uygunsuz mu? Hangimiz daha uygunsuz davrandı acaba? Kocanı öldürdün sen." Toyokava aniden iki eliyle Naomi'nin memelerini kavradı. Memelerini koparmaya çalışıyormuş gibi sıktı.

"Dur! Çocuklar gelecek!"

"İşte o yüzden onlar gelmeden bazı şeyleri halletmemiz gerekiyor."

"Ne diyorsun anlamıyorum?"

"Aptalı oynama. Aslında o gün ben de Miura'yı öldürmeyi düşünüyordum."

"Ne saçmalıyorsun?"

"O heriften nefret ediyordum. Hiçbir yeteneği olmamasına rağmen kendini bir şey sanıp resim öğretmenliği yapıyordu. Üstelik bir de bana asistanıymışım gibi davranıyordu! Daha fazla katlanamadığım için onu öldürmeye karar verdim. O gün, 4. istasyonda ondan ayrıldıktan sonra yürüyüş parkurundan çıkıp patika yolu kullanarak 8. istasyona tırmandım. Gece olduğunda o uyurken saldırmayı planlıyordum. Ama sonra... Benimle aynı şeyi düşünen birini gördüm. Söyle bakalım, katil hanım. Nasıl bir his? Kocanın ağzına yemek tıkıp sonra da onu gebertmek nasıl bir his, söyle!"

Yalan söylediğini düşünmüyordu. Ağzına yemek tıkmak gibi bir şeyi bildiğine göre Toyokava gerçekten de olaya şahit olmuştu.

"Bay Toyokava... Lütfen... Polise söylemeyin."

"Ah, söylemeyeceğim tabii ki. Ama karşılığında bir anlaşma yapacağız. Şu andan itibaren her hafta benimle yatacaksın."

"Hayır! Öyle bir şey yapamam!"

"O halde ben de polise söylerim!"

"Olmaz."

"Vazgeç artık orospu. Üniversitedeyken Miura ve beni aynı anda idare edip ikimizi de parmağında oynattığını, sonra da Miura evlenme teklif ettiğinde beni bir kenara attığını unutmadım. Bugüne dek sadece ikinizin mutluluğunu mahvetmeyi hayal ederek yaşadım."

Naomi, "Bu adamı da öldürsem mi acaba?" diye bir süre düşündü.

Ancak zamanlama çok sıkıntılıydı. Kocasının ölümünden kısa bir süre sonra, olayla alakalı biri ölürse Naomi şüpheleri tamamen üzerine çekerdi ve bu sefer yırtmayı başaramazdı.

Her ne kadar acı da olsa, anlaşmayı kabul etti. Böylece her cumartesi gecesi Toyokava'yla yatmaya başladı. Dokunuşu iğrenç, bencil ve rahatsız ediciydi. Tek iyi tarafı, en azından Takeşi'ye bir

zarar gelemeyecekti. Sadece buna katlanarak, başka bir sorun yaşanmadan kurtulacaklarını düşünüyordu.

Ama bir gece, bir felaket yaşandı.

Gece yarısı tuvalete kalkan Takeşi onları birlikte görmüştü. Sadece bir anlık bir şeydi. Ancak çocuk yaşananlara şahit olmuştu. Naomi panikleyerek hızla sürgülü kapıyı çarparak kapattı.

"Aa, basıldık!" dedi oldukça rahat görünen Toyokava, yüzünde pis bir sırıtışla. Naomi bunda bir gariplik olduğunu düşündü. Başlamadan önce sürgülü kapıyı düzgünce kapattığından emindi. Takeşi uyanırsa diye her seferinde buna dikkat ediyordu.

Ayrıca Takeşi'nin uykusu küçüklüğünden beri derindi ve yılda toplasan en fazla birkaç kez gece tuvalete kalkardı. Ama neden özellikle bugün kalkmıştı?

Naomi ertesi sabah bunun nedenini anladı. Mutfak çöp kutusunda üzerinde "Torsemide" yazan küçük bir kutu buldu. Bu, hemşirelik okulunda sık sık karşılaştığı bir idrar söktürücü bir ilacın adıydı.

Toyokava'nın bir önceki gece sırıtan yüzünü hatırladığında, tüyleri diken diken oldu.

Takeşi'ye annesinin istismara uğradığı halini göstermek istemişti.

Naomi içerisinde karanlık bir öldürme duygusunun yükseldiğini hissediyordu.

Onu harekete geçmekten alıkoyan tek şey, kısa bir süre sonra Toyokava'nın başka bir yere tayin edilmesi olmuştu. O iğrenç adamın evinden uzaklaşmasıyla, Naomi sonunda daha normal bir hayat yaşayabilecekti.

Ancak kaderin cilvesi midir bilinmez, yine bir tehlike kapısını çaldı.

*

Cinayetten üç yıl sonra, 1995'in Eylül ayında uzun zaman sonra Yuki Kameido evlerine oturmaya geldi. Liseyi bitirdikten sonra Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde okumaya başlamış, üniversiteye girdikten sonra çok yoğun olduğu için ziyaretleri seyrekleşmişti. Birlikte yemek yedikten sonra Yuki beklenmedik bir şey söyledi.

"Bu arada, Bay Toyokava'nın şu an nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Neden soruyorsun?"

"Geçen gün İvata adında bir muhabirle tanıştım. Miura Hoca'nın cinayeti hakkında röportaj yapmaya gelmiş."

Naomi soğuk terler dökmeye başladı. Cinayetin üzerinden üç yıl geçmişti. Soruşturma neredeyse tamamen kapanmasına rağmen neden şimdi birisi araştırma yapıyordu?

"Bu kişinin kocamla bir bağlantısı var mı?"

"Dediğine göre onun öğrencisiymiş."

Öyleyse bu gazetecilikten çok bir intikam arayışı anlamına geliyordu. Bu çok daha büyük bir sorundu.

"Yuki... Bana ne konuştuğunuzu daha detaylı anlatabilir misin?"

İsamu Kumai

Yatakta uzanan Kumai, kendi annesini düşünüyordu.

Cılız babasının aksine annesi bir fıçı kadar tombul ve iriydi; her zaman coşkuyla içki içer, bol bol kahkaha atardı. Neşeli bir kadın olsa da oğluna kızacağı zaman bir iblisin suretine bürünür, âdeta evin içinde şimşekler çakardı. Kumai'nin dünyada annesinden çok korktuğu ve güvendiği başka kimse yoktu.

Bir yaz günü, mahalledeki zorba tarafından dövülen Kumai eve kafasında bir yumru ile dönmüştü. Annesi onu sıkıştırıp, "Kim yaptı bunu sana?" diye sormuştu. Zorbanın adını açıkladığı gibi annesi onu doğruca çocuğun evine sürüklemişti.

Zorbalık yapan çocuğun babası, yüzü yara izleriyle dolu iriyarı bir adamdı. Ürkütücü bir havası olan adam pek sağlam ayakkabıya benzemiyordu. Ancak bu durum Kumai'nin annesinin gözünü korkutmamıştı.

Devasa adama doğru bakıp yakasına yapışarak sertçe adamı paylamaya başlamıştı. Kumai, annesinin yüzünü şimdi bile dün gibi hatırlıyordu. Annesi kontrolünü tamamen kaybetmişti.

Adamın karısı müdahale etmeseydi, annesi adamı öldürebilirdi. Küçük Kumai o zaman gerçekten böyle hissetmişti.

Peki, kendi annesiyle Naomi'nin farkı neydi?

Annesinin tek bir yanlış harekette, Naomi gibi olması işten bile değildi.

Bu düşünce ne kadar ürpertici olsa da, Kumai'nin inkâr edemeyeceği bir şeydi.

Naomi Konno

İvata ve Toyokava'yı öldürüp öldürmeme konusunda sonuna kadar düşünüp durmuştu. İkisi de ölürse Naomi'nin şüphe çekeceği aşikârdı. Bu riski göz önünde bulundurmak zorundaydı.

Ama diğer taraftan, Toyokava'nın yaşamasına izin vermek de kendi başına bir riskti.

Adam sonuçta Naomi'nin cinayet işlediğine tanık olmuştu. Şimdilik sessiz kalsa da her an fikrini değiştirip polise ihbarda bulunabilirdi. Her şeyden önemlisi, Toyokava ondan ve kocasından nefret ediyordu. Doğal olarak, ikisinin oğlu olan Takeşi hakkında olumlu düşüncelere sahip olduğu söylenemezdi. Eğer Takeşi'nin başına bir şey gelirse...

Gerçekten onları öldürmek en iyi seçenekti. İvata'dan sonra Toyokava'yı öldürüp tüm suçu ona atacaktı. Bunu yapmak zorundaydı.

*

Her şey bittikten sonra Naomi, sanki yaptıklarından kaçmaya çalışıyormuş gibi Takeşi'yle birlikte Tokyo'ya taşındı. Ucuz bir apartmanın 6. katında bir daire kiralayıp yakındaki bir kadın hastalıkları ve doğum kliniğinde işe girdi.

İçini kemiren kaygıya rağmen günler ve aylar huzur içinde geçmişti.

Naomi farkına varmadan altmışıncı yaş gününe yaklaşıyordu. Takeşi liseyi bitirdikten sonra yakındaki bir demir fabrikasında işe girdi. İlk başladığında iş ortamına alışmakta zorluk çekse de üç yıl sonra tam teşekküllü bir çalışana dönüşmüştü. Naomi her gün erken kalkıp öğle yemeği hazırlayarak ona yardımcı oluyordu.

Bir gün, Takeşi yüzünde garip bir ifadeyle Naomi'ye, "Şey... Anne. Birinden hoşlanıyorum. Onunla çıkabilir miyim?" diye sordu.

Naomi önce şoke olup sonra kahkahalara boğuldu. Sürekli biriyle çıkmaya başlamadan önce annesine haber vermesi gerektiği konusunda ona şaka yapsa da bunu gerçekten yapacağını hiç düşünmemişti. Takeşi kaç yaşında olursa olsun annesinin dediğinden çıkmayan uslu bir çocuktu.

Naomi onun başını okşayarak, "Tabii ki. Ama önce sana uygun bir kız olup olmadığına bir bakayım. Onu buraya çağır," dedi.

Bir hafta sonra Takeşi, annesine söz verdiği gibi hoşlandığı kızı eve çağırdı. Naomi kızın yüzünü gördüğünde dizlerinin bağı çözülecek gibi oldu.

"Y-Yuki?"

Takeşi'nin hoşlandığı kız, kocasının eski öğrencisi olan ve L vilayetinde yaşadıkları zaman sık sık evlerine ziyarete gelen Yuki Kameido'ydu. Yuki, utangaç bir tavırla, "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Bayan Naomi. Umarım ilişkimizi onaylarsınız."

Naomi'nin yaptığı yemekleri yerken, Takeşi ve Yuki nasıl çıkmaya başladıklarını anlattılar.

Yaklaşık bir ay önce, genç bir adam Takeşi'nin fabrikasına yarı zamanlı olarak çalışmaya başlamıştı. Bir gün molada sohbet ederken, yakındaki markette beraber çalıştığı Yuki Kameido adındaki bir kızdan bahsetmişti

Takeşi de acaba o olabilir mi diye merak ederek markete gitmişti.

Onu markette kasada çalışırken gördüğünde şaşkına dönmüştü. Gerçekten de bu L vilayetindeki evlerine takılmaya gelen Yuki'ydi. Onun vardiyası bitene dek dışarıda bekleyen Takeşi ona seslendi. Onu gördüğünde Yuki'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Birbirlerini en son on iki yıl önce görmüşlerdi. Yuki artık otuz üç yaşındaydı, Takeşi ise yirmi yedi.

O akşam birlikte yemek yiyip en son görüştüklerinden bu yana yaşadıkları hakkında sohbet etmişlerdi.

Yuki okulu bitirmesinin ardından, yerel bir şirkette tasarımcı olarak işe başlamıştı. Ancak orada beş yıl geçirdikten sonra, şirket personel sayısını azaltacaklarını duyurup aniden onu işten çıkarmıştı. Bir süre memleketinde iş arasa da bir türlü iş bulamamıştı. İşsiz kaldığı süre uzadıkça, zaten ailesiyle gergin olan ilişkisi daha da kötüleşmişti.

Bir gün, telafisi olmayan büyük bir kavganın ardından Yuki onlara bir mektup bırakarak tüm iletişimi kesip evden ayrılmıştı.

Gidecek yeri olmayan Yuki, iş aramak için Tokyo'ya taşınmıştı. Sonraki birkaç yıl boyunca serbest çalışarak tasarım ve illüstrasyon işleri yapsa da bunlar hiçbir zaman geçimini sağlamaya yetmediği için yakın zamanda markette yarı zamanlı işe girmişti ve günlerini para kazanmak için çalışarak geçiriyordu.

Küçüklüğünden beri hayran olduğu bu kızın acı çektiğini öğrendiğinde şoke olan Takeşi, ona destek vermek için ona 10.000 yen para vermeyi teklif etti ancak Yuki bunu kabul etmedi.

"Paraya ihtiyacım yok. Bu beni daha da zavallı hissettiriyor."

"Üzgünüm... Ama sana yardım etmek istiyorum."

"O halde, bir dahakine bana akşam yemeği ısmarlarsın."

Daha sonra ikili defalarca buluştu. Her seferinde, fast food restoranlarına gidiyorlardı. Bir gün parka gidip bankta bir kutu meyve suyunu paylaşarak saatlerce sohbet ettiler. İki yetişkin için biraz absürt bir buluşma olsa da ikisi de çok eğlenmişti.

"Kız arkadaşım olur musun?" demişti Takeşi ilk adımı atarak. Yuki bu teklifi hemen kabul etmişti.

Naomi, karmakarışık duygular içerisinde ikiliyi dinledi.

Yuki ve Takeşi'yi hep aralarında yaş farkı olan kardeşler olarak düşünmüştü. Onların sevgili olması nedense yanlış hissettiriyordu.

Ancak ikisi birbirlerini seviyorsa söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Üstelik Yuki'nin ne kadar iyi bir kız olduğunun biliyordu. Yuki'yle çıkmasını, kimin nesi olduğunu bilmediği bir kızla çıkmasına tercih ederdi. Onları desteklemeye karar verdi.

Bir yıl sonra evlenme kararı aldılar.

Yuki kendi dairesinden ayrılıp Takeşi ve Naomi'nin evine taşınacaktı. Naomi, oğlu evleneceği için biraz kendini yalnız hissetse de ailesine yeni birinin daha katılacak olmasının mutluluğu üzüntüsüne ağır basmıştı.

Düğün, herkesin ortak isteği doğrultusunda kimsenin davet edilmediği sadece üçünün olduğu bir ev partisi şeklinde gerçekleşmişti. Ortalığı topladıktan ve Takeşi sarhoş olup sızdıktan sonra Naomi ve Yuki mutfakta oturup havadan sudan sohbet ettiler.

Ancak Yuki birden ciddileşerek içini dökmeye başladı. "Bayan Naomi... Benim uzun zamandır sakladığım bir şey var."

"Ne? Ne oldu birden?"

"Ben... Miura Hoca'ya aşıktım."

"... Kocama mı?"

"Evet. Lise 1. sınıfta ondan hoşlanmaya başladım. O zamanlar saçımı kısa kestiriyordum ama karısının saçının uzun ve siyah olduğunu duyunca, ben de saçlarımı uzatmaya karar vermiştim. Yani aslında sizi taklit etmeye çalışıyordum," dedi Yuki, uzun parlak saçlarına dokunarak. "Bir sene önce Takeşi ile tekrar karşılaştığımda gerçekten dehşete düştüm. Miura Hoca hayata dönmüş sandım."

"Sanırım, evet... Babasına çok benziyor. Özellikle de son birkaç yıldır."

"Ah, ama beni yanlış anlamayın! Takeşi'yi babasının bir kopyası olarak görmüyorum. Takeşi'yi Takeşi olduğu için seviyorum. Sadece artık birlikte yaşayacağımız için bunu anlatmam gerektiğini düşündüm. Üzgünüm. Saçma sapan şeyler söylüyorum."

Naomi buna ne cevap vereceğini bilememişti.

Tüm bunlara rağmen üçünün birlikte yaşadıkları hayat, sorunsuz devam ediyordu.

İşten ayrılan Yuki, ev hanımı olarak bütün ev işlerini kusursuzca yapıyordu. Böylece, Naomi ve Takeşi'nin işten eve döndükten sonra güzelce dinlenme fırsatı oluyordu.

Bir sabah, Naomi işe gitmek üzere hazırlanırken, Yuki solgun bir yüzle odasından dışarı çıktı.

"Bayan Naomi, kusura bakmayın. Kendimi iyi hissetmiyorum. Bugün ev işlerini yapamayacağım sanırım."

Yuki'nin halini gören Naomi'nin mesleki içgüdüleri harekete geçmişti.

"Yuki, en son ne zaman regl oldun?"

Naomi onu çalıştığı kliniğe götürdü. Test sonucunda Yuki'nin bir aylık hamile olduğu anlaşıldı.

O akşam, Takeşi işten eve gelip haberi duyduğunda, kelimenin tam anlamıyla sevinçten havalara sıçradı. Yuki'ye sarılıp ona tekrar

tekrar teşekkür etti. Gün boyunca endişeli olan Yuki de bu sözler karşısında sonunda kendini mutlu hissetmeye başlamıştı.

Naomi ikisi adına mutluydu. Ya da öyle olması gerekiyordu.

Ancak Yuki'nin karnı şişmeye başladıkça, Naomi'nin kalbinin derinliklerinde de belli belirsiz bir his oluşmaya başlamıştı. Tanımlayamadığı bir histi bu. Ancak onu huzursuz ettiği kesindi.

Bir gece Naomi bir rüya gördü.

Rüyasında bir bebeği göğsüne bastırıyordu. Yan tarafa döndüğünde Takeşi'yi gördü.

"Takeşi, Yuki'ye ne oldu?"

"Yuki mi? O da kim?"

"Ne saçmalıyorsun. Yuki, bu bebeğin annesi?"

"Hahaha, ne tuhaf şeyler söylüyorsun! O bebeğin annesi..." dedi Takeşi ve parmağıyla Naomi'yi işaret etti.

Uyandığında bile o sahne kafasında tekrar tekrar dönmüştü. Naomi hissettiği şeyin ne olduğunu anladı. Tekrar anne olmak istiyordu. Yuki'nin olmadığı bir dünyada o bebeğin annesi olmak istiyordu.

Çok ürkütücü bir dilekti.

Ama o rüya, ona öyle tatlı gelmişti ki.

Yuki'nin doğum kontrollerine Naomi bakıyordu. Normalde, sadece kayınvalidesi olduğu için bu tür bir özel muameleye müsaade edilmezdi.

Ama Naomi'nin çalıştığı klinik normal kliniklerden farklıydı. Hastanenin tek bir doktoru kliniği babasından miras alan, işlerin nasıl işlediği hakkında fikri olmayan zengin züppesi bir doktordu. Sorumluluklarının büyük bir kısmını ebelere devretmişti. Kendisi de günün çoğunu klinikte yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dolaşarak geçiriyordu. Sonuç olarak tüm güç ebelerin eline geçmişti. İlk başta burnundan kıl aldırmayan iş arkadaşlarıyla geçinmekte

zorlanan Naomi, tüm bunlara dayanıp çalışmaya devam ettikçe, bir noktada klinikteki en kıdemli ebe olmuştu.

Böylelikle yıllar içinde klinikte ona hayır diyecek kimse kalmamıştı.

Naomi'ye göre Yuki'nin hamileliğinde iki önemli risk faktörü vardı.

Birinci problem yaştı. Yuki 35 yaşını geçmişti ve bu da ileri yaşta gebelik anlamına geliyordu. Diğer problem ise tansiyondu. Yuki'nin tansiyonu çok yüksekti. Özellikle gergin olduğunda, sadece kısa bir süreliğine de olsa, değerlerinin normalin çok üzerine çıktığı oluyordu.

Naomi bu sayıları her gördüğünde, kalbindeki kötü düşüncelerin kıpırdandığını hissediyordu.

10 Eylül 2009'da, sabah saat 10.00 civarı Yuki'nin sancıları başladı.

Akşam saat 18.00 civarında doğumhaneye alındı. O âna dek her şey iyi gidiyordu.

Ancak birkaç saatlik ıkınmadan sonra bile bebek doğmamış, operasyonun ortasında Yuki aniden bilincini kaybetmişti. Kliniktekiler paniğe kapılmıştı. O sırada ebelerden biri, "Durun! Tansiyonu neden bu kadar yüksek?!" diye bağırmıştı.

Doğumdan iki ay önce, Yuki'nin hamileliğinin yedinci ayında, Naomi'nin içindeki karanlık patlayacak noktaya ulaşmıştı.

Naomi kendine sordu.

Büyükanne olacağım. Her zaman nazik ve sakin olan, torunlarını şımartan kırış kırış biri olacağım. Bu bana yeterli gelecek mi?

Bunun tek bir cevabı vardı.

Hayır. Kesinlikle hayır. Ben... Ben bir anneyim.

Sanki kalbinde bir şeyler kabarıp taşmıştı.

Ertesi sabah Naomi, Yuki'ye yutması için üç kapsül uzattı.

"Yuki, Takeşi'den duydum da galiba son zamanlarda kansızlıktan dolayı halsiz hissediyormuşsun? Hamilelikte çok normal bir şey. Hamilelikte kadınlar sadece demir eksikliği değil diğer vitamin ve besinlerin eksikliğini de yaşarlar, bu yüzden bazı takviyeler kullanmak gerekiyor. Hamileliğim boyunca her gün bunlardan aldım. Bana çok yardımcı oldular."

Kapsüllerin içerisinde sadece tuz vardı.

Ancak Naomi'ye güvenen Yuki, hiçbir şüphe duymadan kapsülleri içmişti. Yüksek tansiyonu olan kişiler için önerilen günlük tuz miktarı altı gramdan azdı. Yuki ise her gün bu kapsüllerle on beş gram tuz alıyordu.

Bu Naomi için bir tür dua gibiydi.

Başarı şansı düşük, sadece kendini rahatlatmak için yaptığı bir şeydi. Sorun yoktu. İşe yaramazsa, vazgeçecekti. Arkaplanda iki genci destekleyen, yaşlı bir kadın olarak çürüyüp gidecekti. Belki bu da Naomi'ye büyük bir mutluluk getirebilirdi.

Ama... duası kabul olmuştu.

Acil bir sezaryen operasyonuyla bebek sağ salim dünyaya gelmişti. Ancak anne kurtarılamamıştı.

Yuki, tansiyonu yüksek vaziyette uzun saatler boyunca bebeği doğurmak için kendini zorladığından beyin kanaması geçirmişti. Klinikteki herkes bu duruma şaşkındı. Doğumdan hemen önceki tıbbi kayıtlarda, Yuki'nin kan basıncı değerleri normaldi.

Tabii ki öyle olacaktı. Testlerden sorumlu olan Naomi, değerleri bilerek yanlış yazmıştı.

Naomi, Yūta'nın doğumunun ertesi günü istifa etti.

Çünkü artık ebe olarak çalışmaya devam edecek özellikleri taşımadığını düşünüyordu.

*

O gece gördüğü o tatlı rüya gerçek olmuştu. Naomi, yeni doğmuş bebek Yūta'nın annesi olmuştu.

"Take, bu çocuk doğumda annesini kaybetti ya. Şimdi değil ama büyüdüğünde ve arkadaş edinmeye başladığında annesi olmayan tek kişi olduğu için üzüleceğinden endişeleniyorum. Senin için zor olabileceğini biliyorum ama onun annesi olmam gerektiğini düşünüyorum. Artık yaşlı bir kadın olsam da hiç yoktan iyidir, değil mi?"

Takeşi'yi ikna etmek kolay olmuştu. Kaç yaşına gelirse gelsin annesinin sözünden çıkmayan uslu bir çocuktu o. Defalarca kez başkalarının tuhaf bakışlarına maruz kalsalar da yine de Yūta'yı Naomi'ye "Anne" diye seslenecek şekilde yetiştirmişlerdi.

Her ne kadar uzun bir zaman sonra tekrar çocuk bakmak zor olsa da bir yandan çok eğlenceli ve mutluluk vericiydi. Yūta'nın büyüdüğünü görmek onu heyecanlandırıyor, bu mutluluğu Takeşi'yle paylaşıyordu. Böyle günlerin geleceğini hiç düşünmemişti.

Ama her zaman, Yūta'ya sarılırken, onu beslerken veya parkta üçü beraber oynarken her yerde bir suçluluk duygusu onu takip ediyordu.

İlk kez böyle bir şey hissetmişti.

Geçmişte annesinin boynunu kırdığı zaman Naomi en ufak bir pişmanlık duymamıştı. Çünkü Cikcik'i korumak için yapmıştı. O zamanki Naomi için kesinlikle en doğru, en adaletli şey buydu.

Aynı şey kocası, İvata ve Toyokava için de geçerliydi. Yaptığı şeyin kötü bir şey olduğunu biliyordu ama pişmanlık duymuyordu. Çünkü hepsini Takeşi'yi korumak için yapmıştı.

İşlediği her suç, birini korumak içindi. Yavruları olan anne bir ayının yırtıcı hayvanları parçalaması gibi, Naomi sevgisi ve adaleti için insan öldürmüştü.

Ama... bu seferki cinayeti ne için işlemişti?

Yuki'ye o tuz haplarını verirken nasıl hissetmişti?

Naomi gerçeği biliyordu. Bu sefer, kendi için cinayet işlemişti.

Sadece "Sonsuza dek anne olmak istiyorum" ya da "Annelik unvanını asla kaybetmek istemiyorum" gibi düşüncelerle nazik genç kızı, Takeşi'nin sevdiği kadını öldürmüştü.

Bunun bedelini her nasılsa ödeyeceğini biliyordu.

Ve o bedel bir gün ansızın kapısında belirmişti.

Bir sabah uyandığında, yanındaki yatakta yatması gerek Takeşi'nin orada olmadığını gördü. Nedense yüreği endişeyle doldu.

Naomi ayağa fırlayıp evin her yerini aradı. Onu kendi odasında boynundan asılı buldu.

İntihar notu yoktu ancak bir süre sonra Naomi, intihar notunu internette buldu.

Takeşi, ölmeden önce tuttuğu bloga bir yazı yazmıştı. Yazıyı intihar etmeden birkaç gün önce paylaşmıştı.

"En çok sevdiğim kişiye" 28.11.2012
Bugün, bu blogu güncellemeyi bırakıyorum.
Çünkü o üç resmin sırrını artık biliyorum.
Nasıl bir acı çektiğini hayal bile edemiyorum.
İşlediğin suçun nerelere kadar uzandığını da bilmiyorum.
Seni affedemem. Ama yine de seni her zaman seveceğim.
Okano

Bu mesajı Naomi için yazmıştı.

Naomi, blogu tekrar okuduğunda o üç çizimin sırrıyla ne kastettiğini hemen anlamıştı.

Ölmüş annenin karnındaki bebeği çıkaran yaşlı bir kadının resmi... Aynı Naomi gibi.

Yuki anlamıştı. Naomi'nin öldürme arzusunu fark etmişti.

Ama ne zaman anlamıştı? Naomi, doğumdan yaklaşık bir hafta önce Yuki'nin aniden ağlamaya başladığını hatırladı. Yuki o gün dünyanın sonu geliyormuş gibi saatlerce ağlamaya devam etmişti. İşte o gün anlamış olabilirdi.

Eğer Naomi doğrudan bir cinayet planlasaydı, Yuki Takeşi'den yardım isteyebilir, polise müracaat edebilirdi.

Ama Naomi'nin yöntemleri oldukça çetrefildi. Kapsülleri tuzla doldurup birinin içmesini sağlamak bir suç teşkil etmiyordu. Birileri bu durum fark etse bile dünya kadar bahane uydurabilirdi.

Ayrıca yetişkin olmasına rağmen annesinden kopmayan, Naomi'ye herkesten daha fazla güvenen Takeşi, Naomi'nin dediği her şeye inanırdı. Bu yüzden Yuki sadece, kayınvalidesini katil olmakla suçlayan korkunç bir gelin olmakla kalırdı. Ve asla bu evde barınamazdı.

Anne babasıyla görüşmeyen, işsiz olan ve yaşlanan Yuki'nin gidecek başka bir yeri yoktu.

İşte bu yüzden Yuki, Naomi'nin onu öldürmek istediğini bilmiyormuş gibi yapmıştı.

Yüksek tansiyonu olan birinin doğum sırasında ölme ihtimali nispeten düşüktü. Bu yüzden Yuki muhtemelen sorun olmayacağını düşünmüştü. Kesinlikle öleceğine inanmıyordu. Ancak yine de Naomi'nin planını işe yararsa diye geride resimler bırakmıştı. Takeşi'nin bunu ne zaman fark edeceğini bilmeden, belki sonsuza dek keşfedilmeyecek bir şifreyi resmin içine saklamıştı.

Takeşi bu şifreyi, Yuki'nin ölümünden üç yıl sonra çözmüştü.

O gün, Takeşi o resimlerin ne anlama geldiğini fark etmişti.

O anda Takeşi'nin nasıl bir ıstırap çektiği, intihar notunda acı verici bir halde görülüyordu.

"Seni affedemem." Elbette affedemezdi. Naomi, sevgili karısını ondan almıştı.

"Ama yine de seni her zaman seveceğim." Her şeye rağmen annesine karşı bir kin duymuyordu. Naomi, Takeşi için işte bu kadar önemli bir varlıktı.

Bu iki karşıt duygu yüzünden acı çeken Takeşi, en sonunda kendi canına kıymıştı.

Naomi oğlunu yetiştirirken yaptığı bir hatayı ilk kez fark etti.

Takeşi'yi herkesten daha çok sevip, onun için elinden gelen her şeyi yapsa da bu durum onun iyiliği yerine tam aksine kötülüğüne olmuştu. Takeşi kendi başına ayrı, bağımsız bir birey değildi. Zihinsel olarak Takeşi'nin göbek bağı hiç kesilmemiş gibiydi. Ne kadar büyürse büyüsün, her zaman Naomi'nin bir parçası olmuştu. Bu yüzden, ne kadar nefret kussa da ona kin güdemezdi. Ondan asla ayrılamazdı.

"Take... Çok üzgünüm."

Naomi aile sunağının önüne oturup defalarca kez bu cümleyi fısıldadı. Gelgelelim gözyaşları akmıyordu.

İnsan gerçek bir hüzün karşısında, gözyaşı dökme gücünü bile kendinde bulamıyordu.

İsamu Kumai

Kumai, bandajın üzerinden karnına dokununca hiç acı hissetmemişti. Bu kadar hızlı iyileşmesine şaşırıyordu.

Ancak yarası ne kadar çabuk iyileşirse iyileşsin, vücudu an be an tükeniyordu.

Üç hafta önce öğrenmişti.

"Bay Kumai, bunu söylemek zor ama... Kanser nüksetmiş. İkinci evre yemek borusu kanseri. Hâlâ ameliyat edilebilir ama önümüzdeki beş yıl için sağ kalma oranınız sadece yüzde elli," demişti doktoru son sağlık kontrolünde, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle.

O gün eve dönerken Kumai, o âna dek yaşadığı hayatı gözden geçirmişti.

Gençken, muhabir olarak gece gündüz çalışmıştı. O zamanlar işinden gurur duyuyordu. Toplum için değerli bir şey yaptığına inanıyordu. Ama şimdi kendini geçmişinden şüphe ederken bulmuştu.

Topluma gerçekten bir faydam oldu mu? Ne kadar röportaj yaparsam yapayım, sonuçta suçluyu polis yakalıyor. Muhabirin yaptığı tek şey polisin arkasına yapışıp onların ağzından kaçırdıkları her türlü bilgiyi kamuoyuna satmaktan başka bir şey değil. Yirmi yıldır tek yaptığım hunharca çalışıp her şeye burnunu sokan meraklı insanları tatmin etmek değil mi?

Sonra o genç adamı hatırladı.

Aslında karşılaştırınca İvata benden çok daha anlamlı bir şey yaptı. Polislerden bile önce gerçeği keşfetti. Katil ona saldırdıktan sonra ölmek üzereyken bile bir ipucu bıraktı. Benim yirmi yılım ve onun birkaç haftası. Bunlardan hangisi daha değerli?

Bu durum, onu hayal kırıklığına uğratıyordu.

İvata'ya yenik bir halde ölme düşüncesine katlanamıyordu.

İvata'yı yenmek istiyorsa, bunu yapmanın tek bir yolu vardı.

Naomi'yi yakalamak. Yapması gereken sadece buydu.

Kumai o gün biriyle görüşmek için L Vilayeti Emniyet Merkezi'ne doğru yola çıktı.

Görüşmeye gittiği adamın adı Keizō Kurata'ydı. Kumai muhabirken, en yakın olduğu dedektif oydu. Aynı yaşta oldukları ve memleketleri yakın olduğu için aralarındaki ilişki profesyonel dedektif-muhabir ilişkisinden farklıydı. Zaman zaman birlikte içki içmek için dışarı çıkıyorlardı. Kurata, uzun bir zaman sonra onunla karşılaştığı için mutlu görünüyordu.

"Ooo, Kumail! Nerelerdeydin? Nasılsın?"

"İyi diyelim iyi olsun. Senin de keyfin yerinde görünüyor, Kurata."

"Aa! Geçen gün torunum oldu! Umarım düğününü görene kadar yaşarım! Hahaha!"

"Tebrik ederim! O zaman upuzun bir ömür diliyorum sana."

"Ah, teşekkür ederim. Bu arada bir şey mi oldu, hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Evet. Sana bir şey danışmak istedim. 1992 ve 1995'te gerçekleşen iki olay için tekrar soruşturma açılabilir mi?"

"Hangi ayda olmuş?"

"Her ikisi de eylül ayında."

"1992'deki çoktan zaman aşımına uğramış. Ama yapılan düzenlenmeler sayesinde 1995 yılındaki Eylül tarihli vakaya bakılabilir. Yine de bu kadar eski bir olayda soruşturma ekibi çoktan dağılmıştır. Üstelik yeni bir kanıt olmadan yeniden soruşturma yapılması imkânsızdır."

"Bu konuda yetkini kullanamaz mısın?"

"Bir komiserin öyle bir gücü var mı sence?"

"Bazı ipuçları var. Modern teknikleri kullanarak belki kanıt da bulabiliriz."

"Üzgünüm ama polis 'belkilerle' harekete geçmez."

"O halde... ya şüpheli tutuklanırsa?"

"Nasıl yani?"

"Mesela şöyle. Diyelim ki o katil, mutfak bıçağıyla bana saldırmış. Sen de tesadüfen olay yerinde olduğun için şüpheliyi suçüstü yakalayıp tutuklamışsın. Bu durumda, suçlunun geçmişte işledikleri olası suçlar da araştırmaya dahil edilir, değil mi?"

"Yani, başka bir suçtan tutuklanmayı kastediyorsun? Elbette, diğer olası suçlar da araştırılır. Ama bunun olması için, her şeyden önce, senin bu suçlu tarafından bıçaklanman gerekiyor, farkındasın değil mi?"

"Aynen öyle. Bu yüzden beni bıçaklaması için onu kışkırtacağım."

"Onu mu? Yani suçlunun kim olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum. Henüz kanıtım yok ama yanılmadığımı biliyorum. O yüzden Kurata, sana rica ediyorum. Olay yerine gelip onu tutukla."

"Hey, hey dur. Önce bir sakinleşelim."

"Ben sakinim. Bunu sakinlikle söylüyorum. Ne olursa olsun o katilin yakalanmasını istiyorum. Bu benim son görevim."

"Ama böyle riskli bir yolu seçmek zorunda mısın? En ufak bir hatada ölebilirsin."

"Umurumda değil. Aslını söylemek gerekirse... kanserim nüksetti."

"Ne!"

"Eğer ameliyat olursam, önümüzdeki beş yıl için yaşama şansım yüzde elli. Hayatta kalsam bile, beni bekleyen tek şey yalnız bir hayat. Karım yok, çocuğum yok. E, tabii ki torunum da yok. O yüzden lütfen. Bana yardım etmek için gel. En azından değerli bir şey başarmış bir adam olarak öleyim."

"Cevap için biraz bekleyebilir misin?"

Birkaç gün sonra, Kurata'dan telefon geldi.

Kumai'nin istediğini yapmaya karar vermişti. Ama tek bir şartla.

"Koruyucu yelek giyeceksin. Ölemezsin. Bana söz ver!"

20 Nisan 2015 günü, Kumai, Tokyo'daki bir otelde oda tuttu.

Akşam saat beş civarında gri bir palto giyip dışarı çıktı. Mahalledeki tek marketin kolonunun arkasına saklandı.

Yaklaşık otuz dakika sonra bir anne ve çocuk marketin önünden geçti. Kumai, annenin yüzüne bakınca emin oldu. Hiç şüphesiz o Naomi Konno'ydu. Kumai onların peşine düştü. Onları takip etmeye başladıktan birkaç saniye sonra Naomi arkasına dönüp baktı.

Hemen anladı...

Bu, Kumai'ye yirmi yıl boyunca polis korkusuyla yaşayan bir insanın duyularının ne kadar keskinleşebileceğini fark ettirdi.

Kumai'nin planı basitti. Naomi'yi korkutmak istiyordu.

Onun "Biri bizi takip ediyor" diye düşünmesini istiyordu. Çocuğun tehlikede olduğunu hissederse Naomi'nin pençelerini çıkaracağını biliyordu. Tekrar öldürmeye çalışacaktı.

Nisan'ın 22'sinde Kumai siyah kiralık arabasını marketin önüne park edip Naomi ile Yūta'yı bekledi. Sonra onu sarsan bir şey oldu.

Konnolar arabasının önünden geçerken, batan güneşin ışığı onlara vurduğunda Naomi'nin profilini açıkça görmüştü. Fondöten katmanlarıyla sahte bir gençlik görüntüsü yaratmaya çalışmıştı. Ancak yüz ifadesi yine de şefkat doluydu. Küçük çocuğunu koruyan bir annenin yüzüydü.

Kumai tereddüde kapılmamak için kendini toparlayıp gaza bastı.

Öldürdüğün insanların da aileleri vardı.

Takibinin dördüncü günü Naomi'nin korkusu diğer günlerden çok farklı bir noktaya ulaşmıştı. Çocuğun elinden tutup apartmana girmek için koşuşturmuştu. Kumai, onu daha da kışkırtmaya çalışarak ikisini altıncı kattaki dairelerine kadar takip etti. Kapıyı açarken elleri titreyen ve kendini canhıraş dairesine atan Naomi'yi görünce zamanın geldiğine ikna oldu.

Hemen Kurata'yı aradı.

"Yarın gece yapacağız."

Ertesi akşam, Kumai otelin küvetinde normalden daha uzun süre vakit geçirip tadını çıkara çıkara kahvesini içtikten sonra gri paltosunu giydi.

İçine koruyucu yelek giymemişti. Yarası ne kadar derin olursa, Naomi'nin cezası da o kadar ağır olacaktı. Ölürse daha da ağır olurdu.

Kefen için gri renk, biraz ironik.

O gece, apartmanın önünde Kurata ile buluşup birlikte altıncı kata çıktılar. Kurata koridorun köşesinde beklerken, Kumai dairenin ziline bastı.

Kısa süre sonra kapının arkasından bir ses duyuldu.

"Geliyorum!" dedi içeriden Naomi, sahte neşeli bir ses tonuyla.

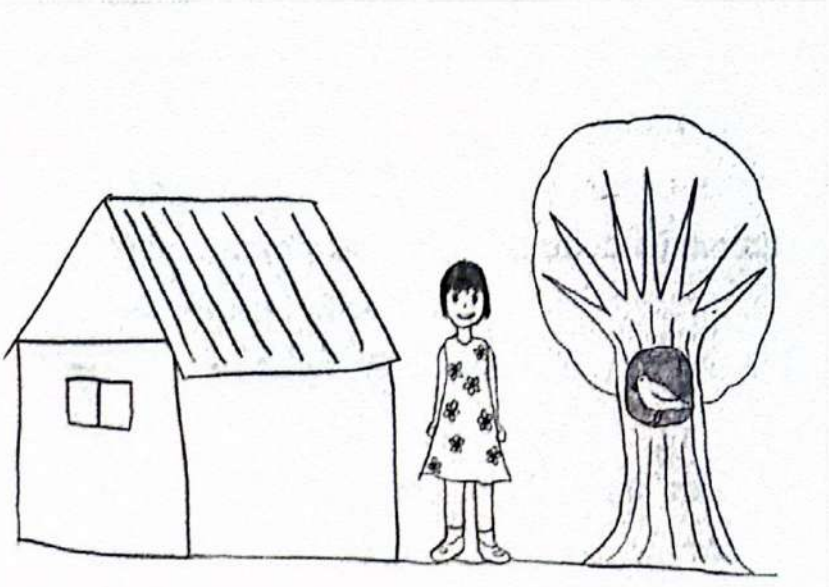
Tomiko Hagio

Polis, 24 Nisan'da yaralama suçundan tutuklanan sanık Naomi Konno'nun, geçmişte birden fazla cinayetle bağlantısı olabileceği şüphesi ile soruşturmalarına devam ediyor. Naomi Konno'nun dediklerine...

Tomiko Hagio gazeteyi masaya koyduktan sonra sinirlerini yatıştırmak için şişe yeşil çayından bir yudum aldı. Koltuk altları terden yapış yapış olmuştu.

"Naomi? Ama... neden?"

Hagio ofisindeki dolabı açtı. İçinde danışmanlık yaptığı dönemden kalma çok sayıda psikanaliz dosyası vardı. Saatler sonra aradığı çizimi buldu.

Bu resim, yıllar önce annesini öldürdüğü için gözaltına alınan Naomi Konno adlı küçük bir kız tarafından çizilmişti. Hagio bu resme baktığında, kızın rehabilitasyona uygun olduğuna karar vermişti.

Ağacın sivri dalları Naomi'nin isyankâr ve saldırgan doğasını sembolize ediyordu. Ama aynı zamanda ağacın oyuğuna sevimli küçük cava ispinozu çizilmişti. Hagio bu noktaya dikkat çekmişti.

Kendinden zayıf yaratıkları korumak istemesi içindeki şefkati ifade ediyor. Çocuğun hayvanlarla temas kurması içindeki anaç duyguları besleyip tehditkâr ve saldırgan tavrını yavaş yavaş bırakmasını sağlayacaktır.

Hagio'nun Naomi'ye koyduğu teşhis buydu.

Ama şimdi resme tekrar baktığında aklına başka bir yorum daha gelmişti.

Yaptığı teşhisin tam tersi de mümkün değil miydi?

Dallar, cava ispinozunu korumak için sivri bir şekilde çizilmiş olamaz mıydı?

Bu kendinden daha zayıf canlıyı korumak için dışarıdan gelen tehditlere zarar vermeyi göze alacak bir kişiliği işaret ediyordu. Belki de bu ağaç, azılı katil Naomi Konno'nun kendisini simgeliyor olabilirdi.

Hagio'nun tüyleri diken diken oldu. Geçmişteki sığ bakış açısından dolayı utanıyordu kadın.

Naomi'den tekrar aynı şeyi çizmesi istense, nasıl bir resim yapardı? Naomi'nin kalbindeki ağaçtan şimdi nasıl dallar çıkardı?

İsamu Kumai

"Tamaaam. Yara tamamen kapanmış. Artık bu bandajlara gerek yok! Sanırım yarın taburcu olabilirsiniz." Hemşire burundan gelen sesiyle konuşmasını bitirip kuş gibi sekerek odadan çıktı.

Beyaz tavanla yollarımız ayrılıyor artık, diye düşünürken, bir parça da üzgün hissediyordu.

Sonra perdenin ötesindeki yan yataktan bir ses geldi. "Bay Kumai, taburcu oluyormuşsunuz. Geçmiş olsun."

Sesin sahibi birkaç gün önce kırık bir bacakla hastaneye kaldırılan gençti. Kendisi hakkında konuşmaktan hoşlanmayan Kumai, gencin oldukça rahat ve neşeli konuşma tarzına kendini kaptırmış, son birkaç gündür her türlü şeyi anlatmıştı. Gazetede çalıştığını, eskiden muhabirlik yaptığını ve ikinci evre kanser olduğunu söylemişti.

"Teşekkür ederim."

"Ama biraz da kötü bir durum. Taburcu olduktan hemen sonra kanser ameliyatı için geri gelmeniz gerekecek."

"Hayır, ameliyat olmayacağım."

"A! Neden? Ölümcül değil mi?

"Ben altmış beş yaşındayım. Yaşam süresimi uzatmaya çalışsam da beni bekleyen bir hayat yok. Sana söylemedim ya benim ailem yok. Artık tek başıma yaşamak pek de eğlenceli gelmiyor."

"Hayır, tek başına yapıp eğlenebileceğiniz bir sürü şey var. Mesela tüplü dalış veya kaya tırmanışı falan."

"Saçma sapan konuşma."

"Üstelik Bay Kumai, ben sizin bundan sonra yapmanız gereken bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Neyden bahsediyorsun?"

"Naomi Konno'nun tutuklanmasında rol aldığınız için torunu Yūta'ya göz kulak olmanız gerekiyor."

Kalbi bir anlığına tekledi. O konu hakkında tek kelime bile etmemişti.

"H-hey, bir saniye. Bunu nereden biliyorsun?"

"Haberlerde gördüm. Gazete çalışanı İsamu Kumai, kendi hayatı pahasına yıllardır çözülemeyen cinayetlerin baş şüphelisinin

yakalanmasını sağladı. Oda kapısında adınızı gördüğümde böyle biriyle aynı odayı paylaşacağım için şoka girdim."

"E madem biliyordun, daha önce söyleseydin ya."

En nihayetinde o dönemde bu olay ulusal haberlerde epey bir sansasyon yaratmıştı. Yan yataktaki genç adamın bunu bilmesi o kadar da garip değildi.

"Gerçekten Naomi Konno'yu yakalatarak harika bir iş çıkardınız. Böylece Bay İvata ve Bay Toyokava huzur içinde uyuyabilir."

Polis bu detayları henüz kamuoyuna açıklamamıştı. Normal bir vatandaşın İvata ve Toyokava hakkında bir şey bilmesi mümkün değildi.

"Polisle mi çalışıyorsun? Yoksa muhabir misin?"

"Hayır."

"O halde İvata ve Toyokava isimlerini nereden biliyorsun?"

"Kendi başıma araştırma yaptım. Günümüzde her şeyi internette bulmak mümkün. 1992'de Naomi Konno'nun kocası Yoşiharu Miura öldürüldü. Üç yıl sonra aynı katil Şunsuke İvata'yı aynı yöntemle öldürdü. O dönemde suçlu bulunan kişi Nobuo Toyokava'ydı. Şimdi ise vakalardaki kilit isimlerden biri olan Naomi Konno tutuklandı. Yani geçmişte başka suçları da olduğu söylendiği için diğer olaylarda parmağı olduğunu tahmin etmek zor olmadı."

"Yani, belki de öyle olabilir."

"İvata ve Miura'nın ölmeden önce çizdikleri resimleri de gördüm. Ne yaptıklarını açıkça göremedikleri bir durumda resimleri çizmişlerdi. Acaba nasıl bir halde resimleri çizdiler diye merak ettim. Olay yerinden uyku tulumlarının çalındığını öğrenince, bunu tahmin etmek de kolay oldu. Uyku tulumunun içindeyken saldırıya uğramışlardı."

"Sen kimsin yahu?"

"Sıradan bir öğrenciyim."

"Sıradan bir öğrenci bu olaylar hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyor?"

"Gerçek şu ki, geçen yıl çok tuhaf bir blog buldum. O kadar ilgimi çekti ki son bir yıldır tüm zamanımı blogu araştırmaya harcadım. Ve sonra, aniden, bunun bu davayla bağlantılı olduğunu keşfettim. Bunu biliyor muydunuz, Bay Kumai? Naomi Konno'nun oğlunun bir blogu vardı."

"Hayır... Bilmiyordum."

"Peki o zaman, Bay Kumai size yeni bir haber kaynağı verebilirim. Çünkü o blogu dikkatlice okursanız, Naomi Konno'nun bir suçunu daha keşfedeceğinizi düşünüyorum. Muhtemelen Naomi Konno'nun gelininin ölümüyle de bir ilgisi var."

Kumai afallamıştı.

Naomi'nin gelini Yuki Konno, 2009'da ölmüştü. Çocuğun bir şeyler uydurduğunu düşünmüyordu.

"Şimdi, Bay Kumai. Sizinle bir anlaşma yapalım mı?"

"Anlaşma mı?"

"Size blogun adını söyleyeceğim, karşılığında siz de benim için bir ricamı yerine getireceksiniz."

"Rican nedir?"

"Lütfen ameliyat olun."

"Benim ameliyatı olmam sana ne kazandıracak ki?"

"Benim için değil, Yūta Konno için. Az önce dediğim gibi Yūta büyüyene kadar ona siz bakmalısınız. Ben katilin yakalanmasıyla bu olayın kapandığını düşünmüyorum. Bu olay, bütün yakınlarını kaybeden Yūta mutlu bir hayata sahip olduğunda ancak çözüme kavuşabilir."

Aslında Kumai de Yūta için endişeleniyordu. Naomi hapisteyken, oğlan bir yetimhanede yaşıyordu. Çok yalnız hissediyor olmalıydı. Kumai, Naomi'yi köşeye sıkıştırmasaydı, işler böyle olmazdı. Yaptığından pişman değildi ama ona karşı bir sorumluluk hissediyordu.

"Ben de o çocuğa karşı bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyordum."

"E ne güzel işte, tam bir kazan-kazan durumu değil mi? O halde anlaşmayı kabul ediyorsunuz?"

"Tamam. Sen kazandın. Ameliyat olacağım."

"Harika!"

"Hadi şu blogun adını söyle o halde."

"İsmi *İşte Okano'nun Günlüğü*."

"Bir dakika bekle. Benimle alay etme. Naomi Konno'nun oğlunun adı Takeşi Konno. İsim farklılığı var."

"Bu bir takma ad. Takeşi Konno ismini Japonca karakterlerle değil de Latin harfleriyle yazdığınızı düşünün. İsimdeki harflerin yerini değiştirmeye çalışın. Üzerinde biraz uğraşıp, tekrarlayan birkaç harfi çıkardıktan sonra Takeşi Konno'yu, İşte Okano şeklinde yazabileceğinizi fark edeceksiniz. Yani Takeşi, bir anagram kullanarak kendine takma bir ad oluşturmaya çalışmış."

"Sen... Vay canına, harika."

"Teşekkür ederim. Yani, sözümü tuttuğuma göre şimdi sıra sizde. Taburcu olduktan sonra o ameliyatı olun lütfen."

"Tamam, tamam. Sözüm söz. Ama bir şey daha sormak istiyorum. Bu davanın üzerine neden bu kadar düştün? Gerçekten sadece merak ettiğin için mi bu kadar ileri gittin? Bunu böyle ifade ettiğim için özür dilerim ama her şeye burnunu sokmayı sevenlerden misin?"

"Bir süre önce, benimle aynı kulüpte olan üst sınıflardan bir öğrenci, o blogun hikâyesini öğrendiğimde ona anlatmamı istedi.

Çoktan mezun oldu ama bir gün bir yerlerde karşılaşırsak ona verdiğim sözü tutmuş olmak istiyorum. Tabii bunun için olayın tamamen çözüme kavuşturulması gerekiyor. Yoksa ona bunları keyifle nasıl anlatabilirim ki?"

Haziran 2015, güneşli bir gün.

Miu Yonezava'nın babası, sabahtan beri evinin bahçesinde iri cüssesiyle oradan oraya koşuşturup kömürü yakarken kan ter içinde kalmıştı. Şimdi ise sıcak ızgarada hazırladığı balıkları, sebzeleri ve dana etini pişiriyordu. Miu, lezzetli görünen etleri özenle seçip bolca sosa batırarak yiyordu.

"Miu, sadece et değil sebze de ye!"

Miu "Ta-maam," dedikten hemen sonra ağzına yeni bir et parçası daha attı.

Mangalın biraz uzağında oturan Miu'nun annesi onları izliyordu. Normalde, Yonezava ailesi bugün Konno ailesini ağırlayacaktı. Ama sonra o olaylar olmuşu. Naomi tutuklandığından beri, Yūta bir yetimhanede kalıyordu. Zavallı çocuk çok yalnız ve endişeli hissediyor olmalıydı. Bu yüzden neşesini yerine getirmeyi umarak bugün Yūta'yı mangala davet etmişlerdi.

Mangalla uğraşmaya devam ederken Miu, "Ah! Bu Yūta!" diye bağırdı. Kapıya baktıklarında Yūta orada duruyordu. Yaşlı bir adamla birlikte gelmişti. Bu kişi Yūta'ya bakmak için gönüllü olan Kumai adında bir adamdı. Bu adamın çocukla nasıl bir akrabalığı olduğunu bilmiyorlardı ancak evlat edinme sürecine başvurduğunu duymuşlardı.

Bay Yonezava ikilinin yanına koşuşturarak gitti. "Yūta! Hoş geldiniz, hoş geldiniz!"

Yūta selamlamak için hemen eğildi.

"Ona eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Kumai. Müsaitseniz lütfen bize katılın."

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama beni mazur görün. Daha geçenlerde ameliyat olduğum için şu sıralar pek fazla bir şey yiyemiyorum."

"Ah öyle mi, geçmiş olsun."

"Zaman öldürmek için yakınlarda olacağım, işiniz bittiğinde beni arayın. Bir acelemiz yok, o yüzden rahat rahat keyfinize bakın," dedi Kumai ve bir eli cebinde uzaklaştı.

Yūta elinde bir tabakla duruyor, yiyecek almıyordu. Acaba gerilmiş miydi? Bay Yonezava, "Yūta, hangi eti seviyorsun? Kalın, sulu biftekler var, ince yumuşak etler var, hatta kemikli etimiz de var. Hangisini istersen pişiririm, söylemen yeterli!" dedi

Yūta yerinde kıpır kıpır bir halde duruyor, konuşmaya çekiniyordu. Bunu gören Miu hemen olaya dahil oldu.

"Baba. Yūta eti çok sevmiyor."

"Aa! Kusura bakma, Yūta. Sanırım burada senin için yiyecek pek fazla bir şey yok."

"Ama Yūta yakisoba erişte sini seviyor. Öyle değil mi, Yūta?"

Yūta utangaç utangaç başını salladı.

"Tamam o halde, yakisoba pişirelim!"

Et ızgarasını kaldırıp kömürlerin üzerine düz tepsi şeklindeki demir sacı yerleştirdi. Biraz lahanayı eliyle koparıp erişteyle birlikte pişirmeye başladı.

Miu ve Yūta, beklenti dolu gözleri onu izliyordu.

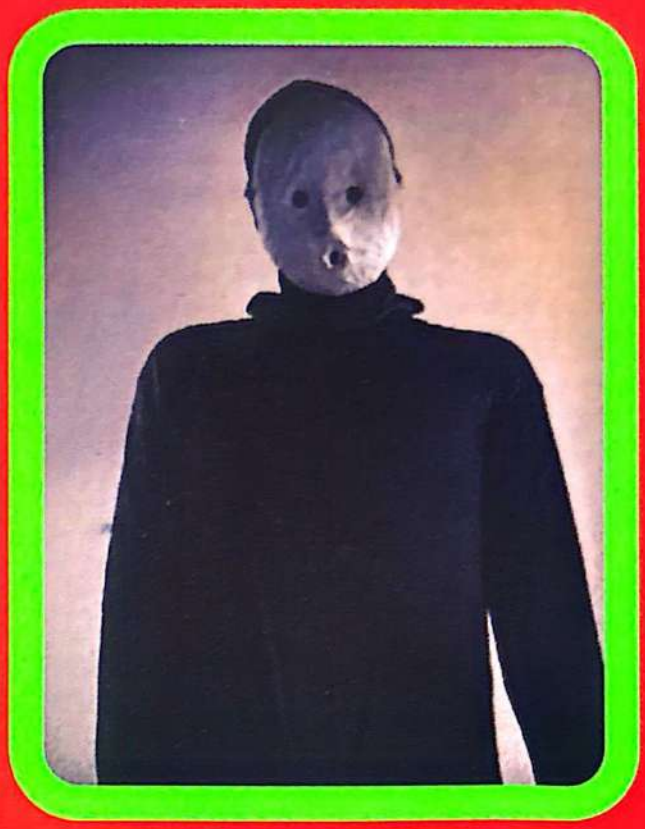
Yonezava biliyordu. Çocuklar üzüntüye ve kaygıya karşı yetişkinlere kıyasla daha hassaslardı. Ve tıpkı yetişkinler gibi çevresindekiler bunu anlamasın diye büyük bir çabayla gizlemeye çalışırlardı. Hem Miu'nun hem Yūta'nın o gülümsemelerin ardında bu acılara katlandıklarını biliyordu. İşte tam bu yüzden Yonezava, hayatta zorlukların olduğu kadar, eğlenceli ve mutlu anların da olduğunu onlara göstermek istiyordu. Olabilecek en neşeli ses tonuyla konuştu.

"Hadi bakalım! Yūta, Miu! Şimdi sadece bekleyin. Size dünyadaki en lezzetli yakisobayı yapacağım."

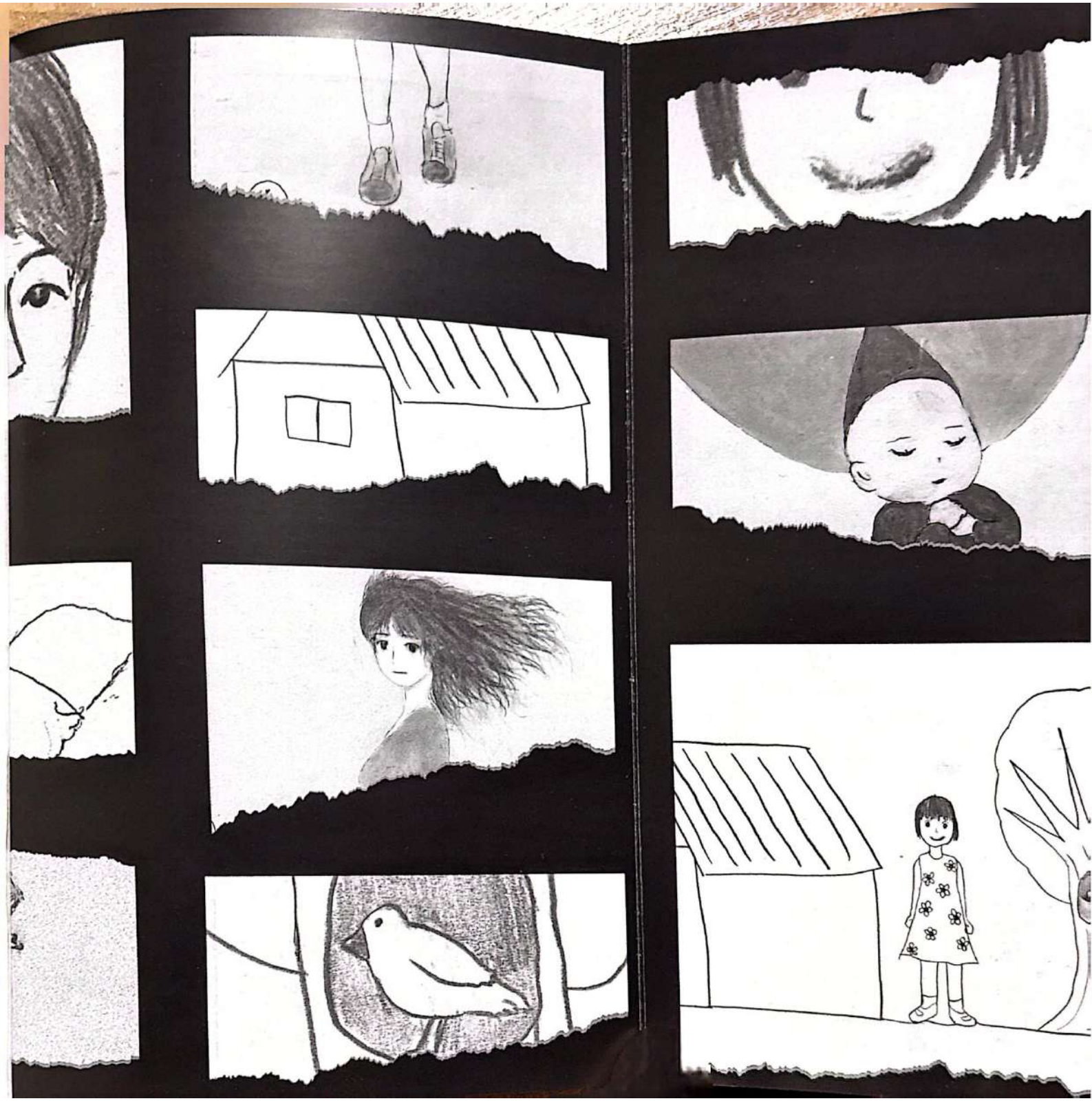

Uketsu, korku ve gizem türlerinde uzmanlaşmış, Japonya edebiyat sahnesine yıldırım gibi düşen esrarengiz yazar ve YouTube fenomenidir. Kitapları milyonlarca kopya satmıştır.

Yalnızca çevrimiçi olarak görünür; videolarında tepeden tırnağa siyah giyinir, suratını beyaz bir maskeyle, sesini ise dijital efektlerle gizler. Gerçek kimliği hâlâ bilinmemektedir.

Japonca aslından çeviren:
İrem Akçay

www.domingo.com.tr
x.com/domingokitap
instagram.com/domingo_yayinevi

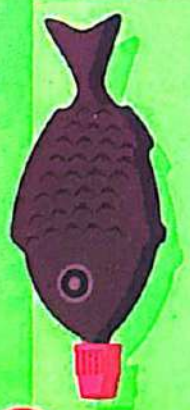
Hiç bir kitabı okurken huzursuzlandığınız oldu mu?
(ve yine de elinizden bırakamadığınız...)

Doğum yapmasına günler kalmış bir kadının titrek eskizleri. Ölmek üzere olan bir adamın karaladığı dağ silsilesi. Okul defterinde evini gri bir lekeyle kapatan bir çocuğun resmi. Geçmişte işlenmiş suçlarla bağlantılı dokuz tuhaf resim, sayfalar ilerledikçe delillere, okur ise her ayrıntıyı bir araya getiren dedektife dönüşüyor.

Tuhaf Resimler çizimlerin, krokilerin ve diyagramların arasına gizlenmiş ipuçlarıyla örülü, birbirine ustalıkla bağlanan öykülerden oluşan rahatsız edici bir yapboz, tüyler ürpertici ve adım adım tırmanan bir gizem.

Uketsu'nun nefes kesici anlatımıyla gerilim ve çağdaş polisiye kurallarını yerle bir ettiği ilk romanı *Tuhaf Resimler*, en az yazarının gerçek kimliği kadar gizemli.

"Uketsu'nun tuhaf bilmeceleri hem ürpertiyor hem de bağımlılık yapıyor. Elimden bırakamadım." **R. F. Kuang**

"Öyle sürükleyici ki bir günde okudum. Öyle tedirgin edici ki bütün gece düşündüm." **Janice Hallett**

978-605-198-415-5

domingo
www.domingo.com.tr